Lidércfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház melléklettel!

Lidércfény HQ, Jimmy Cartwright, The Economist, Erdős Sándor, R. Harbinger, Cyrus Livingstone, edwardhooper, Zspider, Norton, Claudius Oltarimanus, SzaGe, Tallódi Julianna, Tordai Gábor, Baranyi Imre, atesz990, jocker, Tumicz Krisztina, kovacsgabor, Krómer Ágnes, angyalka146

XV. évf., 2. szám, 2023. február

JM

Canadragon

Eagle Sun Dreams

Alien Sun City

The Snow Queen

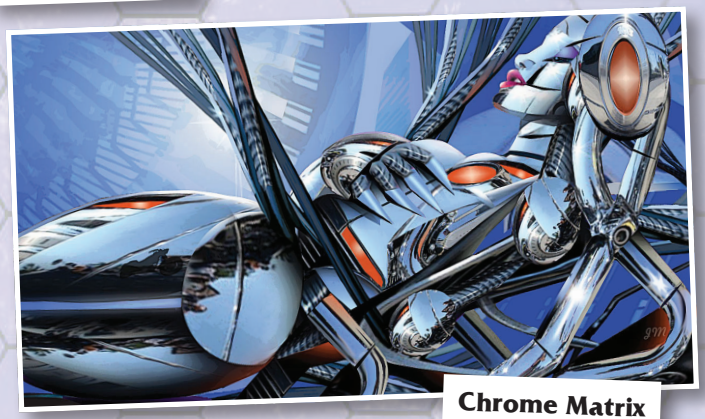

Chrome Matrix

The Blue Grotto

Dark Matter Transporter

Sandstorm on Mars

Cyborg Navigator

INFO BOX

CANADRAGON – ARTIST // PROFESSIONAL // DESIGN & INTERFACES

Saját bevallása szerint szenvedélye a művészet. Szereti a fantasyt és a futurisztikus festészetet. Középiskolában művészetet tanult, és az OCAD Egyetemen végzett. A művészet iránti érdeklődése során a világ minden tájára eljutott, és jelenleg a számítógépe segítségével, digitális médiával, valamint festészettel és fotózással foglalkozik.

Elérhetőségek, online galériák:

Portfóliók: https://www.deviantart.com/canadragon

Közösségi média: https://www.instagram.com/ecostudio.johnmolnar/

Szerkesztői köszöntő

Virtuális vállon veregetés, kézrázás, meg pusziözön. Ez jár nektek, kedves alkotók. Tyű, a mindenségit nekije! :) Mi ez az alkotásözön kéremszépen? Alig győzzük kitenni naponta az oldalra a novellákat, verseket, és még így is szaporodnak az elbírálandó művek, ahelyett, hogy fogynának. Elképesztőek vagytok, köszönjük szépen!

Én már szinte úgy érzem magam, mint amikor 2003 októberében elkezdtük ezt az egészet. (Ez egy szolidan elrejtett utalás arra, hogy idén húsz éves lesz a Lidércfény Online kulturális magazin...) Nap mint nap izgatottan várom, mi újdonság vár, ha belépek.

Persze nem csak a darabszám és a terjedelem okán vagyok ilyen izgatott. A témák, amiket feldolgoztok, Te Jó Isten! Mégha a megfogalmazás kicsit nehézkes is néha, vagy tucatnyi apróbb helyesírási hibát kell kijavítanom, sokszor a novella / vers elolvasása után percekig gondolkodom az olvasottakon, legyen az humorba burkolva, vagy véresen komolyan megfogalmazva.

Mindig lehet persze fejlődni valamiben, és ha összehasonlítjátok a felkerült alkotásaitokat a beküldöttel, abból is sokat tanulhattok. De akkor is azt tudom mondani mindenkinek: csak így tovább!

Ez az alkotásmennyiség bizony meg is látszik a mostani AKF tartalmán is. Bár darabra nem több, mint szokott lenni, ám terjedelemre vaskosabb.

Persze ehhez az is hozzájárul, hogy bővelkedünk rovatokban is, hiszen vannak pályázatok, interjú, könyvajánló, és Mozijegy is a novellákon és verseken kívül. Nekem kifejezetten tetszik ez a lapszám, én lennék a legboldogabb, ha minden hónapban így sikerülne. Remélem, nektek is tetszik majd! -J.C.

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Tartalomjegyzék

Pályázatok

„Állat kínálat” novellapályázat 3
Szingularitás - sci-fi novellapályázat 4
Verspályázat - KIC 4

Interjú

Lidércfény HQ - **Utazás Multiverzumba – Interjú Berke Szilárddal** . . 6

Könyvajánló

Jimmy Cartwright - **Losonczy Attila – Törésvonalak** 8

Novellák

The Economist - **A mindennapi robot** 10
Erdős Sándor - **A törött szárnyú sas** 17
R. Harbinger - **Gondolatnyi idő** 17
Cyrus Livingstone - **Szívélyes vendéglátás** . . 23
edwardhooper - **Homokszem** 28
Zspider - **1. Horror Hava – Niktofóbia** 30
Norton - **Az Erdei Bíróság** 30

Sorozat

Claudius Oltarimanus **A nyugdíjas kiborg – II. rész** 31

Mozijegy

SzaGe - **M3GAN (2023)** 33

A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház ajánlásával

Tallódi Julianna **Viharok és vénasszonyok szeme** 35

Versek

Tordai Gábor - **Jeges tócsák és zöld mezők** . 38
Baranyi Imre - **A tű akad** 38
atesz990 - **Merengések** 38
jocker - **Holdtalan anziksz** 38
edwardhooper - **A part** 39
Erdős Sándor - **Hiányzó jegenyefák** 39
Tumicz Krisztina - **Honnan nézzük** 39
kovacsgabor - **Otthon** 39
Krómer Ágnes - **Hallgatag szívek** 39
angyalka146 - **Hiábavaló** 39

IMPRESSZUM

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat • XV. évf. 2. szám, 2023. február
Kiadja a Lidércfény Online kulturális magazin szerkesztősége, Szentes
Az első borítón Canadragon Replicant, a hátsó borítón Space Colony című képe,
a belső borítón pedig alkotásaiból készült válogatás látható.
A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház rovat hátterét Juhász Ernő készítette.
Felelős, tördelő- és főszerkesztő: Bognár Zsolt • Tartalmi szerkesztők, korrektorok: Török Ida, Varga Tamás József
ISSN 2786-4391
www.lidercfeny.hu • flip.lidercfeny.hu • lidercfeny@szentesinfo.hu • Facebook: Lidércfény Online • YouTube: LidercfenyHQ

Pályázatok

„Állat kínálat” novellapályázat

A bolygónkat benépesítő élőlények nagy része a háziállatainkból tevődik ki, és csak az összes szárazföldi biomassza 4 százaléka a „maradék”, azaz a vadon élő, szabad állatok. Ám akár háziasítottuk az adott fajt, akár vadon él, részét képezi az életünknek még akkor is, ha ez nem szúr szemet azonnal.

Ebben a kiadványban olyan kedves, elgondolkodtató és/vagy tanulságos novellákat szeretnénk összegyűjteni, amelyek főhősei az állatok (faji, jellegbeli megkötés nélkül).

Meghirdetjük tehát az első novellapályázatunkat, a 2023-as „Állat kínálat” címűt. A pályázatra olyan rövid (maximum 10.000 karakteres) novellákat várunk, amelyek közelebb visznek minket nem emberi „lakótársainkhoz”. A főszereplők lehetnek házikedvencek vagy vadon élő állatok, a beküldhető írások pedig jellegüket tekintve állatokról szóló saját lejegyzésű anekdoták, kitalált történetek vagy állatmesék. Fontos megítélési szempont lesz az írás szórakoztató volta, ezért kérünk minden pályázót, hogy ne csupán szubjektív, adott esetben senki más érdeklődésére számot nem tartó írást küldjön be mondjuk a cicusáról vagy kutyusáról (hacsak az nem szórakoztató módon lett megírva).

Nagyon FONTOS:
Pályázatokat e-mailben, levélben NEM fogadunk el, csak a Pályázatfeltöltő felületünkön lehet feltölteni!
A beküldött pályázatot csak a szerződés visszaküldése után bíráljuk el. A szerződés letölthető [INNEN]

A pályázat részletei:

A pályázatunkon várjuk mindazon amatőr írók rövid, állatokról szóló novelláit, akik szeretnék kedvenc állatos történetüket nyomtatásban is látni. Minden pályázó egyetlen munkájával indulhat, amelyet az ezen oldalon található pályázati felületen keresztül küldhet el kiadónkhoz. E-mail-ben küldött beadványokat NEM fogadunk be.

A pályázaton bárki indulhat, aki megfelel a lejjebb kiírt elvárásoknak. A pályázó a velünk való kommunikáció alatt (levelezés, szerződéskötés) a valódi nevét kell használja, ám a kötetbe való bekerülés esetén természetesen használhat írói álnevet.

A beküldendő novellával szemben támasztott követelmények:

- Csakis a szerző saját írása lehet.
- Egy pályázó csak egyetlen pályaművel indulhat.
- Csak olyan írás lehet, amelyet még nem publikált a szerző sehol, sem nyomtatott, sem elektronikus formában.
- A novella nem lehet hosszabb 10 ezer karakternél (szóközöket is beleszámolva)
- A novella címe nem lehet „Állat kínálat”.
- A szerző - amennyiben művét beválogatjuk a kötetbe - a szerződéskötéskor elfogadja, hogy a beküldött írással kapcsolatos mindennemű szerzői joghoz kapcsolódó anyagi igényéről lemond a Marsbook Kiadóval szemben a megjelenéstől számított 2 éven belül. Ugyanakkor a szerződésben ez időre engedélyt ad a Marsbook Kiadó részére a „Állat kínálat” című antológia sokszorosítására, terjesztésére minden további anyagi igény támasztása nélkül.

- A novella nem tartalmazhat tiltott tartalmakat (gyermekpornográfia, közösség elleni izgatás stb.), illetve konkrét pártpolitikai állásfoglalást, véleményt, propagandát vagy utalást.
- A pályaművet .doc, .docx, .txt vagy .rtf kiterjesztésű fájlként lehet feltölteni. Más formátumú dokumentumot a rendszer nem fogad el.

A szerzővel szemben támasztott követelmények:

- Nagykorúság
- Cselekvőképesség

Határidők:

A pályázat kezdése: 2022. 12. 06 0:00

Utolsó beküldési határidő: **Nincs!** A pályázat úgynevezett „nyílt végű” pályázat. A megfelelőnek talált írásokat folyamatosan beszerkesztjük a kiadvány munkaanyagába és amikor a nyomtatott könyv az általunk tervezett méretben elkészül, lezárjuk a pályázatot. Nem érdemes tehát halogatni a beküldést! A tervezett oldalszám 280 oldal.

Az elbírálás menete:

A szabályosan feltöltött anyagokat a kiadó munkatársai a műhöz kapcsolódó szerződés beérkezését követően bírálják el. Azok, amelyek nem felelnek meg a követelményeknek (túl hosszúak stb. - lásd fent) már itt kirostáljuk. Erről folyamatosan tájékoztatjuk az olvasóinkat ezen a felületünkön, a poszt alján. Itt nem nézzük a formai vagy helyesírási hibákat. **Aláírt és visszaküldött szerződés nélkül nem olvassuk el a beadványokat!** Ez fontos kritérium. A szerződés letölthető [INNEN]

A megjelenésre váró kötet pillanatnyi „telítettségét” folyamatosan kijelezzük.

Az „Állat kínálat” című antológia elkészültekor (100%-os „telítettségkor”) a pályázatot lezárjuk, vagyis nem lehet majd további anyagot feltölteni.

A díjazásról:

A kiadó által legjobbnak ítélt novella kerül a kiadvágy legelső helyére, amit véletlenszerű sorrendben követ majd a többi írás, amely bekerült a kötetbe.

A „legjobbra" értékelt írás szerzője térítésmentesen (a postai díjat is a Kiadó állja Magyarország területén belül) kap egy példányt az „Állat kínálat" puhakötéses változatából, illetve egy példányt szintén térítésmentesen (a postai díjat itt is a Kiadó állja Magyarország területén belül) kisorsolunk a könyvbe bekerülő szerzők közt is.

A kötetbe kerülő MINDEN szerző kap egy 20%-os, a Marsbook Kiadó webshopjában egyszeri alkalommal szabadon felhasználható vásárlási kupont, amely a termékek árából ad kedvezményt.

Kiegészítés:

Az antológia csak kellő számú és minőségű beadvány esetén készítjük el; a tervezett oldalszám 280 oldal. Ennek a mennyiségnek a meglétéről itt is, és a közösségi médiában is számot adunk majd.

Részvételi díj NINCS!

A beadványok helyesírását javítani fogjuk, amennyiben szükséges. Ennek nincs külön díja.

Forrás: https://marsbook.hu/index.php?post=cikk_2023_allat_kinalat&paly_allatkinalat=on

Szingularitás

Sci-fi témájú novellapályázat. Légy Te is a 2023 év amatőr sci-fi novellistája!

A nagy sikerre való tekintettel kiadónk 2023 évben is meghirdeti a Legyél Te is 2023 év novellistája! – pályázatát

Ám ebben az évben műfajonként külön lehet pályázni, így több esélyed is lesz a könyvekben való megjelenésre!

Idei első pályázatra a sci-fi témájú írásokat várjuk!

Van egy sci-fi történeted? Ott lapul a fiókban? Vagy csupán simán kirázol az ujjadból egy izgalmas novellát!?

Ha van egy jó történeted és szeretnéd könyv formájában viszontlátni, ne habozz!

Gyerünk, ne csupán lássanak, olvassanak is! Küldd be pályaművedet a Marysol könyvkiadónak!

Pályázz!

A legjobb munkák megjelennek a 2023 évi kiadványunkban!

Nevezési díj nincs.

Pályázati feltételek:

- Olyan magyar nyelven íródott novellákat várunk, amik nyomtatott formában még nem jelentek meg máshol.
- Terjedelem: maximum 7000 leütés- szóközökkel együtt.
- Egy szerző maximum két művet küldhet be.
- A beküldés után a novella módosítására, változtatásra már nincs lehetőség.
- Minden pályázó az írói nevét megjelölve küldje a pályázatát

A pályázati anyagok beérkezési határideje: **2023. április 1.**

Elbírálási határidő: 2023. április 30.

A beérkezett pályaműveket egy öt fős írókból és szerkesztőkből, bloggerekből álló csoport bírálja el.

Díjazás korosztályonként történik

1. korosztály 18 év alatti írók
2. korosztály 18-25 éves korig
3. korosztály 26-45 éves korig
4. korosztály 46+

Minden korosztályból az első 3 helyezett oklevelet kap.

Mint ahogy már idén megszoktátok, egy kiemelkedően jó novella egy díjat is kap, a 2023 év legjobb sci-fi novellistája díjat!

A novellákat erre a címre várjuk, csatolt word formátumban az író elérhetőségének pontos megnevezésével, valamint válasz e-mailcím megjelölésével:

palyazat@marysolbooks.com

A tárgymezőbe írjátok be: 2023 sci-fi novella

Kérjük, a kiadótól érkezett válaszlevélre fokozatosan figyeljetek, ha spambe, vagy egyéb fiókba teszi automatikusan a rendszer, húzzátok át az elsődleges posta fiókba (beérkezett elemek), így biztosan megérkeznek a további emailek is.

A Szingularitás – 2023 év legjobb sci-fi novellistái antológia várható megjelenése: 2023. június

Forrás: http://marysolbooks.com/palyazatok/

Verspályázat

Kedves Költők! Elindult a Közösségi Írók Céhe legújabb projektje.

Bármilyen témájú vers beküldhető, maximum 24 sor terjedelemben.

Minimum 3, maximum 6 verssel lehet pályázni (ebből 2 kerül be).

Ide küldjétek: **kicposta@gmail.com**

A fentebb említett 3-6 vers leadási határideje 2023 április 20.

Már megjelent versekkel is pályázhattok.

Ennek az űrlapnak kitöltésével tudsz jelentkezni.

A következő e-mail címre várjuk a műveket: kicposta@gmail.com

FONTOS: a verseket egy dokumentumba kérjük! A fájl címe tartalmazza a szerző nevét!

A csoportunk:

https://www.facebook.com/groups/irokcehe

Kérlek lépj be, hogy értesülhess a pályázat újdonságairól!

Jó alkotást kívánunk!

KÖZÖSSÉGI ÍRÓK CÉHE
KIC

Interjú

Lidércfény HQ

Utazás Multiverzumba – Interjú Berke Szilárddal

Berke Szilárd neve talán nem ismeretlen a Lidércfény olvasóinak, hiszen már 2009 óta – ha lazán is, de – tartjuk egymással a kapcsolatot. Ismerhetitek őt Aldyrként (többek között) a www.fantasycentrum.hu-ról, illetve Eric Mudoom-ként, Ammerúnia világának megalkotójaként is. Akárcsak mi, ő is folyton töri a fejét valami újdonságon. Február elején például létrehozta az idén 25 éves múltra visszatekintő fantasy-hírgyűjtemény Facebook csoportját. Ebből az apropóból olvashatjátok vele az alábbi interjút.

Lidércfény HQ: Az első, és talán legfontosabb kérdés: mi az a Multiverzum?

Berke Szilárd: Hírcsatorna, hírgyűjtemény, hírválogató. Kitekintő a világba, miközben viseled a fantasy-szemüveged. Elsősorban a közeli eseményeket szemléled, másodsorban a határterületeket. Eljátszva még a kifejezéssel, többrétegű fantasy-univerzum? A rétegek: irodalom, illusztráció, játék, film. Hozzáteszem, nálam a Multiverzum valahol azért megmarad Moorcock örökös védjegyének.

LF HQ: Mikor, milyen formátumban, és hol indult a Multiverzum?

B. Sz.: Amennyiben a lényegi esszenciáról, a napi/heti hírgyűjteményről beszélünk, akkor pont 25 évvel ezelőtt. A webhely, ahová elsőként kezdtem el gyűjteni az iparági híreket, a Sárkányvár Online Fantasy magazin nevet kapta. Utána jött a fantasycentrum, aztán a Fantasya.hu, közben a Gamestar CD mellékletének visszatérő rovataként a Multiverzum fantasy magazin. Alapvetően sokáig HTML alapú hírcsatorna volt, aztán évekig létezett magazinként (ez volt az a bizonyos rovat), majd lett belőle portál és közösség, beleértve a Novelláriumot, ami kezdetleges írói scriptoriumként is működött. Az utóbbi években a hírválogató/hírarchiváló alapfunkciója dominált.

LF HQ: 2022 júliusában már magazinként köszönthettük a Multiverzumot, amiből eddig nyolc lapszám jelent meg. Ez folytatódni fog, vagy ehelyett jött létre a nyilvános Multiverzum Facebook csoport?

B. Sz.: Ez sajnos megválaszolhatatlan kérdés jelenleg a számomra. A kilencedik lapszám a napokban elkészülhet. A terv az, hogy periodika lesz. Akkor jelenik meg ebben a formátumban újra, amikor lesz elegendő saját tartalom az aktuális, tematikus lapszámhoz. Szóval a kérdésre válaszolva, igen, eltűnik belőle a hírblokk, az áthelyeződik a Facebook csoportba.

LF HQ: A Facebook csoport indulásakor elég egyértelműen lefektettétek, hogy a Multiverzum csak és kizárólag fantasy zsánerrel foglalkozik. Ám a fantasynek világszerte jelenleg 31-féle alzsánere van. (Lásd itt: https://en.wikipedia.org/wiki/Fantasy) Ezek mindegyike belefér a Multiverzum keretei közé, vagy van azért olyan, amelyikkel nem akartok, vagy nem tudtok foglalkozni? Gondolom, van azért ezek között olyan, amivel itt Európában nem is érdemes.

B. Sz.: Valóban számos alzsáner létezik. Azonnal hozzáteszem, nincs egységes döntés ebben. Úgy látom, ahány önjelölt műfajkritikus/esztéta/elemző, annyiféle kisebb/nagyobb eltérés adódik a felosztását illetően. Én afelé hajlok, hogy írói szemszögből vizsgálom a műfajt. Ilyen értelemben jóval egyértelműbbek az irányvonalak: szerintem létezik a klasszikus és az újhullámos kategória. Minden más „csak" írói stílus és alkalmazott eszköztár kérdése, ide értve a cselekménynek teret adó világ díszleteit. Amivel biztosan nem kívánunk foglalkozni, az a Young adult és a romantikus/misztikus/mágikus realista/urbánus kiadványok elegye, mint alzsáner. Nem azért, mert ezek között nem találni értékeset, emlékezeteset, formabontót, hanem mert kívül esik az érdeklődési körünkön, és a (vélt) célcsoportjaink érdeklődési körén. Ide sorolom még a klasszikus horrort, és a fantasy/scifi hibrideket ugyanígy. Mindez változhat persze idővel, de a saját zónám elég erősen be van betonozva. :)

LF HQ: Úgy tudom, hogy a magyarországi megjelenés szintjén minden kiadó fantasy kínálatát szemlézitek. Van azonban egy szlogenetek, amely így hangzik: „A fantasy legjava". Ez azt jelenti, hogy az itthoni fantasy megjelenések ilyen szinten szűrve vannak, hogy ide csak a minőségi fantasy jut?

B. Sz.: Minden kiadót szemlézünk. Aki esetleg kimaradna, szóljon, mert ténylegesen ez a szándékunk. Mindig is ez volt. Szerettem azokat az időket, amikor pl. a Rúna magazin is teret adott a versenytárs kiadóknak a lap

multiverzum

hasábjain. Manapság úgy látom, továbbra is „táborok" vannak, piaci verseny, ami természetes, ám én idealista és naív voltam világéletemben. Szóval reménykedem, hogy lehetünk mi egy olyan platform, ami az összes kiadói táborhoz szól, ami az olvasókat illeti. Ami a szűrést illeti: volt, van, lesz, kétféle szempontból. Egyrészről kiszűrjük a mérhetetlenül sok hírből azokat, ami a zsánerhez illeszkedő. Másfelől azokat igyekszünk beválogatni, amelyk tartalmukban picit többet adnak, mint az „átlagos". Erre jó példa egy-egy molyos kritika. Némelyik csak pár soros, másik egyoldalas, de tele van spoilerekkel. Azt válogatjuk be, ami tartalmas, érdekes és nem spoileres. A terjedelem kevéssé számít.

LF HQ: Mivel foglalkoztok még a könyvmegjelenéseken kívül?

B. Sz.: Mindennel, ami érdekelheti a zsáner kedvelőjét. A fentebb már említett rétegekkel. Bővítsük ki egy picit a szlogent ezzel: „A fantasy legjava. Minden egy helyen, ami számít."

LF HQ: Hányan dolgoztok azon, hogy a fantasycentrum.hu-n, a kiadványban, illetve a Facebook csoportban legyen tartalom?

B. Sz.: A fantasycentrum.hu statikus oldallá vált – az alap funkciót a FB csoport és a pdf formátumú magazin viszi tovább. Egyedül a Multiverzum lapszámok kivonata jelenik meg a FC nyitólapon, illetve időszakonként frissül az éves könyvmegjelenések blokk. Minden más forgalom átterelődött Patreon alá, most pedig FB alá. A kiadványon egyelőre én dolgozom, a FB oldalon négyen vagyunk, mint alapítók. Az a terv, hogy mind a kiadvány, mind a csoport kapcsán gyarapodjon a csapat.

LF HQ: Mi a célja a Multiverzum Facebook csoportnak? A közösségépítésen túl is vannak vele terveitek?

B. Sz.: Egyfelől szeretnénk látni, mennyi az a fő, akit ténylegesen érdekel annyira a zsáner, hogy kövessen egy ilyen csoportot. Találni már létező magyar csoportokat több ezer fős tagsággal, de egy-egy hírre jó esetben maroknyi ember reagál. Benchmark a Találkozzunk Torozonnál, mert szerintem ők az a professzionális kezdeményezés, ami élenjáró. Az ő taglétszámukat tartom „valósnak", élőnek, mérvadónak. Mivel az egykori magyar vezérmárkát képviselik, szerintem meg lehet őket haladni tagságban, de azt gyanítom, szűk a mozgástér. A kiadók mögötti tízezer fős tábor egyfajta illúzió a mi szempontunkból: nekik csak a töredékük szoros értelemben vett zsáner-rajongó. Látom ezt a saját Youtube videós reklámkampányok kapcsán, a megosztások kapcsán – minimális az átregisztrálási/érdeklődési arány (bár természetesen minden egyes jelentkezés számít). Még a Delta Vision, vagy a Fumax esetében is alacsony az átnavigálási index, holott ők erőteljesen fókuszálnak a fantasy-re. Egy Gabo vagy egy Agave pedig megint egy egészen más világ marketing szempontból. Szóval a cél az, hogy legyen egy jó közösség, akiket összetart a műfaj iránti elköteleződés, és lehessen majd csinálni 50-150 fős táborokat, írói találkozókat, például újra elindulhasson az Egy Fantasztikus Nap eseményünk (amit vélhetően a „multiverzum" előtaggal fogunk megtoldani). Ha elérjük az 500-1000 aktívan figyelő tagot, szerintem elértük a célt.

LF HQ: Tisztelettel köszönjük, hogy a rendelkezésünkre álltál erre a néhány kérdésre! Természetesen, ha a jövőben bármi újdonság lesz a házatok táján, örömmel tudósítunk róla.

B. Sz.: Részemről a szerencse! Köszönöm az interjút, és Nektek is további sok sikert és kitartást kívánok a Lidércfény gondozásához! Régtől fogva követem, kívánom, sokáig maradjon is így!

Könyvajánló

Jimmy Cartwright

Losonczy Attila – Törésvonalak

Losonczy Attila író neve bizonyára ismerős a Lidércfény olvasóinak. Cyrus Livingstonként 2010 óta jelen van a weboldalunkon, közreműködött a Simagöröngyösi Zombi apokalipszis kötetek létrejöttében, és 2021 decemberében mi is bemutattuk Panelek mögött című első önálló novelláskötetét. Abban kisemberek történeteit olvashatjuk, egyfajta korképet kapva általuk a közelmúltról, a jelenről. A Törésvonalakban szintén a kisemberek vannak fókuszban, ám a témák, melyeket rajtuk keresztül feldolgoz, ma már az írott történelem részei. Míg a Panelek mögöttben a szereplők nem lépnek túl a saját, vagy közvetlen környezetük adta problémákon, addig a Törésvonalak szereplőinek egyéni sorsai szorosan kapcsolódnak az adott történelmi kor nagy ívű eseményeihez.

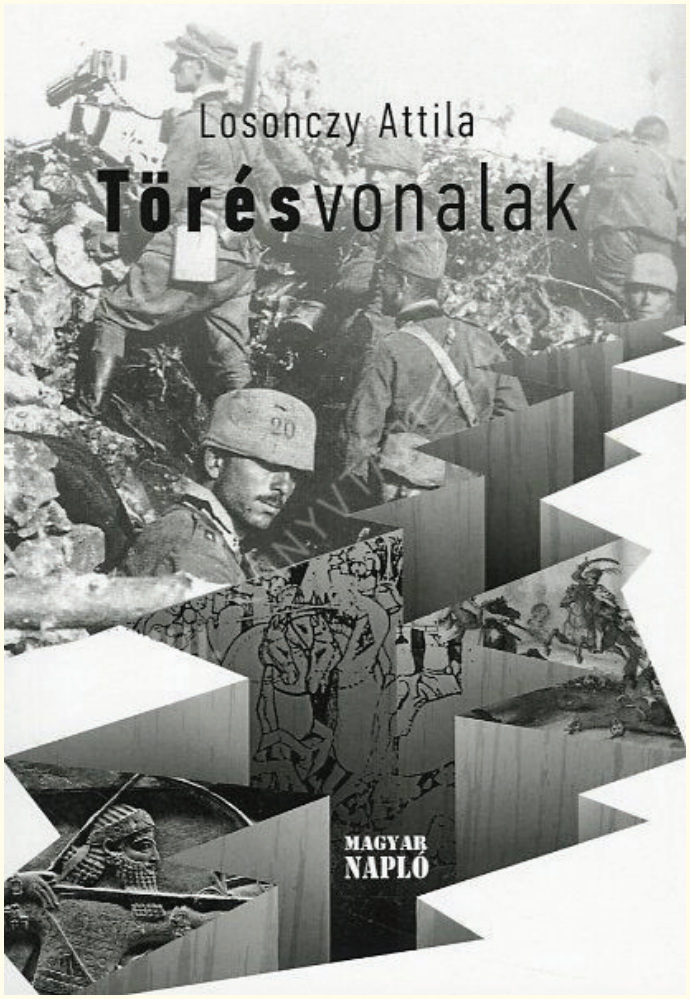

A történelem nehéz téma. Nem csak azért, mert jelen korunkban már évmilliókat ölel fel, és ez önmagában véve is hatalmas információmennyiség. Nem csak azért, mert a nagy része száraz adat nevekkel, évszámokkal, helyszínekkel. Azért is, mert akár a nagy egészet nézzük, ahol az emberiség sorsáról van szó, annak fordulópontjairól, akár az egyént nézzük, aki meg- és átélte az épp taglalt történelmi eseményt, bizony majdnem mind valamilyen tragédiáról mesél nekünk. Persze vannak pozitív történetek is civilizációk felemelkedéséről és tündökléséről. De végső soron újra és újra eljutunk oda, ahol ember embernek lesz farkasa, és hatalomvágyból, bosszúból, féltékenységből, meg a lehető legkülönfélébb érzelmekből a másik torkának esik.

Losonczy Attila Törésvonalak című, kilenc történelmi novellát tartalmazó kötetében is olyan történeteket olvashatunk, amelyek az emberiség lényeges eseményeit dolgozzák fel. Ám nem távolról, történelmi távlatokból ismerhetjük meg például a tűzhasználat felfedezésének jelentőségét, az akkád birodalom felemelkedését, a törökvészt, a Rákóczi szabadságharcot, vagy épp a Nagy Háborút, hanem az egyén szemszögéből.

Ez a formátum közelebb hozza a távolinak tűnő történelmi eseményeket az olvasóhoz. Még akkor is, ha ezek az események jórészt csak hátteret adnak a novelláknak. Több esetben nem az események sűrűjéből „tudósít" az író, hanem az otthon maradottak nézőpontját írja le, vagy az eseményt a partvonalról szemlélők elbeszélésén keresztül ismerhetjük meg az eseményeket.

A kilenc novella története időrendben követi egymást, a legrégebbitől a legfrissebbig. Az elején ezek az időbeli ugrások még igen nagyok, akár évezredekben is mérhetők, ám ahogy haladunk a kötetben, bizony úgy sűrűsödnek, úgy kerülnek egyre közelebb egymáshoz az évszámok. Vonhatnék le ebből akár messzemenő következtetést is az emberiséget illetően, mégsem teszem. Egyrészt nem szeretném az olvasókat ilyen módon befolyásolni, másrészt bízom annyira azokban, akik az ilyen témájú könyveket kedvelik, hogy maguk is képesek levonni a saját következtetésüket, ha akarják.

A Törésvonalak emberi sorsokról szól, testközelből bemutatva a taglalt történelmi helyzeteket. Részesei lehetünk örömeiknek, bánataiknak, szerelmeiknek, gyászuknak. Az író fogalmazása lehetőséget ad arra az értő olvasónak, hogy átélhesse ezeket az érzelmeket, hogy belehelyezhesse magát a főszereplő helyzetébe. Egyszóval átélhetők a történetek.

Egy ilyen témákat felölelő, és ilyen formában feldolgozó kötet esetében elkerülhetetlen, hogy a közvetlen harcokat is bemutassa. Bizony itt is visszaköszönnek a háború borzalmai, a kiontott vér, a kiforduló belsőségek, a csonkolások. Ám mindezek szövegezése tökéletesen fogyasztható a gyengébb idegzetűek és gyomrúak számára is. Az író nem esik vérgőzös túlzásokba, és bár több helyen plasztikusan írja le a közelharcokat, mégsem viszolyogtató, vagy gyomorforgató a stílus. A szövegkörnyezet is olyan, hogy elveszi picit ezek élét, meghagyva azonban azok jelentőségét.

Nagyon fontos, hogy a történetek pártatlanok, nem állnak az adott történelmi esemény egyetlen szereplője mellé sem. Az egyéni nézőpontok persze bemutatásra kerülnek, de szépen, kiegyensúlyozottan jelennek meg az ellenérdekelt felek gondolatai is.

A kötetben én egyébként felfedeztem némi keretes szerkezetet. Az első történet a tűzről hasonló katarzist váltott ki, mint az utolsó, amelyben a karácsony közeledtével az addig egymást kíméletlenül gyilkoló ellenségekben felülkerekedik az emberség. Rendkívül jól esett, hogy az író ezzel a történettel zárta le a kötetet, elültetve bennem, és remélhetőleg a többi olvasóban is az érzést, a gondolatot, hogy talán van még remény arra, hogy az emberiség egyszer nem a „pofánverésben”, hanem a „kéznyújtásban” látja majd a megoldást a problémákra.

Névjegy

LOSONCZY ATTILA író, művelődésszervező 1975-ben született Budapesten, jelenleg is ott él. 2002 óta a ferencvárosi Gát utcában működő József Attila Emlékhely vezetője, a József Attila Társaság alapító vezetőségi tagja. 2009 óta publikál novellákat, cikkeket és recenziókat irodalmi lapokban, antológiákban.

Eddig megjelent önálló kötetei:

Panelek mögött (novellák, 2021), Törésvonalak (novellák, 2022).

A novelláskötetek minden nagyobb könyvhálózatban megvásárolhgatóak.

Az író moly.hu oldala: **https://moly.hu/alkotok/losonczy-attila**

The Economist

A mindennapi robot

Már csaknem tíz órára járt az idő, mikor nekiláttam, hogy újra elolvassam az El-Nacionalo aznapi vezércikkét. Terjedelmes, ugyanakkor lényegre törő, és rendkívül alapos írás volt. Olyan, amilyet joggal vár el az ember az ország legnagyobb presztízsű közéleti napilapjától. A cikk négy oldalon keresztül részletezte a Los Plátanót lázban tartó államháztartási reformcsomag eddig kihirdetett intézkedéseit, és a bejelentett változtatások várható következményeit. Ahogy lapoztam az oldalak között, a papír megszokott, barátságos ropogása nyugtatóként hatott zaklatott lelkemre. Bizony, el kell ismerjem, a tervezett intézkedések bennem is erős indulatokat keltettek.

Szinte letaglózott, amit olvasnom kellett. Az alaptalan vádak, a durva jelzők, amikkel az állami alkalmazottakat illették, mint egy-egy éles tőr, amit a szívembe mártottak. Az új államháztartási csomag indoklása szerint a Los Plátanó-t sújtó gazdasági válság legfőbb oka az alacsony hatásfokú közigazgatás, a lassú, inkompetens bürokrácia, a lusta, elavult ismeretekkel rendelkező köztisztviselői kar volt.

Az új intézkedések középpontjában így az államigazgatás modernizálása, a versenyszektorban alkalmazott módszerek átvétele állt. A közigazgatásban kiterjedt vezetőcserébe kezdtek. A régi vezetők helyére a multinacionális vállalatok világában már bizonyított, nemzetközi tapasztalatokkal rendelkező menedzsereket vettek fel. Emellett egyes intézményeknél kísérleti projektként elindították a Robotico Alà Administraciò programot, melynek keretében azt vizsgálták, hogy lehetséges-e a versenyszférában már bevált gyakorlatnak megfelelően robotokkal helyettesíteni a dolgozókat a gyorsabb, hatékonyabb, eredményesebb munkavégzés érdekében.

Amikor a Robotico Alà Administraciò-ról szóló részhez értem, dühömben az asztalra vágtam az újságot. Robotok! Mégis hogy tudná néhány bádogdoboz helyettesíteni azt a tapasztalatot, szaktudást és ítélőképességet, amit én, vagy kollégáim többévnyi, nemzetünk érdekében végzett kemény munka során halmoztunk fel, miközben országunk szekerét toltuk.

– Robotok!

A felháborodás hangosan szakadhatott ki belőlem, mert XNT12 hirtelen felém fordult.

– Közölnivalója van señor Carlos?

XNT12 egyike volt azon robotoknak, akiket a Robotico Alà Administraciò, azaz az RAA kísérlet keretében küldtek munkaadómhoz, a Los Plátanói Kincstárhoz. A projekt során robotok és közszolgák párhuzamosan végezték ugyanazokat a munkafolyamatokat. Egy hónap után aztán megmérve az ügyintézők és a gépek által teljesített munkamennyiséget, az elkövetett eljárási hibák számát, valamint a döntések hatékonyságát, az érintett intézménynél határoztak arról, lehetséges-e az addigi élőmunkaerő kiváltása intelligens döntéshozó automatizmusokkal, mint amilyen XNT12.

XNT12 volt az a robot, akit ügyintézőként az én nyakamba varrtak. Szándékosan nem használom a versenytárs kifejezést, mert az méltatlan lenne. Verseny? Mintha egy agarat mérnének össze egy malaccal! Hát hol van egy agár intelligenciája a malacéhoz képest?

Cseppet sem aggódtam. Tudtam, hogy egy robot a nyomomba se érhet. De a puszta tény, hogy valakiben felmerült ez a gondolat, mélységesen felháborított. Próbáltam ezt annak betudni, hogy felettesem, señor Pedró, akit egy multinacionális cég helyi fiókjából csábítottak át, még csak két hónapja dolgozott az osztályon. De ennyi idő alatt is beláthatta volna, hogy nálam kiválóbb munkaerőt keresve se talál.

Az RAA programban való részvétel is az ő ötlete volt. Úgy vélte az osztály, azaz a Los Plátanói Kincstár Állami Beruházásokat Ellenőrző Osztálya a jól szabályozott feladatok, részletes eljárásrendek, és az egységes, számokkal jól leírható értékelési rendszer miatt ideális terület az automatizálás, ezzel a robotok számára. Az osztály feladata ugyanis a nagy állami beruházásokhoz kapcsolódó közbeszerzési pályázatok kiértékelése, és a legjobb ajánlat kiválasztása volt.

Én már az ötletet is nevetségesnek találtam. Hogy tudná egy gép pár nap alatt megtanulni azt a több száz oldalnyi eljárásrendet, amire a hozzám hasonló tapasztalt rókáknak is évekre volt szüksége? Ráadásul señor Pedró azzal is megbízta a masinákat, hogy az ügyintézők korábbi döntéseit leellenőrizzék. A kalapom megeszem, ha ez az ócskavas egyetlen hibát is talál nálam!

– Na, XNT12, átnézted a múlt havi pályázati értékeléseket? – fordultam színlelt érdeklődéssel a bádogdoboz felé.

– Igen, señor Carlos – válaszolta a masina rekedtes géphangján.

– És találtál hibát? – kérdeztem. Előre tudva a választ.

– Igen.

Na persze! Ez az ócskavas biztos elnézett valamit. Azért hozták ide, hogy gyorsabbá tegye az ügyintézést, de amíg itt pátyolgatom, engem is csak lelassít.

– Mégis melyik esetnél találtál hibát?

– Az ön által elvégzett 15 értékelés mindegyikében.

– Az összesben? Ugyan már! Mégis mire bukkantál?

– Itt, ennél az értékelésnél az átlagköltség kiszámolásához számtani átlagot használt súlyozott átlag helyett – tolta elém az Ell-126789-es ügyirat dossziéját hosszú, vékony fémkarjával.

– Apróság! – mondtam a sokat megért, tapasztalt, öreg rókák magabiztosságával.

– Súlyozva a projektfolyamatok költségösszetevőit, az ön által kiválasztott ajánlattevő pályázata csaknem 20%-kal többe került, mint a versenytársaké. Az Ell-126797

pályázat esetében pedig elfogadta biztosítéknak az azóta már hatályát vesztett 2024. évi CIX. törvény 16/ZS. § 3) bekezdés a) pontja szerinti igazolást, holott az ezen rendelkezés helyébe lépő 2025. évi XLII. törvény 89. § 4) bekezdés c) pontja szerinti hiteles okiratot kellett volna benyújtani. Ennél az esetnél...

– Jól van – szakítottam félbe –, add csak ide azokat a dossziékat, megnézem, miket kontárkodtál itt össze.

– Negatív. Viszem őket az észrevételeimmel együtt az iktatóba, hogy még a mi nappal meg lehessen tenni a szükséges lépéseket az eljárási hibák és a személyi felelősség megállapítása, valamint a pályázati eljárások érvénytelenítése érdekében.

– Mit csinálsz? – kiabáltam magamból kikelve.

– Iktatom őket señor Carlos.

– Mégis milyen alapon iktatnál te egy hivatalos okiratot?

– Az RAA program feljogosít, hogy a Kincstár bármely rendszerét használjam.

– És van hivatalos munkaszerződésed? Az Államigazgatásról szóló törvény ugyanis egyértelműen kimondja, hogy hivatalos közigazgatási okiratot csak köztisztviselők, vagy egyéb, a közigazgatásban hivatalos munkaszerződés keretében foglalkoztatott ügyintézők, illetve vezetőik hozhatnak létre. Nem tudok róla, hogy te bármely kategóriába beletartoznál.

– De az RAA programot jóváhagyó kormányrendelet lehetővé teszi a kísérletben részt vevő valamennyi robot számára a munkájához szükséges rendszerekhez való hozzáférést.

– És felülírhat egy kormányrendelet felsőbbrendű jogszabályt, mint amilyen a törvény?

– Nem, de...

– Nincs de. A kormányrendelet megengedi, hogy rácsatlakozz a hivatali rendszerekre, mint ahogy a takarítónő is bedughatja a porszívóját az itteni elektromos hálózatba. Ettől még egyikőtök sem lesz köztisztviselő. Te is csak olyan vagy, mint egy porszívó!

– Mint egy porszívó? Attól tartok, ezt nem értem.

– Hogyan is érthetnéd, ez egy metafora!

– Talán hasonlatra gondolt señor Carlos. A metafora ugyanis olyan költői kép, amely nem tartalmaz grammatikai jelzést, amilyen például a „mint”. Tehát amikor ön azt mondja, hogy én...

– Na most már elég legyen! – Förmedtem rá. – Már csak az kell, hogy egy bádogdoboz oktasson ki a költészetről!

* * *

Nem tudtam leplezni dühömet. Az ajtót bevágva elhagytam a szobát, és a konyhába mentem. Ilyen felzaklatott idegállapotban úgysem lehet dolgozni. Különben is, épp ideje volt meginni a szokásos reggeli kávémat, és elfogyasztani tízóraimat. A nagy újságolvasásban fel sem tűnt, mennyire megéheztem. De ez így van rendjén. Minden köztisztviselő kötelessége, hogy a hazája sorsát befolyásoló fontosabb eseményekkel teljes körűen tisztában legyen. A jól tájékozottság elvárás velünk szemben. És honnan lehetne megbízhatóbb információkhoz jutni, mint a napi sajtóból? Ezért szoktam munkaidőben olvasgatni. Hiszen ez feladatkörömhöz tartozik, még ha munkaköri leírásomban nem is szerepel. De hát a munkája iránt elkötelezett közszolga ilyen feladatokat is elvégez. Mert nem csak azt nézi, mi a kötelező, hanem azt is, hogy hazáját mivel tudja segíteni.

Miközben kiöntöttem kávémat, Paulitó tűnt fel a konyhaajtóban.

– Szép jó napot señor Carlos!

– Neked is Paulitó! Mi újság? – kérdeztem némi aggódással a hangomban, mivel láttam, hogy szegény gyereket valami nagyon bántja.

– Jaj, señor Carlos! XNT13 most fejezte be a múlt havi munkám értékelését, és az ötvennégy pályázatból hatnál talált valamilyen hibát. Azt hiszem, nagy bajban vagyok.

– Ugyan Paulitó! Nem eszik olyan forrón a tacòt. Tudja is az a robot, hogyan kell elbírálni egy pályázatot! Különben is, csak az nem hibázik, aki nem dolgozik.

– De ennek most komoly következményei lehetnek!

– Ugyan már! Ha annyi pezetám lenne, ahányszor itt meg akarták reformálni a közigazgatást! Aztán sose történt semmi. De ha ennyire aggódsz, akkor beszélek señor Pedróval, hogy szóljak pár szót az érdekedben.

– Jaj, azt inkább ne! – mondta Paulitó ijedten.

– Na de miért ne? – kérdeztem értetlenül.

– Hát tudja señor Carlos, nekem úgy tűnik, hogy señor Pedró nem igazán kedveli önt. Kérem, ne vegye sértésnek, de inkább ne beszéljen vele erről.

És kiviharzott a konyhából. Be kell valljam, először szíven ütött, amit mondott. Aztán rájöttem, nem szabad hibáztatnom. Az óriási nyomás, ami rá nehezedett, teljesen összezavarta szegény gyereket. Még hogy señor Pedró nem kedvel engem! A legjobb dolgozója vagyok, pótolhatatlan. Nélkülem az egész osztály a feje tetejére állna. De mint mondtam, nem nehezteltem Paulitóra. Jó gyerek volt, mindig tisztelettel beszélt velem, és ha valamilyen szakmai problémája volt, sokszor kikérte a tanácsom. Ami bevallom, nagyon jól esett. Örültem, hogy én taníthatom be a köztisztviselők egy újabb generációját. Főleg így, nyugdíj előtt. Bizony, még egy év, és betöltöm az ötvenet! Már nem sok időm maradt, hogy átadjam a hosszú esztendők alatt felhalmozott rengeteg tudást.

Míg így morfondírozgattam magamban, señorita Isabella jött be a konyhába kisírt szemekkel.

– Szia Carlos!

Szia Carlos! Csak így. Aki ismer, tudja, milyen közvetlen ember vagyok. Nem is nagyon adok a formaságokra. De azért ez mégiscsak egy munkahely, nem egy IKEA raktár!

– Szia Isabella! Csak nincs valami baj? – kérdeztem együttérzően, mert akármennyire is nem tetszett kolléganőm tiszteletlen stílusa, a szívem akkor is aranyból van, ezt bárki megmondhatja.

– Ó, Carlos – bizony, csak így, señor nélkül –, XNT14 most nézte át a múlt havi anyagaimat, és az egyikben hibát talált. Száztizenkettő pályázatot bíráltam el. Többet, mint bárki az osztályon. Csak egyetlen hibát vétettem, csak egyet! És ez az átkozott masina már hivatalos feljegyzést is készített, amit iktatva megküldött a belsőellenőrzésnek. Mondd, szerinted lesz ennek valamilyen következménye? Figyelmeztetés, esetleg.... megrovás?

– Szerintem kedvesem a megrovás miatt kell a legkevésbé aggódnod.

Isabella arca felvidult.

– Úgy érted, nem lesz komoly dolog belőle?

– Úgy értem, szerintem a megrovásnál jóval komolyabb következményei lesznek.

– Te jó ég! Mire célzol? – kérdezte elkerekedett szemekkel.

– Egy állami pályázat során jogtalan előnyben részesítettél egy ajánlattevőt. Ez felveti a korrupció, sőt, a hivatali visszaélés gyanúját. Ügyésztől függően akár bűnszervezet tagjaként végrehajtott, állami költségvetés terhére elkövetett csalással is megvádolhatnak.

– De hát csak annyi történt, hogy elfogadtam egy igazolást, ami a 2025. évi XLII. törvény hatályba lépése előtt még minden pályázatnál megfelelt! Egyébként minden szempontból ez a pályázó adta a legjobb ajánlatot.

– Akkor is ki kellett volna zárnod formai hiba miatt. Én a helyedben sürgősen keresnék egy jó ügyvédet. Ne félj, a szakszervezetnél majd ajánlanak.

– De én nem vagyok tag!

– Az nagy baj. Nem megmondtam, mikor felvettek, hogy lépj be? De neked aztán beszélhet az ember!

– De én, de...

Végül nem fejezte be, sírva elrohant. Mint mondtam, arany szívem van, ezért sajnáltam szerencsétlent. Ugyanakkor csak azt kapta, amit megérdemelt. Mert ha valaki laikusként néz el valamit, az hiba, de ha köztisztviselőként, az bűn. Bizony! Pont a señorita Isabellához hasonlók keltik a hivatali dolgozók rossz hírét!

Pedig én mindent megpróbáltam. Tanítgattam, akárcsak Paulitót, de señorita Isabella a füle botját se mozdította. Sőt! Egy hónap próbaidő után már ő akart kioktatni engem. Engem, aki évtizedek óta végzem ezt a munkát. Tapasztalatlan, kezdő ügyintézőként máris úgy viselkedett, mintha ő találta volna fel a svédcseppet. Pedig ha akkor rám hallgat, most nem lenne ekkora bajban. De aki nem akarja, hogy segítsenek rajta, azon nem lehet.

Márpedig señorita Isabellán nem lehetett. Alig egy éve végezte el az egyetemet, és máris valamilyen PhD képzésre járt. Mellette meg angol és kínai tanfolyamokra. Aki ennyi mindenbe belekap, az nem csoda, hogy ilyen szétszórt, és nem tud a munkájára figyelni. Én harminc éve szereztem meg a diplomámat, azóta se tanultam semmit, mégis milyen jól megvagyok! Persze tudom én, manapság milyen nagy sikk az életen át tartó tanulásról papolni. De az életben nem a tanulás visz előbbre, hanem az elvégzett kemény munka. Igen!

* * *

A kemény munkáról pedig eszembe jutott, hogy elmúlt tíz óra, ideje megejteni szokásos egészségügyi sétámat. A köztisztviselőkről szóló törvény szerint minden egyes ledolgozott óra után tíz perc munkaszünet jár. Márpedig nincs, aki a jogszabályi előírásokat nálam komolyabban venné.

Mielőtt elindultam volna, még visszamentem az irodámba bekapcsolni munkagépemet, hogy megnézzem, érkezett-e valamilyen üzenet tegnap óta. Régi rossz szokásom volt ez, hogy a munkát az egészségem elé helyezem. De hát mit csináljak? Túl elhivatott vagyok.

Elektronikus postaládámban egy olvasatlan levelet találtam. Señor Pedró írt, hogy délután egy órára osztályértekezletet hív össze.

Caramba! Pont sziesztaidőben. Hiába dolgozott már több mint két hónapja a hivatalban, új vezetőnknek még mindig nem sikerült felvennie a közigazgatás ritmusát. De a versenyszférából érkezetteknél ez lassan megy. Nem baj, előbb-utóbb ő is ráérez.

Miközben a számítógép előtt ültem, gyöngyöző homlokom jelezte, hogy az iroda a forró los plátanói nyárban kezd felmelegedni. Így a hőmérséklet szabályozóhoz léptem, hogy bekapcsoljam a klímát. Amint elkezdtem volna beállítani a hőfokot, XNT12 recsegő hangja mordult rám.

– Señor Carlos, hadd hívjam fel a figyelmét, hogy az országot sújtó energiaválság miatt a kormány felszólította a lakosságot, mindenki takarékoskodjon az árammal.

Amikor az ember azt hinné, ennél rosszabb már nem lehet, ez a robot mindig meg tud lepni. Természetesen tudtam az energiaválságról, ahogy a kormány által közzétett felhívásról is. És tisztában voltam vele, mennyire komoly a helyzet. De a kórházban se a lélegeztető gépeket kapcsolják le először, ha spórolni akarnak. Márpedig országunk számára mi, köztisztviselők voltunk a lélegeztető gépek. De mit is beszélek! A robotok a gépek. Mi az élő szövet vagyunk, ami életben tartja, táplálja az egész államigazgatást. Előre viszi, gazdagítja az országot, és az egész nemzetet. Nem! Spórolni nem az ilyen életbe vágó fontosságú területen kell. Úgyhogy XNT12 rikácsolásával nem törődve 21 Celsius fokra állítottam a szabályozót. Ahogy a légkondicionáló berendezés hangja felberregett, tágabbra nyitottam az ablakot, mivel az öreg masina zaja elnyomta szemközti pálmafán daloló papagájok vidám énekét. Márpedig az élet ilyen apró örömei nélkül a munkájának élő hivatali dolgozó lelke idővel pont olyan érzéketlenné válna, akárcsak a mellém beosztott robot.

Ezután felkaptam belépőkártyámat, és elindultam a kijárat felé. Szerencsére a Kincstár egy festői kis park mellett feküdt, ahol zöldellő szinolea fák dús koronái nyújtottak védelmet a nap perzselő sugarai elől. Az egyik terebélyes szinolea alatt néhány ismerős kollégát vettem észre, így feléjük vettem az irányt.

Egész kis csoport gyűlt össze az árnyékban. Mindenki señor Ignacióra, a hivatal szakszervezeti vezetőjére figyelt. Én magam már csak néhány mondatot csíptem el, de ezekből is nyilvánvaló volt, hogy señor Ignació az RAA programmal kapcsolatban tervezett szakszervezeti intézkedésekről tájékoztatta a hallgatóságot. Amint ezt befejezte, mindenkivel váltott egy-két szót. Hozzám is odajött természetesen.

– Szervusz, Carlos!

– Szervusz, Ignació!

– Hallom, a te nyakadba is odaültettek egyet. Szégyen! Szeretném, ha tudnád, hogy rám és a szakszervezetre mindig számíthatsz. Csak szólj, és segítünk!

Miközben ezt mondta, bátorítóan a szemembe nézett. Be kell valljam, mélyen meghatott, hogy valaki így kiáll mellettem. Az ajánlatát persze nem vettem komolyan. Nem mintha nem bíznék meg száz százalékig Ignacióban, mert az életemet is a kezébe adnám. De tudtam, hogy akárcsak én, ő is tisztában van vele, nincs az a robot,

aki felveszi velem a versenyt. Gesztusa inkább a többiek megnyugtatását szolgálta, akiket tőlem eltérően megrémített a helyzet. De látván, hogy a szakszervezet így kiáll a tagjaiért, kissé összeszedték magukat. Hát igen, Ignació igazi vezér volt, aki oroszlánként küzdött minden egyes kincstári dolgozóért. El se tudom mondani, milyen felemelő érzés, hogy egy ilyen ember, és persze az általa vezetett szakszervezet áll a hátunk mögött.

* * *

Még váltottam pár szót Ignacióval, aztán körbejártam a parkot. Mire befejeztem rövidke sétámat, és visszaértem az irodába, tizenegy óra lett. Ideje volt a lovak közé csapni.

Nekiveselkedtem, és még fél tizenkettő se volt, már végeztem is az egyik közbeszerzési kiírás kiértékelésével. Na, ezt csinálja utánam egy robot, ha tudja! Diadalittasan fordultam XNT12 felé.

– Már meg is van a mai első elbírált pályázatom, te hánynál tartasz?

– Most állok neki a tizediknek señor Carlos.

Na hiszen! Képzelem, mennyi hiba van az ilyen kutyafuttában elkészített értékelésekben. De nem hagytam, hogy XNT12 kizökkentsen a ritmusból.

Így alapos megfontolás után arra a következtetésre jutottam, délig már nem érdemes újabb ügynek nekikezdeni. Befejezni úgyse tudnám ebédig, félbe meg nem szeretek hagyni semmit.

Ezért hát elhatároztam, hogy benézek egyik régi kollégámhoz, Javierhez, aki az épület másik szárnyában dolgozott a Gazdasági Főosztályon. Javier és én gyakran összejártunk beszélgetni, ami a mi munkánk esetében elkerülhetetlen. A különböző területeken dolgozó kollégák egymással történő gyakori érintkezése ugyanis a leghatékonyabb módja a hivatal működése szempontjából létfontosságú horizontális információáramlás megvalósításának. Amit señorita Isabella egy alkalommal – rendkívül sértő módon – egyszerű pletykálkodásnak minősített a jelenlétemben. Azt hiszem, ez önmagában mutatja a hölgy tájékozatlanságát a szervezet alapvető működési folyamatait illetően. Nehéz ezt kimondani, mert vajból van a szívem, de ha van valaki, akit tényleg helyettesíteni lehet egy robottal, akkor az señorita Isabella. Szegény teljesen alkalmatlan volt a feladatára.

A következő fél órában Javierrel beszélgettem szigorúan szakmai dolgokról. Délben aztán néhány kollégával együtt átmentünk a közeli falatozóba. Az étel kitűnő volt, ahogy a társaság is. Háromnegyed egykor azonban el kellett búcsúzzak a többiektől, hogy visszamenjek az irodába, és felkészüljek a señor Pedró által összehívott értekezletre. Ők ezt sajnálattal vették tudomásul, de megértették. Tudták, hogy nálam mindig a munka az első.

* * *

Egy órakor – hajszálpontosan, mint mindig – jegyzetfüzetemet és egy tollat felkapva átmentem a tárgyalóba, ahol a többiek már mind elfoglalták helyüket. Csak señor Pedrót vártuk, aki kisvártatva meg is érkezett, és egyből a lényegre tért.

– Üdvözlök mindenkit! Azért hívtam össze az értekezletet, hogy ismertessem az eddigi tapasztalatokat az RAA programmal kapcsolatban. Az osztály nyolc munkatársa közül három kollégához rendeltünk ki egy-egy XNT típusú robotot. A robotok ellenőrizték a múlt hónapban elbírált pályázatokat, összesen száznyolcvanegyet. Az elbírált pályázatok 12,2%-ánál, találtak valamilyen hibát. Fontos leszögeznem, hogy az elbírált pályázatok és a hibák eloszlása közel sem egyenletes a programba bevont munkatársak között. De ennél többet egyelőre most itt mindenki előtt nem szeretnék az ügyről mondani.

Ahogy az utolsó mondathoz ért, jelentőségteljesen rám nézett. Én egy fejbólintással jeleztem, értem mire gondol. Nem akarta señorita Isabellát mindenki előtt nyilvánosan megalázni. Milyen tapintatos volt tőle! Voltak ugyan új főnökömmel kisebb, szakmai jellegű vitáim, de azt el kell ismernem, talpig úriember. Ahogy bólintásomat nyugtázta, tovább folytatta.

– Az azonban biztos, hogy a hibáknak következményei lesznek. Személyesen kérdeztem ki a három robotot, és szeretném, ha az általuk előadottakat a munkatársak is megerősítenék. Ezért az értekezlet után négyszemközt szeretnék beszélni señorita Isabellával, señor Paullal és señor Carlossal. Kettőkor, fél háromkor és háromkor. Azért hagyom señor Carlost a végére, mert vele nagyon komoly dolgokat kell majd megtárgyalnunk.

Erre kicsit felkaptam a fejem. Bár nem igazán lepődtem meg. Señor Pedró nyilván belátta, hogy az egész RAA programnak semmi értelme. Most pedig a tanácsomat szeretné kérni – mint tapasztalt és megbízható munkatársét –, hogy mit is kezdjen ezzel a számára kellemetlen helyzettel. Na igen, a minisztériumból nagy volt a nyomás, hogy a program sikeres legyen. Nem könnyű egy ilyen helyzetből kimászni, de nagyra értékeltem, hogy señor Pedró számít a segítségemre.

Az értekezlet innentől kezdve a szokásos mederben zajlott. Señor Pedró tájékoztatott bennünket a legfontosabb, munkánkat érintő jogszabályváltozásokról. Tájékoztatói rendkívül részletesek és hosszúak szoktak lenni, ahogy most is. Ezúttal a 2021. évi CLV. törvény 21.§-ának módosítása került terítékre.

– Az 1) bekezdés a) pontja új félmondattal egészült ki, melynek következtében a természetes jogi személy immáron nem alanya a többször módosított 2019. évi…

A hőség tikkasztó volt a strandon, de a tenger felől fújó enyhe szellő kellemesen legyezte arcomat a szikrázó napsütésben. Tőlem nem messze néhány sirály torzsalkodott egy félig megevett tortilla felett a finom parti homokban. A távolból pedig édesanyám hangja szállt felém.

– Carlos! Carlos! CARLOS!

Ahogy felnéztem, señor Pedró roppant zaklatottnak tűnt, de hát ez nem csoda. Melyik vezető ne lenne feszült, mikor olyan probléma szakad a nyakába, mint az RAA program, vagy egy señorita Isabellához hasonló alkalmatlan beosztott keseríti meg az életét.

– Örülök, hogy felébredtél Carlos.

A termet hangos nevetés töltötte be. Bevallom én is elmosolyodtam señor Pedró tréfáján, aki elmélyült koncentrációmat bóbiskolásnak állította be a többiek előtt, így oldva a teremben érezhető feszültséget. Ezt a magam

részéről kiváló ötletnek tartottam. Emellett rendkívül hízelgett, hogy főnököm most először, kerülve a formaságokat, végre tegeződött velem. Ez azt mutatta számomra, hogy immár nem csak beosztottként, hanem barátként tekint rám.

* * *

Az értekezlet háromnegyed kettőkor ért véget, így több mint egy órám maradt háromig. Úgy döntöttem, teszek egy sétát, mivel a kiadós ebéd és a levegőtlen tárgyaló miatt kissé bágyadt voltam, még ha ez egyébként nem is látszott.

Visszamentem hát irodámba, magamhoz vettem belépőkártyámat, fejemre húztam kalapom, aztán elindultam a kijárat felé. Ahogy végigmentem a folyosón, señor Pedró irodája előtt señorita Isabellát pillantottam meg, aki kisírt szemekkel, elkenődött sminkkel, szipogva várta, hogy behívják. Szörnyű volt kolléganőmet így látni. Legalább rendbe rakta volna magát, mielőtt megbeszélésre megy. Aki ennyire igénytelen a megjelenésében, nyilván a munkájában sem különb. Nem csoda, hogy señor Pedró vele kezdett, mindjárt az elején túl akart lenni a nehezén.

Nem messze, mindössze tizenöt percre a Kincstártól volt a Parlament épülete, amit tízperces szüneteim során ezért gyakran útba ejtettem. Úgy döntöttem ez alkalommal is így teszek. Csak átvágtam a parkon, és egy szűk mellékutcán végigsétálva már ott is voltam az épület előtt, melynek falán aranyozott tábla hirdette büszkén: El Parlamento de la República Los Plátanó.

Gyönyörű építmény volt. Fehér mészkő falai csak úgy szikráztak a napsütésben. Kecses tornyai és boltívei pedig arról a kifinomult ízlésről tanúskodtak, mely egész nemzetünket olyannyira jellemzi. Ugyanakkor ez a játékos finomság határtalan erővel párosult. Igen, az épület olyan volt, mint a plátanói közigazgatás. Masszív és hatalmas. Egy rendíthetetlen szikla a történelem háborgó tengerén, mely ellenáll a változás pusztító erőinek. Legyen azok akár viharok, akár a reformkísérletek hóbortjai. Ezért nyűgözött le annyira. Egy jelkép volt számomra. Bizonyosságot adott, hogy vannak dolgok, amik sohasem változnak. Hogy közszolgaként én is valami időtlen, örök, elpusztíthatatlan dolog része vagyok.

Szokás szerint körbejártam az épületet, elmerülve a gyönyörű faragványok és érdekes mintázatok látványában, aztán visszaindultam az irodába, nehogy lekéssek a señor Pedró által kitűzött megbeszélésről. Útközben azonban meghajolva az elviselhetetlen hőség ereje előtt, úgy döntöttem, betérek az egyik közeli boltba jégkrémért, kicsit lehűteni magam. Az üzlet közel volt a Kincstárhoz. Gazdag választékkal, és barátságos árakkal. Korábban mégis ritkán fordultam meg itt. A kiszolgálás színvonala ugyanis botrányosan rossz volt.

Kígyózó sor szokott állni az egyszem működő kassza előtt, míg a pénztárosok hátul a raktárban trécseltek hangosan hahotázva, nem törődve a felháborodott vevőkkel. Az üzlet vezetősége azonban komolyan vette a szaporodó panaszokat (bevallom én magam is írtam egyet-kettőt), és orvosolta a problémát. Így ez alkalommal mindössze fél perc alatt végeztem a fizetéssel a hat nyitott kassza egyikénél. A pénztárgép mögött ülő robot még kedvesen meg is köszönte a vásárlást. Mit mondjak, öröm vásárolni egy ilyen helyen. Lenyűgöző, hogy az elbocsátott személyzet helyére felvett robotok mennyivel hatékonyabban dolgoztak. Nem voltak rosszul felcímkézett termékek, vagy vállvonogatások a vásárlói kérdésekre. Csak precíz munka, udvarias kiszolgálás és hatékony működés. Egyre több üzletben. A robotok széleskörű elterjedése volt a legjobb dolog, ami csak a kereskedelmi szektorral történhetett. Persze az örökös károgók ebben is találtak kivetnivalót. Még tüntetéseket is szerveztek „igazságtalanul elbocsátott" bolti dolgozók mellett.

Még hogy igazságtalanul! A puszta tény, hogy a robotok ennyivel jobb munkát végeztek, bizonyította, joggal eresztették szélnek a korábbi garnitúrát. Persze a média tele volt a menesztett dolgozókról szóló szívszorító történetekkel, és hogy a modern technológia hogyan teszi egyre kiszolgáltatottabbá a munkavállalókat.

Na de akkor mi legyen? Tiltsunk be minden fejlesztést? Ezzel a hozzáállással a kereket se találták volna fel. Nem, a fejlődésnek nem lehet útját állni. Az elvesztett munkahelyekért nem a technológiai innovációt kell okolni, hanem a lusta, mihaszna dolgozókat, akik azt gondolták magukról, hogy pótolhatatlanok. Akik elhitték a nagyhangú szakszervezeti vezetőknek, hogy majd megvédik őket. Az utólagos jajgatás helyett addig kellett volna megbecsülni a munkájukat, amíg megvolt. Igen, ezért is dolgozom én ilyen keményen a hivatalban.

A hivatalról jutott eszembe, hogy késésben voltam a megbeszélésről. Gondoltam rá, hogy megszaporázzam a lépteimet, de végül letettem róla. Ilyen nagy melegben könnyen kihevül az ember, aztán visszaérve a hűvös irodába, meg is van a baj. Ha meg lebetegszem, akkor az egész több kárt okoz, mint hasznot. Úgyhogy változatlan tempóban folytattam utamat. Tudván, señor Pedró meg fogja ezt érteni, hisz ő sem akarná, hogy kidőljön a legjobb beosztottja.

* * *

Három óra után tíz perccel értem vissza a Kincstárba, és miután kifújtam magam kicsit, egyből señor Pedró irodájához mentem. Nem akartam megvárakoztatni. A pontosságra nálam jobban nem ad senki.

Rövid kopogás után benyitottam, és egyből megállapítottam, hogy közvetlen vezetőm milyen zaklatott. De mint korábban már említettem, ezen nem volt mit csodálkozni. Ki ne lett volna a helyében?

– Carlos! Örülök, hogy végül csak ideértél.

– Köszönöm, señor Pedró! Hát igen, ez az állandó rohanás. A jégkrémemet is alig tudtam elnyalogatni.

Nagyon aggódtam señor Pedróért. Látszott, hogy valami nincs rendben a vérnyomásával. Olyan vörös volt, akár a frissen főtt santa machadai homár. Komolyan megijedtem, hogy a végén még agyvérzést kap szegény. Úgyhogy megfogadtam, nagyon vigyázok, nehogy felzaklassam valamivel.

– Nos, örülök, hogy azért csak elfogyott. De ennél komolyabb dolgokról kell most beszélnünk. Mégpedig XNT12-ről és az általa lefolytatott vizsgálatról.

Helyben voltunk. Nem mondta ki egyenesen, de akárhogy is kerülgette, mint macska a forró burritòt, egyértelmű volt, hogy ő is belátta, az RAA kísérlet egyértelmű kudarc. De nem akartam siettetni, tudtam milyen kellemetlen ez szegénynek.

– Itt van mindjárt az Ell-126789-es pályázati anyag, ahol XNT12 szerint komoly hibákat követtél el a számítások során. Mesélnél erről egy kicsit?

– Mit mondhatnék? Úgy tűnik, elszámoltam valamit. Rossz ajánlatot hoztam ki győztesnek. Nem irigylem azt az embert, aki majd elmondja señor Vásqueznek, hogy mégsem az ő tendere nyert.

– Vásquezt mondott?

Örömmel vettem észre, hogy señor Pedró máris jobban néz ki. Korábbi pirossága eltűnt, sőt, mintha kicsit el is sápadt volna.

– Igen. Alvaro Vásquez. A Commandante nagybátyja. Tényleg, hallotta mi történt a fogyasztóvédelmi csoport vezetőjével, aki beperelte?

Señor Pedró nagyot nyögött. Úgy tűnik korai volt elkiabálni a jobbulást.

– Fogalmam sincs.

– Másoknak se. Egy hétig számoltam, mire señor Vásquez jött ki győztesnek. Erre XNT12 egy óra alatt új nyertest hozott ki. Most majd aztán mehet ki a levél, hogy mégsem ő kapja az üzletet. Még szerencse, hogy ezen az értesítőn már nem az én nevem szerepel. Az ügyintéző csak az egyszerű határozatot ellenjegyzi. Felülvizsgálat esetén viszont a közvetlen vezető ír alá.

Igen, jól láttam korábban. Señor Pedró határozottan sápadt volt. De hát nem csoda. A nagy hőségben könnyen leesik az ember vérnyomása.

– Megyek is, és iktatom XNT12 észrevételeit.

Señor Pedró hirtelen felkapta a fejét.

– Miért, még nem lettek iktatva?

– Hát persze, hogy nem. Egy ilyen fontos intézkedést nem teszek meg anélkül, hogy előtte értesíteném a vezetőmet. Kötelességtudó köztisztviselő vagyok, nem egy buta robot.

– Ez esetben nyugodtan hagyja itt azokat az aktákat Carlos. Ráér őket később is iktatni, ma már ne fárassza magát!

– Ugyan, számomra ez nem fáradság. Különben is ráérek. Mi mást is csinálhatnék a munkán kívül? Ebből a kevéske köztisztviselői fizetésből nem nagyon tud az ember szórakozni.

– Jó hogy szóba hozta ezt a témát Carlos. Az elmúlt két hónapban különleges figyelmet szenteltem önnek, és a kitűnő munkának, amit végez. Ezért úgy döntöttem, hogy megemelem a fizetését a rendelkezésemre álló bérkeret mértékéig. Nem lenne szabad elárulnom, de előléptetésre is számíthat, ezt persze még magasabb szinten is jóvá kell hagyatni. Ezért egyelőre maradjon kettőnk között.

Hirtelen nem tudtam, mit mondjak. Hazudnék, ha azt állítanám, váratlanul ért a dolog. Mert igencsak érett már. De azért jól esett. Hogyne esne jól, ha elismerik az ember munkáját. A kemény erőfeszítést, a kiváló teljesítményt. Ez mutatja számára, hogy jó úton halad, értelme van annak, amit csinál. Nem is a fizetésemelés, vagy az előléptetés volt a fontos, hanem az erkölcsi elismerés. Az anyagi juttatások, titulusok mindössze eszközök, hogy ezt kifejezzék.

Végül csak összeszedtem magam, hogy megköszönjem vezetőmnek kedvességét.

– Örülök señor Pedró, hogy önnek is feltűnt, milyen kemény munkát végzek, és bízhat benne, a jövőben is hasonló szorgalommal fogok dolgozni.

– Nem is vártam mást Carlos. Viszont úgy tűnik, hogy XNT12-től el kell búcsúznunk.

– Ez elkerülhetetlen.

– Ugyanakkor arra gondoltam, XNT13 továbbra is velünk maradhatna, señor Paultól pedig megválnánk.

– Micsoda? Paulitótól? Talán azt akarja, hogy XNT13 megsemmisítse a Salazar pályázat eredményét?

– Salazar? AZ a Salazar?

– Nem tudom, melyik Salazarra gondol, de ha ARRA a Salazarra, akkor jól gondolja.

– Uram Isten!

Komolyan megijedtem, hogy señor Pedró leesik a székéről, de szerencsére összeszedte magát. Úgy éreztem, eljött az ideje, hogy a közigazgatás világában járatlan vezetőm segítségére siessek.

– Señor Pedró, ugye nem gondolja komolyan, hogy ezekre a semmirekellő robotokra bízná a pályázatok értékelését, mikor szemmel látható, hogy a legelemibb szempontokat sem veszik figyelembe?

– Igaza van! A pályázatértékeléseknél elengedhetetlen az ügyintézői közreműködés. De azért el kell ismernie, hogy az új robotok igencsak hatékonyak és gyorsak. Máshol, esetleg az irattárazásnál, vagy a postázásnál hasznukat vehetnénk.

– Erre mit mondhatnék señor Pedró? Egyszerűen bámulatos, hogy a hivatal érdekeit mennyire a sajátja elé helyezi.

– Ezt meg hogy érti?

– Mindössze nyolc beosztottja van. Ha az új robotok miatt elküld még néhány embert, akkor szinte biztos, hogy beolvasztanak minket egy másik szervezeti egységbe, mondjuk a Támogatási Irodába. Márpedig, ha megszűnik az osztály, akkor osztályvezetőre se lesz szükség.

– Úgy véli?

– Señor Pedró, már így is az öné a legkisebb osztály a Kincstárban. Tudja, hogy hívja önt a háta mögött az a kis titkárnő a Sajtóosztályról, akihez az ebédszünetekben jár?

– Hmm... Nem. Hogy hív?

– A pindur Pedró.

Láttam señor Pedrón, hogy ez nagyon szíven ütötte. Igen, ott érte a csapás, ahol a legjobban fáj. A szakmai büszkeségében. Nincs ezen mit csodálkozni. Minden vezető olyan nagy állományt szeretne magának, amekkorát csak lehet. Ám nem alakulhat minden a kívánságunk szerint. A méreteket nálunk nagyobb erők, előirányzatok és szervezeti szabályzatok határozzák meg. Ahogy elnéztem señor Pedró arcát, úgy tűnt, ő is kezd ebbe beletörődni. Kissé ugyan szégyenkezve sütötte le a szemét, de én nem hibáztattam. Megértettem a zavarát, nyilván nem volt egyedül a hivatalban ezzel a problémával.

– Akkor jobb lesz, ha senkinek nem mondok fel. Hiszen mindenkire szükségünk van.

– Nos, úgy vélem, señorita Isabella esetében sajnos nincs mérlegelési lehetősége. A kollegina komoly szakmai hibát vétett, amiről feljegyzés is készült. Ha ezt következmények nélkül hagyná, az önt is rossz színben tüntetné fel. Ráadásul kötelességemnek érzem megemlíteni, hogy señorita Isabella nem üti meg azt a szintet, amit drága országunk megbecsült polgárai méltán várnak el egy köztisztviselőtől. Eddig nem vitt rá a lélek, hogy ezt elmondjam önnek, mert hát tudja, milyen ember vagyok...

– Igen Carlos, pontosan tudom, milyen ember.

– Na, akkor nem kell magyaráznom. De attól tartok, señorita Isabellától mindenképpen meg kell válnia.

– Igaza van. Szerencsére tudok valakit, aki ideális jelölt lenne a helyére.

– Ó, ki az?

– Bizonyára nem ismeri. Señorita Rosalíának hívják.

– Csak nem a fia főnökének a lánya?

Átfutott az agyamon, hogy rábeszéljem señor Pedrót, keressen fel egy orvost. Gyakori színváltozásai ugyanis komoly egészségügyi problémát jelezhettek. De inkább nem erőltettem a dolgot. Mindenesetre ijesztő volt, ahogy a feje újra elvörösödött.

– Ezt meg honnét tudja?

– Ön mondta.

– Én?

– Igen, az egyik osztályértekezleten említette még két hónappal ezelőtt, hogy a fia munkát kapott Los Plátanói Adóhivatal Bevallási Főosztályán. Történetesen tudom, hogy az ottani főosztályvezető neve señor Escobar, akinek van egy Rosalía nevű leánya, és a hölgy épp állást keres. Látja señor Pedró, figyelek én! Persze tudom, hogy sokan azzal viccelődnek a hátam mögött – például señorita Isabella is –, hogy csak szundizni járok be a megbeszélésekre, de mi sem áll ettől távolabb. Miközben a szemem pihentetem, az igazán fontos dolgokra úgy összpontosítok, akár egy lesben álló párduc.

– Párduc. Kitűnő hasonlat.

– Metafora.

– Mi? Ja, igen. Metafora. Ha már a párducoknál tartunk. Lenne itt egy kenyai konferencia. Rengeteg hasznos előadás van a programban, amikből úgy gondolom a mi hivatalunk is profitálhatna. Emellett egy fakultatív, szafarival és hajókázással egybekötött kétnapos túra is. Lenne kedve elutazni, és képviselni minket? Tudom, hogy már csak egy év van a nyugdíjazásáig, és ha úgy érzi, már nem akar új dolgokba belevágni, akkor megértem.

– Ugyan señor Pedró, dehogynem! Tudom, hogy milyen fontos a folyamatos szakmai fejlődés, az új ismeretek elsajátítása. Jó pap holtig tanul! Persze, hogy vállalom. Feltételezem, teljes ellátást kapok.

– Megoldjuk. Ha mégse, akkor természetesen költségtérítést. Nemzetközi konferencia lévén az előadások angolul zajlanak. Tud angolul?

– Egy szót sem.

– Nem baj.

– Miért lenne? Büszke vagyok rá, hogy drága hazánk gyönyörű nyelvét beszélem.

– Igaza is van. Akkor feltételezem, nem gond, hogy señorita Rosalía a jövőben nálunk fog dolgozni.

– Mégis mi kifogásom lehetne? A köztisztviselőkről szóló törvény csak a közeli rokonok foglalkoztatását tiltja. A rokonok foglalkoztatóinak rokonairól említést sem tesz. Nincs is olyan ember, aki annyi előírásnak megfelelne.

– Akkor azt hiszem, be is fejezhetjük a megbeszélést. Köszönöm a segítségét, és további szép napot!

– Önnek is señor Pedró!

* * *

Ahogy visszatértem irodámba, fejemben csak úgy nyüzsögtek a gondolatok. A legfontosabb, hogy a nyakamba ültetett ócskavastól végre megszabadultam. Persze, ha rám hallgatnak, akkor bele se kezdtek volna az egész RAA kísérletbe. De hát a vezetők sajnos ritkán hallgatnak az okosabbra. Ezt már megtanultam, emiatt nem érdemes morgolódni.

Aztán itt volt még a kenyai út. Ez is úgy kellett, mint púp a hátamra, de hát vállaltam. Hogyne vállaltam volna. Ha nem, még a végén valami félkegyelműt küldenek a konferenciára, aki aztán szégyent hoz az egész Kincstárra. Túl sokkal tartoztam a hivatalnak ahhoz, hogy ezt hagyjam. Persze majd nekem is fel kell készülnöm. Utazótáskát kell vennem, meg valutát váltanom. Elhatároztam, hogy ezeket még másnap, munkaidőben megejtem. A munkaidő nyilvántartásban majd hivatalos távollétnek számolom el, mégse várhatja tőlem senki, hogy a saját szabadidőmben foglalkozzak a hivatali dolgokkal. Egy nap talán elég lesz rá.

Miközben így morfondírozgattam, Paulitó nézett be az ajtómon.

– Señor Carlos! Most beszéltem señor Pedróval, aki azt mondta, maga meggyőzte, hogy távolítsa el XNT13-at az osztályról. Köszönöm! Megmentette az állásom.

– Nincs mit, Paulitó. A lényeg, hogy tanulj belőle! Most megtanultad, hogy a kemény munka, az alázat meghozza a gyümölcsét. És ha megfogadod a tanácsaimat, belőled is kiváló köztisztviselő lehet.

– Úgy lesz, señor Carlos! Úgy lesz! Kérem, engedje meg, hogy meghívjam holnap ebédre!

Mit mondhattam volna? Nem akartam megbántani szegény gyereket.

– Megengedem, Paulitó.

– Megtisztel, señor Carlos! Még egyszer köszönöm!

Bólintottam, mire Paulitó csillogó szemekkel elviharzott. Szédült kölyök! Örültem, hogy segíthettem neki. Fiatalkori önmagamra emlékeztetett. Ugyanaz a szorgalom, ugyanaz az elhivatottság. Nagy nyeresége lesz még ő a hivatalnak, ha ellenáll a versenyszféra és a multik csábításának.

Ekkor vettem észre, hogy már negyed órája elmúlt négy. A munkaidőm fél ötkor lejár. Ideje volt elkezdeni pakolni. Hiszen a pontosságra senki nem ad úgy, mint én.

Ahogy készülődés közben visszagondoltam a mögöttem hagyott napra, fejemet ingattam.

Robotok a közigazgatásban. Micsoda bolond ötlet!

Erdős Sándor

A törött szárnyú sas

A Brit Királyi Légierő pilótáinak szóló ajánlás a Második Világháborúban: ha a lezuhanás elkerülhetetlennek tűnik, próbáljon meg a legolcsóbb, legpuhább objektumra zuhanni olyan lassan és gyengéden, ahogy csak tud.

A Beaufighter, más néven a „suttogó halál" egyre nagyobb sebességre gyorsulva gurult (siklott) a kifutópályán. John dobogó szívvel húzta maga felé a magassági kormányt, és gyorsan elrebegett egy imát. A RAF lassan kifogyott a pilótákból a véres légicsaták következményeképpen, ezért gyorsított tempóban képeztek ki ifjú pilótákat a veszteségek pótlására. Közéjük tartozott John is, aki egy kis gazdaságban nőtt fel, és a technikához keveset konyított, viszont éleseszűnek tűnt, és fiatal volt. Rögtön fel is keltette a figyelmét a toborzótisztnek, aki a vidéki Angliát járta utánpótlás után kutatva. Nagyon gyorsan be is került a RAF kiképzőprogramjába, ahol az újdonsült pilótákat nevelgették. Ez az első felszállása egyedül, amit a kiképzőbázis repülőterén(ek légterében) kellett elvégeznie, ez afféle vizsga volt részére, amit a kiképzőtisztje, Paul a reptér gyepjéről figyelt. Johnnak most eszébe jutottak a gyorsított tanfolyamon tanultak.

– Figyelj rám John! – mondta az oktatóteremben Paul. – Sokkal több repülőgép van az óceánban, mint ahány tengeralattjáró az égen, úgyhogy egyáltalán nem kell aggódni.

Nem igazán nyugtatta meg ez a közlés hősünket, bár volt benne logika, az szent igaz. Megtanulta azt az örök igazságot is, hogy az időjárás-előrejelzés alapjában véve horoszkóp számokkal, valamint azt is, hogy onnan fogja tudni, hogy rendesen behúzta a futóművet, hogy teljes gázzal tud csak kigurulni a kifutópályára. Úgy érezte, felbecsülhetetlen tudásra tett szert, és az önbizalma egyre nagyobb lett, ahogy telt az idő. Felszállás előtt még egy jó tanácsot is kapott az oktatótiszttől:

– Sebesség, magasság és agy. A háromból legalább kettőre szükség van egy sikeres repüléshez. Neked ezzel a géppel meglesz a magasságod is és a sebességed is, ne aggódj!

A Beaufighter a magasba szökött, és Johnt olyan öröm járta át, amit talán még sohasem érzett, a szabadság mámora fogta el. Az utasításnak megfelelően jobbra döntötte a gépet, és egy kört kezdett leírni a repülőtér felett, amikor megtörtént a baj. Egy lángcsóva csapott ki a jobb oldali Bristol Hercules motorból, és kedves tábortűz gyanánt égett. John nem esett kétségbe, mert eszébe jutottak oktatója szavai, amit épp a hasonló alkalmakra tanácsolt:

– Ha egy kétmotoros gép egyik motorja elromlik, a másik motorral minden gond nélkül el tudsz repülni a becsapódás helyszínéig.

Így hát John meg is nyugodott, és éles szögben, a gép orrát ledöntve közeledett a kifutópályához. Felidézte magában a RAF ajánlását hasonló esetekre *„Ha a lezuhanás elkerülhetetlennek tűnik, próbáljon meg a legolcsóbb, legpuhább objektumra zuhanni olyan lassan és gyengéden, ahogy csak tud."*, ezért megcélozta a gép orrával a hevesen integető Pault.

R. Harbinger

Gondolatnyi idő

Az elém kiterített exkatona-öngyilkosságok aktáira meredtem, amik szinte nyílt sebként lüktettek íróasztalomon. Színes helyszíni fotók árulkodtak a fültől fülig vágott torkú, felkötött, mélybe ugrott férfiak és nők utolsó pillanatairól. Miért pont volt katonai kutatók ölik meg magukat? Ráadásul ki vágná fel saját torkát egy széttört sörösüveggel? Várnom kellett a válaszra, míg találkozhattam Sarahval.

Az apával közös képünkre pillantottam, amit nem sokkal szívrohama előtt lőttünk. Biztos nem sejtette, minek tesz ki, amikor vállalta a beavatkozást. Egyike lettem azoknak, akik nem anyától, hanem apától jöttek a világra. Ki sejthette volna, hogy amikor kitalálták, hogyan ültessenek megtermékenyített petesejteket férfiak testébe, és megajándékozzák őket a szülés csodájával, milyen új fajt szabadítanak a világra? Én biztosan nem! Senki sem tudta, hogy az eljárás, a hozzá használt mesterséges hormonok és nanotechnológia gondolatolvasó gyerekeket eredményeznek majd.

Apa vállalta a beavatkozást anyának tett ígérete miatt: a kemoterápiát követően anya állapota folyamatosan romlott, és mivel mindig saját gyermekre vágytak, apa kihasználta katonai karrierje során szerzett kapcsolatait.

A hozzám hasonlók fogantatása a csodák közé tartozott, a csoda azonban itt kimerült. Az emberek nem nézték jó szemmel a természet kicsúfolását, és hamarosan mindenkiben tudatosult a gúnynév: Apa-szülte. Azokra használták, akiket nem anya, hanem apa hordott ki, majd műtéti

úton segítettek világra. Amikor kiderült, hogy többek vagyunk holmi szégyennél Isten szemében, ahogy a mélyen vallásosak mondták, félni kezdtek tőlünk. Új fajta rasszizmus ütötte fel fejét, és hosszú évekbe került, míg a tüntetések, támadások alábbhagytak.

Az aktákra néztem, és mihelyst tudatosítottam magamban, azért lettem zsaru, hogy a jó érdekében használhassam képességemet, felálltam a székből, és leoltottam a villanyt.

Bebújtam az ágyba Carla mellé, és átöleltem.

– Na, végre! – mondta, és mellkasomra hajtotta fejét. – Már azt hittem, fontosabbak az aktáid, mint én.

– Te kis hülye, ez sosem fordulhat elő. – Csókot nyomtam fejére, amit mély szuszogással nyugtázott.

– Még gondolatnyi időre sem? – súgta, majd elaludt.

Bevettem kettőt a bivalyerős Klartocidból, amit a hozzám hasonlók fejfájására talált fel a gyógyszeripar, majd végigsimítottam Carla homlokán. Csendben figyeltem sebhelyét, és felidéztem találkozásunkat. Akkor sötét haja zuhatagként omlott arca elé, ahogy a folyosón ült, és kötést szorított sebére.

– Minden rendben, kisasszony? – kérdeztem még zöldfülűként.

Felszegte fejét, mire belezuhantam mély tekintetébe. Angyali mosolyt vetett rám, amivel még a jéghegyet is megolvaszthatta volna.

– Persze, csak egy kis vágás – mondta, és csak hónapokkal később árulta el, tizenkét öltésbe került. – Látná a másikat!

Félmosolyt villantottam, majd leguggoltam, és átnyújtottam a neki hozott kávét, amit örömmel fogadott.

– Kollégám mesélt az ügyéről. Nagyon sajnálom, hogy összeakadt azzal a söpredékkel – mondtam haraggal átitatott hangon.

Nem tudtam, mikor fogunk megszabadulni a gyűlölködéstől. Az emberek féltek tőlünk, de már csak ritkán folyamodtak erőszakhoz. Az utóbbi években sokan megenyhültek, miután kifejlesztették ellenünk a megfelelő gyógyszert, és biztonságban érezhették magukat.

Ne aggódjon, három bátyám van – gondolta, és éreztem, megnyitja magát felém. – Megtanultam megvédeni magam. A homlokom akkor sérült meg, amikor lefejeltem azt a százhúsz kilós tuskót.

Elmosolyodtam, és próbáltam elrejteni, mennyire dögösnek találom.

– Van, aki hazakísérje, kisasszony?

Csak nem személyesen kíván gondoskodni a testi épségemről, biztos úr? – kérdezte gondolatban, mellé féloldalas mosolyt villantott.

Fülem égni kezdett, és vigyorogtam zavaromban.

Most itt feküdt karomban ez az angyal, és minden mozdulatomra vigyáztam, nehogy felébresszem.

* * *

A Természettudományi Múzeum előterében ültem, és a látogatókat figyeltem. Néha azok gondolatai hasítottak idegrendszerembe, akik nem tudták megfizetni a Résistance-t, vagy nem hatott rájuk a gyógyszer. Leginkább az utóbbiakon csattant az ostor, mert semmilyen módszert sem találtak képességünk elnyomására, és ők igen szűk rétegét képviselték a társadalomnak ahhoz, hogy a gyógyszeripar további erőfeszítést áldozzon rájuk.

– Menj a közelemből, te apaszomorító! – csattant fel a közeli kölykök egyike. Társával rángatni kezdték egymást, míg a tanítónő szét nem választotta őket, és elvezette mindkettejüket a csoporttól.

Sajnáltam a mai gyerekeket. Köztudomásban forgott, ha egy gyerek bármelyik szülője apa-szülte, akkor örökölte képességét, és mivel az apa-terhesség módszere hatékonyabbnak bizonyult a növekvő meddőséggel szemben bármilyen egyéb mesterséges eljárásnál, tökéletes motivációvá vált a gyermekáldásra vágyó párok számára.

Persze ahogy az apától származó gyerekeknél felütötte fejét a telepátia, úgy a Résistance-immunis szülők gyerekei maguk is immunisak lettek, így a gyűlölet lángja sosem aludhatott ki, ráadásul a gyerekek igen kegyetlenek tudtak lenni, ha megkülönböztetésről volt szó. Első kézből tapasztaltam.

Sarah letelepedett mellém a padra, és vállon veregetett.

– Megnőttél, Daniel. Apád látna, büszke lenne rád.

– Szia, Sarah. Sikerült megtudnod valamit?

– Térjünk egyből a lényegre? Ahogy akarod, de nem biztos, hogy készen állsz rá. Hallottál valaha a Langdon-projektről? – Megráztam fejemet. – A férfiak megtermékenyítését célzó kutatás felkeltette a katonaság figyelmét, különösen miután egyik beosztottjuk is csatlakozott.

– Apa.

– Így van. Ők azonban valami egészen mást akartak létrehozni. Ezen a ponton még egyszer meg kell kérdeznem, biztosan akarod hallani az egész történetet? Nagyon sok telefonomba került a kutatás, és olyan emberekkel kellett beszélnem, akik nem szeretnének belekeveredni az ügybe. Ez sok mindent elárul a helyzet komolyságáról.

– Tudnom kell, Sarah – fordultam felé, arcizmom megfeszült. – Miért ölik meg magukat magas rangú katonatisztek és egykori katonai kutatók?

– Éppen ez a lényeg, hogy nem ölték meg magukat, hanem meggyilkolták őket.

– Az lehetetlen – döbbentem meg. – Többször is átnyálaztam az aktákat, és nincs jele idegenkezűségnek, ráadásul akadt olyan áldozat, akit a saját lakásában, bezárt ajtók mögött találtak meg. Egyértelmű, hogy öngyilkosok lettek.

– Hidd el, nem így van! Térjünk vissza a katonai érdekeltségre, és akkor majd megérted! Mindenkit megdöbbentett, amikor jelét adtátok telepátiátoknak. Gondold el, ti az emberi evolúció egy új szintjét képviselitek! Egyértelmű, hogy a sereg nem hagy ki egy ilyen lehetőséget. Végeztek pár… módosítást az eredeti beavatkozáson, és sikerült egy még fejlettebb embert világra hozniuk.

– Mit jelent az, hogy fejlettebb?

– Daniel… Ő már nem csak olvassa a gondolatokat, hanem képes közvetíteni is őket.

Sarah türelmesen várt, míg összeraktam az abszurd képet.

– Az áldozatok nem önszántukból vetettek véget életüknek, hanem arra kényszerítették őket – összegeztem gondolataimat.

– Pontosan. A férfi neve Kevin Andrews. Katona apától született, a katonaság nevelte, és a különleges erőknél

képezték ki. Úgyis mondhatnánk, míg más gyerekek G. I. Joe-kkal játszottak, addig ő igazi katonákat döngölt a földbe. Kiképezték a kémkedésre, mivel képessége révén bárhová be tudott jutni, és bárhová beépülhetett. Ő volt a legjobb. Rengeteg mindent tudtunk meg általa a koreaiak gondolatolvasó-hálózatáról, szeparatisták készülő támadásairól, aztán egyszer csak eltűnt a radarról. Senki sem tudott róla, egészen mostanáig. A katonai vezetés is csak Henderson tábornok halálakor kezdett gyanakodni, és akkor szedték elő az aktáit.

– Henderson tábornok? Várjunk csak, őt ismerte apa.

– Persze, legjobb cimborák voltak, még a születésednél is jelen volt.

– Meghalt? – meredtem magam elé. – Ő lett volna az első áldozat, és nem kapcsoltuk az ügyhöz?

Sarah bólintott.

– Figyelj, Daniel! – pillantott körbe idegesen. – Nagyon sok kérdést kellett feltennem, és sok szívességet kellett kérnem, hogy ezt mind megtudjam. Úgy gondolom, ideje lenne kis szabadságot kivennem, ha érted, mire gondolok. Szerintem tedd te is azt, és engedd el ezt az ügyet, mielőtt felkelted valaki érdeklődését.

– Emberek haltak meg, Sarah. Nem tehetem.

– Értem. Részemről elutazok valami déli szigetre, és keresek valami gondolatolvasó fiúcskát, aki kedvemre tesz.

Meglepetten pillantottam rá, mire mosolya napsugárként tört utat az előtér visszafogott világításán keresztül, és éveket fiatalított rajta.

– Vigyázz magadra! – mondta Sarah.

– Te is – feleltem, miután felálltam, majd elsétáltam.

Kimondhatatlanul dühített, ahogy a katonaság kiforgatta a dolgokat. Nem örültem, amiért ilyennek születtem, ők pedig szándékosan átkoztak meg valakit ezzel. Hány életet vettek el valójában, talán sosem fogom…

Sikolyok hasítottak a múzeum csendjébe éles késhez hasonlatosan, és a látogatók fejvesztve menekültek. Mikor megfordultam, megpillantottam Saraht a tömeg túloldalán, amint fegyvert szorít halántékához. Könyörgő tekintettel meredt rám, majd meghúzta a ravaszt. Az idő végtelen hosszúságúra nyúlt, miközben Sarah lassított felvételként omlott a padlóra. A sikolyok rezegtették mellkasomat, mialatt közelebb férkőztem testéhez. Feje köré vörös tócsa gyűlt, szeme a mennyezetre meredt, és az utolsó könnycsepp akkor tűnt elő belőle.

Észrevettem valakit az oszlop mellett; gondolatai hiánya kínzó némaságként vágott a körülöttem örvénylők zajába. Azonnal tudtam, ő a tettes, ő Andrews, és ösztönösen robbantam felé. Menekülni kezdett, és kirohantunk a múzeumból, le a hosszú lépcsősoron. Próbáltam behatolni fejébe, de kizárt engem. Átfurakodtam a járókelők között, mire ők szitkokat kiáltottak utánam.

A férfi berobogott a kereszteződésbe a piros lámpa ellenére, és csaknem elütötte egy kocsi, de sikerült átcsúsznia a faroló jármű orrán. A másodperc tört részéig elgondolkodtam, kövessem-e, majd döntöttem, és éles sikolyra emlékeztető hang robbant koponyámba:

Istenem! – gondolta a belém ütköző kocsi sofőrje.

Felpördültem a motorháztetőre, és Carla jutott eszembe, mialatt a levegőben úsztam. Csaknem lepergett előttem közös életünk filmje, mire földet értem, és elvesztettem eszméletemet.

* * *

Irtózatos fejfájással ébredtem, de a mentősök megnyugtattak, semmi bajom nem esett. Bronson kapitány személyesen akart látni, felvetette a vallomásomat, majd kényszerszabadságra küldött alapos dorgálást követően.

Még akkor is fájt a fejem, amikor már kulcsommal babráltam az ajtó előtt. Tudtam, mit fog mondani Carla, ha elmesélem a napomat. Az ajtó kinyílt, és a feldúlt nappali közepén találtam őt pisztollyal a kezében. Hideg borzongást éreztem szívemben, és elindultam felé.

– Ne mozdulj, vagy meghal! – fékezett meg egy hang oldalról.

A sarokban ülő Andrewsra pillantottam, kezem pisztolyom felé lendült, de ő megálljt parancsolt.

– Egy rossz mozdulat, és megölöm, úgyhogy a helyedben nem tenném. Hamarabb kiadom a parancsot, mintsem előhúznád azt a mordályt, úgyhogy most csukd be az ajtót, és tedd a fegyveredet az asztalra!

Haboztam, mire Carla halántékához szorította a pisztolyt, és felsikkantott.

– Várj! – kiáltottam, majd engedelmeskedtem.

Carla arcán patakzottak a könnyek, és próbáltam behatolni a fejébe, de nem tudtam. Olyannak éreztem a helyzetet, mint amikor felhívok valakit, de a vonal túlsó vége foglalt.

– Rossz dolog, igaz? – kérdezte Andrews. – Próbálsz gondolatokat venni tőle vagy tőlem, de egyikünktől sem tudsz, amíg kapcsolatban állunk egymással. Egy szempillantásnyi időmbe kerül, hogy végezzek vele, és utána téged vegyelek célkeresztbe.

– Miért?

– Eddig nem okoztál fejfájást, de most rossz helyen kutakodtál. Amit teszek, az csakis rám tartozik, és nem akarom, hogy valami barom keresztbe tegyen nekem, úgyhogy búcsúzz el a barátnődtől.

– Várj! Engedd el őt, neki semmi köze sincs hozzá!

Carlara pillantottam, ő mély levegőt vett, és megnyugodott.

– Kiskapu – suttogta.

Andrews felé rúgta a földön heverő lámpát, és kizökkentette a férfit épp annyi időre, hogy pisztolyomért nyúlhassak. Épp akkor markoltam meg, amikor a dörrenés betöltötte a lakást. Megmerevedtem sóhajtásnyi időre, majd összeszedtem magam, és kizártam mindent az agyamból. Tudtam, csak így élhetem túl.

Hátrafordultam, és a fotelből felugró Andrewsra lőttem. Sikerült vállon kapnom egy lövéssel, mielőtt fegyvert ragadott volna. Rám rontott, felöklelt ép vállával, és a földre lökött. Az ajtó felé igyekezett, és kirohant, miközben három lövést küldtem utána. Csak kicsivel tévesztettem el, és kilyukasztottam az ajtót.

Utánasiettem, és a lépcsőkorláthoz ugrottam. Megpróbáltam leszedni, de ő a falhoz húzódott lefelé menet. Egyszer-kétszer láttam kilibbenni kabátját a fordulókban, de nem tudtam tiszta célra lőni.

Üldözni akartam, de nem bírtam magára hagyni Carlat. Annak reményében tértem vissza a lakásba, talán még

életben van. Megmarkoltam az ajtófélfát, és földön heverő testére pillantottam. Feje vértócsában hevert, hosszú szempillái lehunyt szeme fölött meredeztek, mintha aludna.

Leültem mellé, és ölembe húztam. Sírni kezdtem, mint egy gyerek, és még akkor is zokogtam, amikor megérkeztek a járőrök. Bronson kapitány másodszor kényszerült kiszállni miattam, de most sokkal megértőbb volt, ahogy vértől tocsogó ruhámban ültem előtte.

– Nézd, nagyon sajnálom Carlat! Tudom, hogy kivételes nő volt, és nagyon szerettétek egymást – mondta, ekkor a könyvespolcra néztem, ahová a jegygyűrűt dugtam, és elidőzött rajta figyelmem, míg ő folytatta. – Jobb lenne, ha elutaznál pár napra, és ezt nem kérésnek szántam.

Némán bólintottam, ő sóhajjal nyugtázta.

– Semmit sem tudtál meg a palitól, Daniel? Úgy értem, semmi kósza gondolatot, ami segíthet kézre keríteni?

Megráztam fejem, majd ő határozottabban kijelentette, pihennem kellene. Nem mondtam el neki, amiket kiolvastam Andrews fejéből, ezért nem ellenkeztem. Kiviharzottam a lakásból, majd átgondoltam Andrews gondolatfoszlányait a kocsiban, amik átvillantak agyán a vállát ért találatkor.

„Blake Hotel, James Matthews. Blackberry."

A hotelhez hajtottam, de nem szálltam ki azonnal. Fegyveremet szorongattam, és Carlara gondoltam. Nem tudtam megbocsátani magamnak a halálát, bár megértettem, nem tehettem róla. Andrews akkor olvashatott bennem, amikor elütött az autó. Eszembe jutott, golyót repítek a fejembe, mert az könnyebb, mint szembeszállni egy ex-hírszerzővel.

A hotelre néztem, majd Carlara gondoltam ismét. Eldöntöttem, nem választom a könnyű utat. Nem a boszszúról volt szó, nem csak arról. Nem hagyhattam, hogy Andrews tovább szedje áldozatait. Lehunytam szemem, mély levegőt vettem, és a beszívott levegővel új erőre kaptam. Kiszálltam, és megindultam a bejárat felé, onnan a recepcióhoz mentem.

– Jó estét! James Matthewshoz jöttem.

Igyekeztem visszafogni hangom remegését, és olvasni a portás fejében, de nem sikerült. Azonnal éreztem, hogy rezisztenssel van dolgom, mert náluk nem falszerű akadályba ütközik az ember, mint egy másik gondolatolvasónál, hanem folyamatos zümmögéssé olvadnak össze gondolataik a gyógyszer hatására.

– Nem jelezte, hogy vendéget vár – mondta a recepciós, névtáblája alapján Clark.

– Tudom, holnapra beszéltük meg, de át kellett tennem a találkozót mára, és még ő sem tudja – rögtönöztem.

– Mindjárt utánakérdezek – felvette a telefont. – Kit jelenthetek be?

Ez nagyon jó kérdésnek tűnt, de utána beugrott az utolsó Andrews fejében talált dolog.

– Blackberry.

Clark közölte a nevemet, majd elmondta, már várnak engem, és ezt követően beszálltam az egyik liftbe. A plafonból szóló halk zenét pisztolyom kibiztosításával törtem meg, majd zsebembe dugtam a fegyvert. Kiszálltam a tizedik emeleten, és elindultam a Clark által megadott nyolcas szobához. Felvontam elmém gátját Andrews ellen, mert csak akkor maradt esélyem, ha meglephettem.

Ennek tudatában kopogtam be az ajtón, és vártam. Nem történt semmi, ezért rámarkoltam a kilincsre. A mágneskártyás rendszer ellenére az ajtó nyitva várt, úgyhogy óvatosan behatoltam. A rövid folyosó egyik falától a másikig húzódtam, közben ellenőriztem a fürdőt. Nem találtam bent senkit, és ezután megálltam tanácstalanul a szoba közepén.

Most pedig emeld fel a fegyveredet, és szorítsd a fejedhez! – hallatszódott bennem a hang, aminek önkéntelenül engedelmeskedtem.

Csak pillanatra lankadt figyelmem, testem máris önálló életet kezdett élni, és a pisztoly csövét halántékomhoz szorítottam. Minden porcikámmal küzdeni akartam, de nem tudtam. Nyirkos tenyerem szorosabban zárult a markolatra, légzésem kihagyott.

És most… – folytatta a hang – fordulj meg!

Andrewszal találtam szemben magam, akkor csukta be az ajtót. Megállt előttem, és a szemembe nézett. Éreztem, búcsúpillantásnak szánja, mint aki tisztában van fölényes győzelmével.

Most pedig lődd szét a fejedet! – diktálta elmémbe, arcán széles mosoly terült szét.

Megfeszítettem államat, ahogy mozdult ujjam a ravaszon. A fegyver üresen kattanó hangja ostorcsapásként érte Andrewst, és nem csak lehervasztotta mosolyát, de összezavarta annyira, hogy kizárhassam fejemből.

Gondolkodás nélkül rám rontott, miközben megpróbált újra behatolni elmémbe. Megragadta csuklómat, és dulakodni kezdtünk. Elvesztettem fegyveremet, amit ő odébb rúgott. Kést rántott, és megpróbálta belém vágni, de sikerült megfékeznem. Az ablak felé taszított, és a párkány előtt húzódó éjjeliszekrényhez szorított. Minden erőmet össze kellett szednem, hogy ellenállhassak az egykori hírszerző külső és belső támadásainak.

A kés lefelé mozdult, közeledett mellkasomhoz, és jelen helyzetben inkább tűnt szablyának, mint arasznyi pengének.

– Töltetlen pisztoly – nyögte Andrews –, nagyon elmés. Kár, hogy a ribancodnak nem volt ennyi esze.

Érzékeim robbanásszerűen kiélesedtek, tekintetemet belevájtam Andrewsébe. Élete utolsó hibáját követte el Carla felemlegetésével, mert ekkor rámarkoltam ellenfelem sebzett vállára, és üvöltésre bírtam sebébe fúrt hüvelykujjammal. Kiütöttem kezéből a kést, majd megragadtam tarkóját, és elrántottam magam mellett. A torkából felszakadt eddigi hangok nyomába sem értek annak, amit zuhanás közben hallatott az ablak átszakítását követően.

Nem fordultam utána, miután kihajítottam, csak előremeredtem, és lihegtem. Az utcáról érkező sikoltásokat és dudaszót hallgattam. Mély levegőt vettem, felszegtem fejem, és elhagytam a szobát. Reméltem, nem kaparják fel a járdáról, míg végzek idefent, mert szerettem volna tanúja lenni a látványnak.

– Kiskapu – mondtam, miközben elővettem a zsebembe rejtett tárat, helyére csattintottam, és belöktem a lépcsőház ajtaját. Sejtettem, bár biztosan nem tudtam, ha éppen megpróbál parancsot adni a nyomorult, azzal egy időben már nem áshatja ki belőlem, hogy korábban kiürítettem fegyveremet.

Hidegvérű profihoz méltón haladtam felfelé. Nyugodtan lélegeztem, nem siettem, mert a főkolompos nem sejthette közeledésemet a száztizenötös számú szobához.

Megálltam az ajtó előtt, és bekopogtam.

– Ki az? – hangzott a rekedt hang bentről. Olyannak tűnt, amit megkoptattak az évtizedek szivarozásai.

– Blackberry – feleltem.

– Aki az esernyőt hozza?

Milyen esernyőt?! Rájöttem, jelszót vár, mint valami rossz kémfilmben. Ezt nem tudtam kiolvasni Andrewsból, miközben sebében vájkáltam, és áttörtem falát a fájdalommal.

Akkorát rúgtam az ajtóba, hogy még a legnagyobb harcművészek is megirigyelték volna. Még a szoba közepén álló kopasz alak is megugrott, csaknem hátraesett.

– Ne mozdulj! – üvöltöttem rá, és bevágtattam. – Leülni, leülni!

Lenyomtam az ágy végére, és homlokának szegeztem pisztolyomat. Olvasni akartam a fejében, de nem tudtam, bárhogy is koncentráltam, mire ő ezen elvigyorodott.

– Jó dolog a Résistance, mi, fiam? Nem lát a fejembe, és nem olvas bennem nyitott könyvként. Zseni volt, aki kitalálta, igaz, Mr. Hammond?

Felröhögött, és legszívesebben szájába nyomtam volna a fegyver csövét, de előbb válaszokat akartam.

– James Matthews, ha nem tévedek. Vagy szólítsam Henderson tábornoknak?

Irritáló vigyora leolvadt arcáról.

– Látja, tábornok? – hátrébb léptem. – Nem kell olvasnom a fejében, hogy tudjam, ki maga.

– De máséban olvasnia kellett hozzá, igaz? Mi történt Andrewszal?

– Leugrott egy kávéra, éppen valahol az épület előtt próbálja összeszedni magát.

A tábornok bólintott lebiggyesztett ajakkal, utána folytattam.

– Mire ment ki ez az egész, miért öltek meg annyi embert?

Nem felelt a nyomorult, de nem hátráltam meg.

– Felvázolom a jövőt: a Résistance hatása nagyjából tizenhat óráig tart, tehát ha bevisszük akárcsak előzetesben is huszonnégy órára, bőven marad időnk olvasni az ön fejében. És garantálhatom, amint kiderül, ki maga, Mr. Matthews, tovább fog bent lenni, mint huszonnégy óra.

Összeszűkült szemmel meredtem rá, és próbáltam olvasni rezzenetlen vonásaiból, de mintha egy szfinx kifürkészhetetlen arcába bámultam volna.

– Sajnos igaza van, fiam – adta fel végül. – Mit akar tudni pontosan?

– Miért ölték meg őket? – tettem fel a kérdést újra, majd enyhén beharaptam ajkamat kíváncsiságomban.

– Túl sokat tudtak. – Komoran meredt rám, de nem engedtem pillantásom szorításából. – Ők voltak a projekt szülőatyjai, ami létrehozta Andrewst. A beavatkozás nyújtotta lehetőség a maga egyszerűségében nagyszerű volt. Miután megszülettek maguk, már csak kicsit kellett módosítanunk a felhasznált szereken, hogy létrehozzuk a tökéletes adóvevőt, aki nem csak fogta, hanem küldte is a gondolatokat. Képzeljen el egy ilyen hírszerzőt, aki elhiteti egy kormányfővel, ő a bátyja, és így szerez meg minden információt. Képzeljen el több százat!

Beleborzongtam szavaiba, és csak bámultam rá.

– Még többet akar belőlük? Mire készül, összeomlasztja a kormányokat? Megbuktatja az országokat?

Felröhögött, és úgy tekintett rám, mint gyerekre, aki a kerék működésén agyal.

– Ugyan, fiam! Azt hiszi, erről szól minden? Túl kicsi vagyok ahhoz, hogy kormányokat döntsek meg, és különben is, mire mennék velük? Nem, ennél sokkal anyagiasabb vagyok. – Az asztalon álló Résistance tubusra mutatott. – A pénzről szól, fiam, csakis a pénzről. Ez a gyógyszer nem olcsó, gondolom, maga is tudja. Ez az egyetlen, amivel kizárható innen a magához hasonló. – Megkocogtatta halántékát. – Képzeljen el sokkal veszélyesebbeket a magafajtánál, olyan Andrews féléket, akik ellen nem hatásos a Résistance. Új gyógyszereket kell készítenünk, és ezzel felszíthatjuk a tüzet. Újjáélesztjük a gyűlölködést, a félelmet, a gyógyszerek iránti keresletet!

Hangját magasztaló mámor járta át, mint aki pódiumról beszél a tömeghez, de már alig tudtam figyelemmel kísérni a gyűlölködős rész óta. Carla véres arcát láttam magam előtt megismerkedésünk estéjéről, amire a gyűlölet festett harci maszkot. Megrándítottam ujjam a ravaszon, de nem lőttem. Még nem láttam a teljes képet, bár nehezen parancsoltam ösztönömnek, ami azt üvöltötte: „Végezz a mocsok disznóval!"

– És a kutatók túl sokat tudtak – ismételtem.

– Ők teremtették Andrewst! Képzelje csak el, ha valaki előlép közülük, és kitálal. Nem engedhettük meg ezt a hibát, előbb takarítanunk kellett. Ezekért a gyilkosságokért persze Andrews felelt, nem én.

– Viszont maga adta ki a parancsot. – Széles mosolyáról sejtettem, valami lapul a háttérben. – És most azért mondja el nekem ezeket, mert…

– Mert megvannak a kapcsolataim, akik nem kímélnek pénzt és időt, hogy megakadályozzák bebörtönzésemet. Jó pontnak számít az együttműködésem, nem gondolja?

Ujjam a ravasznak feszült irritáló vigyorától, és átfutott agyamon, tényleg arra gondoltam, hogy szétlövöm a fejét. Meghallottam a kinti szirénázásokat, és a kollégák helyébe képzeltem magam, hogyan festene egy nyomozó füstölgő pisztollyal a tábornok hullája fölött. Csak Carla emléke tartott vissza, mit szólna hozzá, ha lecsuknának, és a börtönben halnék meg. Ha valaki gondolatolvasó és rendőr is egyszerre, az hatványozottan felért egy halálos ítélettel odebent.

A tábornok előrehajolt, homlokát a csőnek nyomta.

– Mutassa meg, fiam, hogy nem valami torzszülött, hanem igazi férfi! Mutassa meg, hogy kinek a fia! – mondta lehunyt szemmel, ahogy ítéletemre várt.

Léptek dübögését hallottam kintről, és gondolatnyi időre magam előtt láttam halálát.

– Nem – közöltem vele, és bebiztosítottam fegyveremet. – Nem adom meg magának a kegyes halált. Mindenkinek egy díszlövés jár, és maga már megkapta a sajátját. Börtönbe fog vonulni, és ott fog megrohadni.

Rájött, átláttam tervén. Mindent elmondott, mert azt hitte, megkönnyíti a ravasz meghúzását. Szó sem volt itt együttműködésről vagy magasztos kapcsolatokról, akik kiemelik a posványból, csak meg akarta életni magát, hogy elkerülje a börtön szégyenét.

– Hagyni fog meghalni, mint ahogy a barátnőjét?

Valami elcsattant bennem, és erősebben szorítottam a markolatot. A hideg fém olyan természetesen simult tenyerembe, mintha öntőformája lennék. Ha nem lökték volna be az ajtót kollégáim, biztosan megadom, amit ki akart csikarni belőlem.

– Tegye le a fegyvert, nyomozó! – förmedt rám egyikük, míg a többiek megragadták a tábornokot. Megbilincselték, és elvezették villámló tekintetem célkeresztjében, amivel megpillantottam Bronson kapitányt az ajtóban hihetetlen módon ma már harmadjára.

– Minden rendben, Daniel? – lépett oda hozzám, mire némán bólintottam. – Riasztották a rendőröket, amikor az a férfi kirepült az ablakon, és azonnal tudtam, itt talállak.

– Ott akarok lenni a kihallgatásán!

A kapitány nagyot nyelt, és mélyen szemembe nézett. Rövid ideig azt hittem, közénk tartozik, és próbál áttörni mentális védelmemen, de valószínűleg csak ösztöneire próbált hallgatni, és végül bólintott.

* * *

Szemhunyásnyit sem aludtam az éjszaka. Hogyan tehettem volna egy olyan lakásban, ami minden négyzetcentiméterén magán viselte Carla emlékét? Közös képek a falon, a levetett pólója a fotelben. Még a parfümjét is éreztem, az Isten verje meg!

Megváltásként éltem meg a kapitány hívását: megérkezett a bíróság által kirendelt gondolatolvasó a tábornok kihallgatására. Szélsebesen vágtattam az őrsre, azután a sarokból figyeltem a kapitányt és Kate Harewoodot. A nő kiváló kérdéseivel előbb a témára irányította Henderson tábornok figyelmét, majd kiolvasta belőle az igazságot válaszától függetlenül.

Igyekeztem kerülni a nő gondolatait, nehogy megzavarja más hozzá hasonló jelenléte.

– Kik a támogatói, tábornok? – szegezte neki kérdését Harewood, majd megráncolta homlokát, és ösztönösen tudtam, mélyre tekint Henderson agyába. De nem csak ő tette ezt.

Erősen markoltam a jegygyűrű dobozkáját, és Carlara gondoltam. Őt használtam fókuszként, hogy még mélyebbre merüljek a tábornok fejébe, és ekkor megtörtént. A felismerés rideg fémként vágódott gyomromba, azt követően kisiettem a szobából.

– Hová akarsz menni? – Bronson kapitány utánam jött, és megállított.

– Csak el akarok tűnni innen, minél messzebb ettől a helytől.

– Most, amikor mindjárt áttörést érünk el?! Ott a helyed, odabent, és ott kell lenned, amikor mindent rábizonyítunk!

– Nem bírom tovább csinálni, nem bírok ezzel a mocsokkal harcolni – feleltem, mert az igazat nem mondhattam el neki.

Ott hagytam, és az egész délutánt a kocsiban töltöttem azelőtt a bizonyos ház előtt, ahová nem akartam menni. Türelmesen vártam, míg ő hazaért, és felsétált a lépcsőn. A kulccsal babráláskor volt a legsebezhetőbb, szóval kipattantam az autóból, és megleptem hátulról a nyíló ajtó előtt. A földre löktem, bevágtam az ajtót magam után, és rászegeztem feketén szerzett pisztolyomat.

– Forduljon meg, maga mocsok! – Hangom remegett, és belevittem minden dühömet. – Pisztolyt a földre, rajta!

Bronson kapitány engedelmeskedett, és szemembe nézett.

– Értelmetlen lenne bármit is mondanom, igaz?

– Csak az érdekel, miért.

– Hiszen már mindent hallottál Hendersontól, nem? A profit a lényeg, semmi más. Persze jobban örültünk volna, ha végzel a tábornokkal, és nem jut bíróságra az ügy. Most aggódnak a társaim, mi lesz, ha olyat találnak a fejében, ami mindenkire visszaüt. Meg kellett volna ölnöd a hotelben. – Szemét lesütötte, megrázta fejét. – Vagy legalább az őrsön. Annyira bíztam benne, hogy elborul az agyad, és agyonlövöd.

– Szóval ezért ragaszkodott ahhoz, hogy visszamenjek. Nem félt, hogy ezt is kiszedem belőle? Hogy maga is benne van?

– Nem tudom, hogyan jutottál olyan mélyen a fejébe, hogy rám találj, de Hendersont évekig kondicionálták, hogy a legfontosabb információkat, beleértve az én kilétemet is, igazán mélyre temesse magában, és még egy hivatali gondolatolvasó se találjon rájuk. Az én fejemben sem tudsz olvasni, mert szedem a bogyókat, és én nem vagyok olyan gyáva, mint Henderson: nem várok a halálra, hanem elé megyek. Hamarabb megölöm magam, mielőtt az ügyészség kirendelné a két lábon járó agyszondát.

– Nem lesz rá szükség.

Elővettem a jegygyűrűs dobozt, és megszorítottam. Hagytam, hadd mutasson irányt, és fókuszálhassa képességemet. Nagy akadályt jelentett a Résistance, de hamarosan nevek egész sorát láttam Bronson fejében, és miközben ő kérdőre vont, mit teszek, egyik név különösen erősen hatott, szinte lüktetett.

– Maga Blueberry.

– Aki az esernyőt hozza! Igen, én. És most mit fogsz tenni? Ízig-vérig zsaru vagy, nem fogsz lelőni, mert gúzsba köt a szabályzat és a törvények.

Mély levegőt vettem, és vázoltam tervemet.

– Megkeresek mindenkit, aki benne van ebben az ocsmányságban, és gondoskodok róluk. Viszont nagyot téved, ha azt hiszi, bármi is gúzsba köt – mondtam, ahogy meghúztam a ravaszt, és ő hátrahanyatlott. – Erre a gondolatnyi időre szabad vagyok.

A nappaliba siettem, és lapot, tollat kerestem, hogy lejegyzeteljem a megszerzett neveket. Hosszú másodpercekig bámultam a nyílt sebként lüktető listát, és következő lépésemen gondolkodtam.

Cyrus Livingstone

Szívélyes vendéglátás

Ruwenor Királyság, Nagy Csillaghullás utáni 836. év, Erawon tartomány észak-keleti vidéke

– Mit gondolsz asszony, szóljunk Gwaeddonnak? – faggatta Ifor a feleségét, Telerit. A két öreg fogvacogva bújt össze kunyhójuk rejtekében, percekig moccanni sem bírtak az öldöklés láttán, amely a szemük előtt zajlott le a havas tájon.

– A drága Gwaeddonunk biztosan tudná, mit tegyen – felelte az ősz Teleri. – De féltem őt…

Az öregasszony mindenekelőtt a saját és agg férje épsége miatt aggódott. Gwaeddon a házaspár legközelebbi szomszédasszonya volt a falunak nem igazán nevezhető, mindössze négy tanyából álló településen.

Hajnaltájt kezdődtek a borzalmak. A domboldalon álló házikójuk ablaka északi irányba nézett, egy erdős-fás hegygerincre. Éjfél után különös surrogásokra, sikolyokra riadt fel a két öreg. Az ólban a kecskék éktelen, kétségbeesett mekegésbe kezdtek.

Az ablakon kikukucskálva Ifor és Telerin ijesztő fényvillanásokra lett figyelmes a hegygerinc fölött. Halálra váltan várták a fejleményeket, buzgón imádkozva az égiekhez, leginkább Yilmran főistenhez, a Teremtőhöz. Ám egyszeriben elcsitult minden, mintha csak rossz álom lett volna. Az idős házaspár ezek után képtelen volt újra nyugovóra térni. Pirkadatkor újabb rettenetnek lettek szemtanúi a félhomályban.

A hegyoldal fái közül prémekbe öltözött, sisakos, fegyveres alak vált ki. Az oldalán egy termetes, macskaszerű lény osont, láthatóan menekültek valami elől. A csaknem térdig érő hó lassította a mozgásukat.

Az ismeretlen harcos hirtelen sarkon fordult, lekapta a hátáról az íját, vesszőt illesztett az idegre és két gyors lövést eresztett az erdő sűrűjébe. Ezután ő és négylábú társa némán, feszült várakozásba kezdett. Ezalatt a harcos nekiállt tüzet csiholni. A szürkés bundájú, foltos fenevad fülét hegyezve szimatolt, majd figyelmeztetőleg felmordult. Az íjász ekkor már gyújtónyíllal a kezében, lövésre készen pásztázta a környéket.

A támadás a levegőből jött. Mintegy tíz láb fesztávú, négyszárnyú förtelem csapott le a magasból, négy karmos mancsát ölésre készen kiterjesztve. A jelenés csőrszerű nyúlványai virágszirmokként nyíltak szét. A harcos azonban hihetetlen lélekjelenléttel a szörny tátott szájába lőtte a lángoló nyilat. A szárnyas lény földöntúli sikollyal, tehetetlenül bukott alá a hóba. A tarka bundás nagymacska rögvest a szörnyre vetette magát, és kíméletlenül szétmarcangolta.

Nem sokkal ezután közel hét láb magas, rémisztő figura lépett elő az erdőből. A jelenés emberszerűnek tűnt, egy kétkezes pallost szorongatott roppant markában. A fejéből mintha szarvak nőttek volna, ám ezt a két öreg nehezen vette ki a hajnali félhomályban.

Az íjász célzott lövést adott le a kolosszusra, amaz viszont pengéjével hárította a lövedéket. A pallosból citromsárga izzások villantak, amelyek gonosz csápokként kaptak a kisebb termetű harcos felé. Az íjász sikoltva ejtette földre fegyverét a lángok érintésétől, és féltérdre rogyott. A négylábú társa azonban nem tétlenkedett, teljes súlyával az égimeszelő rémségnek ugrott. Egy pillanatig úgy tűnt, a nagymacskának sikerül átharapnia a kolosszus torkát, de a sárga izzások ismét feléledtek, a bundás vad pedig fájdalmas vinnyogással pattant le prédájáról. Az óriás gyors mozdulattal döfte keresztül a foltos fenevadat.

A harcos időközben felegyenesedett, bal kezében tenyérnyi, kéken világító ékkő ragyogta be a párbaj helyszínét. A rohamozó óriás megtorpant, néhány pillanatig a sárga és a kék izzás egymásnak feszült, hol az egyik, hol a másik szín vált vakítóbbá. Az íjász szekercét rántott ki az övéből. Nekidobta az előtte tornyosodó rémségnek, egyenest annak nyakszirtjébe találva.

A kolosszus elbődült, a sárga lángok kihunytak, röviddel később a kék izzás is egy fülsiketítő robaj kíséretében. Aztán vészjósló csend következett…

A küzdőfelek mind a földön hevertek. Ifor és Telerin alig mert hinni a szemének, ám a tetemekből áradó bűz nagyon is valóságosnak hatott.

– Talán mégiscsak szólni kéne Gwaeddonnak… – szólalt meg bizonytalanul Ifor, a feleségére sandítva.

Hirtelen kivágódott a szomszéd házikó ajtaja, és egy tagbaszakadt, élete delén már túl járó asszonyság robogott ki rajta. Hajának bozótja fekete gyapjútömegként lengedezett.

– Nézd csak, a mi drága Gwaeddonunk! – álmélkodott Ifor, de a felesége rárivallt.

– Akkor meg mire vársz, vén mamlasz, eredj utána!

Az öreg házaspár rövidesen kint caplatott a hóban, Gwaedonnak köszönhetően felbátorodtak. A testes asszony éppen az eszméletlen harcos mellett térdelt, annak sérüléseit vizslatva.

– Hiszen ez egy leány! – sóhajtotta döbbenten Gwaeddon.

Az asszony óvatosan lecsatolta a sebesült sisakját. Csakugyan egy fiatal nő volt, hátközépig érő, mézszőke hajjal. Az öltözéke és a lábbelije szőrmékből állt, elöl pedig bőr mellvértet viselt. Vajon honnan jöhetett? Gwaeddon és szomszédjai nem láttak még hozzá hasonló szerzetet.

– Segítsetek bevinnem! – utasította Gwaeddon a két öreget.

– De hát ennek már annyi! – tiltakozott Ifor.

– Mindjárt neked lesz *annyi*, ha nem segítesz! – rivallt a férfira a termetes Gwaeddon.

Az özvegyasszony végül a házaspár segítségével nagy nehezen a vállára emelte az alélt lányt és becipelte a kunyhójába. Gwaeddon a tűzhely közelébe, egy szalmazsákra fektette a mozdulatlan testet.

– Gyorsan, gyorsan, talán még nem késő… – zihálta az asszony, mialatt kihámozta ruhájából az idegent. A lány nyúlánk, arányosan izmos alkatú volt, lehetett vagy öt láb tíz hüvelyk magas. Alabástrom bőrét égési sebek csúfították. Gwaeddon, aki a környék javasasszonyaként is ügyködött, saját készítésű kenőcseivel dörzsölte be tetőtől talpig újdonsült védencét. Egy vászontasakban gyógyfűőrleményt tárolt, amelyet rögvest Teleri kezébe nyomott.

– Főzd ki forró vízben, tüstént! Te meg mit bambulsz?!

Ezt már Ifornak címezte az asszony. Az aggastyán zavartan bámulta az olajosan csillogó, csupasz testet. Gwaeddon sietve betakarta a lányt.

– Menj öreg, és nézd meg kint a dögöket!

– De én… én…

– Betoji vén kappan! – süvöltötte Teleri a férjének.

Ifor a padlónak szegezte tekintetét, és leforrázva távozott. Teleri fazekat tett a tűz fölé. Csak azt követően szórta bele a gyógyfüvet, miután a víz vad fortyogásba kezdett.

– Csodálom, hogy segíteni akarsz rajta – jegyezte meg Teleri Gwaeddonnak.

– Ez a kötelességünk – felelte Gwaeddon. – Négy gyermeket temettem el és egy férjet… nem hagyom, hogy ilyen rútul végezze! Ez a teremtés bennünket is megvédett azoktól az ocsmányságoktól!

Az asszony hangja elcsuklott. Teleri sem szólt. Akárcsak Gwaeddon gyermekeit, az ő egyik fiát és a lányát is a pestis pusztította el. Az elsőszülött fia pedig a jobb élet reményében évek óta maga mögött hagyta e kopár vidéket. Azóta sem hallottak felőle.

Kintről izgatott szóváltás hangjai szűrődtek be. A többi tanya lakói is előmerészkedett. A szintén tenyeres-talpas Essylt asszony sietett Gwaeddon portája felé, nyomában két siheder korú kölykével, a már pelyhedző állú Bryssylt-el, és annak nővérével, Zamidával. A kisebbik lánya, Celine, csak a küszöbről merészelt kikémlelni. Az ősz Ibormeith anyó is kidugta fejét odújából. Ő volt a környék legvénebbje, egy emberöltő óta egyedül élt. A családtagjai a vissza-visszatérő járványokban vesztek oda. Ibormeith három tavasszal ezelőtt szólalt meg utoljára, attól kezdve csak néhanapján dúdolgatott. Essylt is egyedül gondoskodott gyermekeiről, akiknek apja egy lavina alatt végezte két téllel korábban.

– Irgalmas istenek! Láttátok, mi történt? Miféle ördögfajzatokat sodort ide a szél? – jajveszékelt Essylt, mialatt berontott Gwaeddonhoz.

– Csukod be az ajtót, de azonnal! Más se hiányzik, mint tüdőbajt kapjon szegény pára! – szólt rá Gwaeddon a szomszédasszonyára.

– Jó ötlet ez Gwaeddon? Hátha ez egy boszorkány… vagy emberbőrbe bújt démon, és holdtöltekor… – aggodalmaskodott Essylt, de Gwaeddon közbevágott.

– Eszed tokja, te vagy a holdkóros! Ez a lány nem azért jött, hogy nekünk ártson. Te is láthattad, végzett két szörnyeteggel… te meg mit művelsz, te kis disznó?!

Essylt fia a beszélgetés alatt a takaró alá nyúlt, hogy megtapogassa az ájult lányt. Bryssylt arcára fagyott a vigyor, miután az anyja és Gwaeddon tapogatta meg őt két oldalról, oly erővel, hogy a fiú orrán-száján dőlni kezdett a vér.

– Kifelé, semmirekellő! – visította Essylt.

– Küldjük el Uryenért – javasolta Telerin.

– Hallottad! Rajta, lódulj! – noszogatta Essylt a fiát, aki duzzogva engedelmeskedett.

Az öreg Uryen tanult ember hírében állt, tavasztól őszig többnyire vándorkereskedőként tényekedett, de értett a gyógyításhoz, akárcsak Gwaeddon. Uryen háza kétszáz lépésre délre állt Gwaeddonétól.

– Szerinted megmarad? – kérdezte Essylt a harcosnőre pillantva.

– Örülnék, ha nem lábatlankodnátok itt! Inkább viseljétek gondját a jószágoknak! A dögökhöz pedig hozzá ne nyúljatok! Nehogy nekem valami kórságot hozzatok a nyakamra!

Essylt és a lánya kiviharzott a kunyhóból, ám röviddel ezután Uryen lépte át a küszöböt. Az alacsony, szikár férfi kurtán üdvözölte a két asszonyt, majd a sebesültet vizslatta.

– Droven harcosnő lesz – szólalt meg Uryen. – Vajon miért tekergett mifelénk?

– Láttad, mi történt? – kérdezte Gwaeddon.

– Látni nem láttam, de hallottam a csatazajt.

– Két szörnnyel viaskodott a lány, volt vele egy hiúzszerű vadállat – tette hozzá Telerin.

– Igen, tudom. Bryssylt éppen most nyúzza azt a vadat. Nem hiúz, hanem hópárduc. Azt beszélik, ezek az északi némberek értenek az állatok nyelvén. A királynőjük pedig a bölénynél is nagyobb szarv-orrú monstrumon lovagol…

– Te beszélsz drovenül? – türelmetlenkedett Gwaeddon.

– Sajnos nem… azok ott a fegyverei? – mutatott az ősz férfi a sarokban heverő íjra és szekercére.

– Még egy ékkő is volt nála – bólintott Gwaeddon. – Mintha azzal is harcolt volna!

– Szóval mágiát használt… Mi a szándékod, ha magához tér? – tudakolta Uryen.

– Útjára engedem, mi mást tehetnék? – vonta meg a vállát Gwaeddon.

A drovenek vérgőzös portyáiról már számtalan híresztelést hallottak mindannyian. Szerencsére Erawon tartományt már hosszú évek óta nem háborgatták.

– Fogalmam sincs, miféle szerzet az a két rémség, amiket a lány leölt – mondta Uryen elgondolkozva. – De ha előlük menekült, és, mint említetted mágikus ékkő van nála, úgy sejtem, keresni fogják őt… és nemcsak az övéi!

– Megesketem Essylt-et és a pereputtyát, hogy ne fecsegjenek! Ha kell, az öklömmel! – fogadkozott Gwaeddon.

* * *

A drovenföldi lány három napon át csak percekre tért magához, majd visszazuhant az aléltságába. Amikor magánál volt, Gwaeddon belediktálta a gyógyfőzetét. A negyedik napra a lány már megerősödött annyira, hogy ételt is elfogadjon. Az arcán nem tükröződött sem hála, sem pedig félelem, vagy harag. Amikor Gwaeddon felmutatta neki a titokzatos kék ékkövet, az északi lány kikapta a kristályt az asszony kezéből. Onnantól kezdve el nem eresztette, és az állapota rohamos javulásnak indult.

Délután a lány Gwaeddon vállára támaszkodva kibotorkált a kezdődő hóesésbe, meg sem állt a legyőzött óriás

teteméig. A páncélba búj teremtmény arcát már lenyúzták a varjak, de fogazata, előreugró állkapcsa, valamint karmos mancsa nem emberi mivoltról tanúskodott. Koponyáját szarvakkal ékesített sisak fedte. A lány megállt felette, majd magához vette a lény kétkezes kardját. Ezután a fegyvert mankóként használva a másik szörnyhöz vánszorgott. A négyszárnyút szintén alaposan szétmarcangolták a dögevők. Csupasz bőre alapján nem madár volt, nem is denevér. Az északi lány a saját nyelvén szólalt meg, és kárörvendően felkacagott.

Végül a hópárduc keresésére indult, ám hű társát sehol sem lelte. Uryen tanácsára Bryssylt és Zamida napokkal korábban elföldelte a vadat.

A harcosnő többször is gyanakodva tekintett Gwaeddonra, mielőtt végképp felhagyott a kereséssel. Arcát égnek emelve siratóénekbe kezdett. E rituálét követően a lány a mellkasára mutatott és így szólt:

– Kelda.

– Gwaeddon – mutatkozott be az özvegyasszony hasonlóképpen.

– Gvet…tton – ismételte ügyetlenül a számára idegen kiejtésű nevet a lány.

– Kelda – mondta újból, immár a többi bámészkodó felé fordulva. Essylt és gyerekei, Teleri és Ifor, valamint Uryen állt a közelben, mind szemtanúi voltak a korábbi jelenetnek.

Kelda egyértelmű jelét adta, hogy vissza kíván térni Gwaeddon házikójába. Az asszonyba karolt, így ballagtak vissza a négy fal közé.

– Miért pátyolgatja oly makacsul Gwaeddon ezt az északi némbert? Ha megerősödik, még megöli őt! Mi lesz, ha felbukkannak az övéi?

Ehhez hasonló kérdések záporoztak a tanyasiak között, mígnem az erősödő hózápor mindenkit visszazavart a saját kuckójába.

Kelda a tűzhely mellé telepedett és ajkai néma kántálásba kezdtek. Gwaeddon egy darabig nézte őt, majd magára hagyta a védencét, a jószágai etetésével kezdett foglalatoskodni. Beesteledett, és a vacsora is megfőtt, mire Kelda befejezte a kántálást.

Az északi lány jóízűen belakmározott a gombás kecskehúsból, és aludni tért, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga. Gwaeddon szemére viszont sokáig nem jött álom. Az asszonyt balsejtelmek gyötörték.

Hajnalban dörömbölésre ébredtek. Gwaeddon a résnyire kinyitott ajtón egy tucat katonát pillantott meg. Páncélzatukról és hadijelvényeikről felismerte a királyi légió tagjait. Közepesnél magasabb, szikár, szíjas izomzatú férfiak, a hidegtől cserzett bőrrel és koravén arcvonásokkal. Prémöltözetük alatt könnyű láncinget viseltek.

Gwaeddon főleg lándzsásokat látott, hosszúkás, ovális pajzsokkal, de két íjászt is felfedezett a fegyveresek között. Az ajtó előtt közvetlenül egy bőrvértes, köpönyeges alak állt, tollforgós, nyakvédővel ellátott sisakot viselt, az oldalán pedig egyenes, kétélű kardot.

– Mivel szolgálhatok… uram? – kérdezte az ijedtségtől akadozva Gwaeddon.

– Talán bemehetnék, jóasszony? Hosszú utat tettünk meg, és idekint igencsak cidri van! – felelte szenvtelenül a tiszt.

Gwaeddon fájdalmas tehetetlenséggel tűrte, hogy a férfi két-három emberével benyomuljon az otthonába.

– A leányod? – kérdezte kaján mosollyal a fegyveresek vezetője, majd ő maga válaszolt a saját kérdésére:

– Nem, az nem lehet, hiszen túlságosan is a droven szukának néz ki!

– A vendégjog őrá is vonatkozik! – Gweaddon végre megtalálta a hangját.

– Vagy úgy! – nevetett a tiszt, és helyet foglalt egy lócán. Még a sisakját is lecsatolta, mintha fogadóban lenne. Láthatóvá vált az előírások szerint rövidre vágott, barna haja. A tiszt mélyen ülő, barna szeme pimaszul csillant, miközben Gwaeddonhoz szólt:

– Azt hiszem, egy forró leves mindannyiunknak jól esne!

Ezután az embereihez fordult:

– Kutassátok át ezt a sárfészket! Hátha a társai itt bujkálnak ennek a vadmacskának!

– Fölösleges. A lány egyedül jött és megsebesült, miközben másvilági rémekkel csatázott – szólt közbe Gwaeddon.

– Eggyel több ok, hogy tüzetesen körbenézzünk! – A tiszt egy intéssel kizavarta a katonákat.

Gwaeddon, hogy higgadtságát megőrizze, vizet mert az egyik fazékba, a leveshez.

– Még a nevedet sem tudom, uram – mondta az asszony szemrehányóan hívatlan látogatójának.

– A nevem Erianus, és a Főnix Légió hadnagya vagyok. A sturmdorfi helyőrségből jöttünk. Emlékeztetlek, asszony, a királyság védelmére esküdtünk fel, így a tiétekére is!

A hadnagy által említett erődítmény a Ruwenor Birodalom északi határán állt. Az itt állomásozó hadtest tartotta szemmel a Fehér-óceán népeinek, a droven és aewryn törzsek mozgolódását.

– Mit akartok ettől a lánytól? – tudakolta Gwaeddon.

– Inkább az a kérdés, ő mit akar tőlünk? – kérdezett vissza Erianus.

– Kelda – szólalt meg hirtelen a lány, a mellkasára mutatva.

– A nevét mondja – felelte Gwaeddon a hadnagy kérdő tekintetére.

– Erianus – mutatkozott be a tiszt, némi leereszkedéssel.

– Nincs abban az állapotban, hogy útra keljen veletek – tette hozzá Gwaeddon.

– Márpedig kénytelen lesz. Az embereim közül senki sem makog drovenül. Nem is erre a vadmacskára számítottunk, amikor láttuk azokat a furcsa fényeket az erődből. Sebaj, Sturmdorfban majd hozzáértők kikérdezik ezt a Kelda nevű nőstényt.

Gwaeddon megborzongott, tudva jól, ez mit jelent. Erianus pedig lezártnak tekintette a vitát.

A bejárati ajtó ismét kinyílt, az egyik légiós lépett be izgatottan.

– Nos, Berbix strázsamester? – kérdezte Erianus az érkezőt.

– Nem találtunk senki hozzá hasonlót, uram! – lihegte Berbix. – Viszont a szomszéd portán ezt leltük!

A strázsamester a hópárduc lenyúzott bőrét dobta a padlóra. Kelda felsikoltott és tíz körömmel ugrott a katonáknak.

– Nono! Lassan a testtel, kislány!

Erianus gyakorlott mozdulattal lefogta a dühöngő Keldát, akinek kiabálása köhögésbe fúlt. Gwaeddon óvatosan visszasegítette a lányt a fekhelyére.

– Ez az izé a szent állatuk, igaz, uram? – kérdezte Berbix.

– Így van. Engedjük, hogy megadja neki a végtisztességet – rendelkezett Erianus, és a tarka szőrmét Kelda kezébe adta.

A droven lány szorosan átnyalábolta a párducbőrt, és egy szál pendelyben, mezítláb kilépdelt a hidegbe.

– Még megfagy szegény! – aggodalmaskodott Gwaeddon.

– Ugyan! Ők a hóban fognak! – legyintett Erianus.

Kelda letérdepelt a hóba, puszta kézzel kaparta ki a sírhelyet néhai harcostársa földi maradványának. Gyászdalba kezdett, mialatt betemette a gödröt. A légiósok csendben nézték. Gwaeddon szomszédságából csak Uryen merészkedett közelebb. Az ősz férfi megrendülten figyelte Keldát.

A fiatal harcosnő, miután végzett a temetéssel, lassan felegyenesedve szembenézett Erianusszal és embereivel. A hadnagy zavarba jött. Gondolatban átkozta a helyzetet. Mennyivel egyszerűbb lenne, ha értenék egymás nyelvét!

– Rá kell vennünk, hogy velünk tartson! – mondta bizonytalanul Erianus.

– Uraim, ha nem veszitek rossz néven, marasztalnálak titeket – szólt közbe Uryen. – Nézzétek a felhőket! Hóvihar közeleg, nem tanácsos most elindulni!

Erianus a katonái fáradt arcára nézett, majd így határozott:

– Néhány napig várhatunk még… hátha addig szót értünk a droven nősténnyel. Ne kísértsük az isteneket!

– Ez bizony bölcs döntés, tiszt uram! – szólalt meg egy hang a fák közül. Szinte a semmiből hat bíbor köpönyeges, csuklyás alak bukkant elő. Könnyű vértet viseltek, háromszögformájú, enyhén ívelt élő pajzsukon négyágú, bíbor csillag virított. Oldalukon hosszú, egyenes, kétélű kard lógott.

Erianus elmorzsolt egy szitkot a fogai között. Mi a rossebet akarnak itt a Bíbor Rend lovagjai?

– Meglepettnek tűnsz – folytatta a csuklyások vezetője, egy borotvált arcú, középkorú, szürke szemű férfi.

Erianus nem látott lábnyomokat a hóban a jövevények mögött. Nem kétséges, térváltó mágiát használtak! A hadnagy egy pillanatra beleborzongott a bizonyosságba, de próbálta visszanyerni lélekjelenlétét.

– Nem tagadom, lovag úr, valóban meglepődtem – válaszolt Erianus. – Mi járatban vagytok errefelé?

– A megszólításom komtúr. Quallus komtúr – mondta a szürke szemű szigorúan. – Csupán az északi boszorkányért jöttünk, veletek semmi dolgunk.

Erianus elméjében a büszkeség és a félelem tusakodott egymással. A Bíbor Rend tagjai nemcsak kiváló kardforgatók, de sokan közülük mesterei a mágiának. Ők Yilmran főisten legfanatikusabb hívei, a tevékenységüket Cedric pátriárka a múlt évben külön zsinatban ítélte el.

Ám a Bíbor Rend még mindig jelentős politikai befolyással bírt. Valaha, századokkal korábban jó szolgálatot tettek a birodalomnak, a túlvilági erők elleni harcban. A mágus-lovagok azonban megmámorosodtak az idők során megszerzett, ősi titkokból eredő hatalomtól. Egyre inkább a saját útjukat járták, aki pedig botor módon keresztezte azt, annak sorsa hamar beteljesedett.

– Nem tudhatjuk, hogy a lány boszorkány-e – felelte Erianus. – Én csak egy eltévedt vándort látok itt. Emlékeztetlek, komtúr, ez a vidék a mi fennhatóságunk alá tartozik.

– Egy katona oktatja ki a hit őrzőit? – kérdezte Quallus gúnyosan.

– A hit őrzőire is vonatkoznak a királyság törvényei! – vágott vissza Erianus.

Egyetértő morgolódás hallatszott a légiósok soraiból.

– No és az isteni törvények? – kérdezte Quallus fölényes nyugalommal. – Talán kérdezzük meg az itt lakókat, ők mit láttak?

– Bízvást állíthatom, komtúr uram, ez a lány nem önszántából jött a mi földünkre! – sietett a hadnagy segítségére Uryen. – Túlvilági fenevadakkal harcolt hősiesen, azok űzték őt idáig!

– Valóban? – Quallus hangjából sütött a lenéző kétkedés.

– Jer csak ide, te fiú! – parancsolt a komtúr Bryssyltnek. – Regéld el, mi történt!

A legény csapdába esett egérként hol az anyjára, hol Erianusra pillantott. Végül remegő lábakkal hagyta állt oda a komtúr elé, és dadogva adta elő a történteket Kelda felbukkanásáról.

Quallus időnként közbekérdezett.

– Tehát azt állítod, láttál nála egy kéken világító ékkövet?

– I… igen nagyuram – nyöszörögte Bryssylt. – Annak segítségével győzte le a démonokat!

– Ez minden bizonnyal Észak Könnye lesz – mondta a komtúr rövid töprengés után. – Szolgálatodért ez a jutalmad, fiú!

Quallus kezében hirtelen tőr villant, amivel szempillantás alatt szíven szúrta Bryssylt-et. A fiú a hóba hanyatlott, vörös tócsa kezdett terjengeni körülötte.

– Intézzétek el őket! Nem hagyunk tanukat! – kiáltotta Quallus.

Essylt sikoltozva, őrjöngve rontott fia gyilkosának, ám Quallus tenyeréből fehér izzás lobbant, az asszonyt pedig láthatatlan erő taszította hátra.

– Rejtőzz el, gyorsan! – szólt Uryen Keldának, visszaterelve a lányt Gwaeddon házikójába.

– A királyért! – harsogta Erianus.

– A királyért! – visszhangozták a légiósok.

Pajzsaikkal falat vontak maguk körül. A bíbor lovagok négyágú csillag-alakzatba rendeződtek.

Pillanatokra rá nyílvesszők koppantak a vöröses pajzsokon. Quallus halk imát mormolt, ujjaiból ezúttal ibolyaszín sugarak ugrottak elő, mint a kobra méregfoga, és az egyik íjászt nyalábolták át, gyilkos hálóként. A katona rövid, görcsös rángatózás után hörögve kiszenvedett.

Erianus támadást vezényelt. A légiósok ugyan létszámfölényben voltak, de a körülmények nem nekik kedveztek. Mágikus képességgel nem rendelkeztek, a hosszú menetelés pedig alaposan kikezdte erejüket. Ám harci dühükkel hamar úrrá lettek fáradtságukon.

Pajzsok ütköztek egymásnak döndülve, pengék sikoltoztak szikrázva, kisvártatva Erianus másik íjásza is elesett, egy lándzsás bajtársával egyetemben.

– Hozd a lány és az ékkövet! – utasította egyik emberét Quallus, miután ő maga is lekaszabolt egy katonát. Már csak nyolc légiós állt szemben hat bíbor lovaggal.

A Gwaeddon házát ostromló köpönyeges ökléből fehér, izzó gömb materializálódott, röviddel ezután iszonyatos robaj közepette szilánkokra tört az ajtó. Ám ekkor forró víztömeg zúdult a meglepett mágus-lovag arcába.

– Nesze! Mi így fogadjuk a hívatlan vendéget! – visította Gwaeddon.

A bíborcsuklyás ordítva hőkölt hátra, a szenvedéseinek a hátába fúródott lándzsa vetett véget.

Hirtelen ismét Kelda jelent meg a színen, kezében a vakítóan kéklő kővel. A kristály ragyogása kizökkentette Quallus embereit harci ritmusukból. Egy súlyosan sebesült légiós az utolsó erejével belemártotta tőrét ellenfelébe, magával rántva őt a halálba.

Kelda jobbjában a szekercéje villant, amelyet szinte célzás nélkül hajított el. A fegyver pörögve állt bele a Quallus mellett harcoló bíborköpönyeges vállába. A lovag fejét Erianus pengéje szelte le.

A komtúrnak már csak két harcosa maradt, hét légióssal szemben. Erianus csapata felemelt pajzzsal, előreszegezett kardokkal próbálta körívben satuba szorítani az ellenséget. Quallus ekkor ismét térváltó varázslatot alkalmazott, a bíborköpönyegesek hirtelen eltűntek a körön belülről, és szétszóródva, a légiósok háta mögött tűntek fel ismét. Mindez három sikeres orvtámadást eredményezett, így Erianus különítménye négy főre csökkent.

Azonban a küzdelembe beavatkoztak a tanyasiak is. A Berbix-el párbajozó lovag a küzdelem hevében közel került Ibormeith ablakához. A magában csendesen dúdoló anyóka korát meghazudtolva tűzifával dobálta meg a bíborkámzsást. A több sebből vérző Berbix kihasználta az alkalmat, egy mély vágással szinte kibelezte a mágus-lovagot.

– Mit művelsz, te vén bolond?! – dörrent rá Gwaeddon Uryenre. A férfi ugyanis magához vette a szoba rejtekéből Kelda zsákmányát, a kétkezes pallost.

– Én semmit! – nyögte Uryen és gyorsan Kelda kezébe nyomta a fegyvert. – Rajta, leányzó, most vagy soha!

Kelda elmosolyodott, és gépiesen elindult a harcolók felé. Mindkét fél az utolsó csapásra készült. Quallus és megmaradt embere egyesítették mágikus képességeiket. Földöntúli zúgás következtében jádezöld és ibolyaszín fények villództak, amelyek jégesőként hulltak a katonákra.

Erianus és csapata szétszórt falevélként hevert, a hadnagy és Berbix még lélegzett, a többiek közül akadt, aki nyomban szörnyethalt, a másik sebesültet a komtúr szúrta le. Még Keldát is leverte a lábáról a mágikus támadás. A varázspallost elejtette, de az ékkövet nem engedte el. Quallus embere a lányhoz lépett, és a hajánál fogva ráncigálta talpra. Éppen ki akarta csavarni Kelda kezéből az ékkövet, amikor Uryen közbelépett.

– Hess onnan, te ördögfajzat! – üvöltötte az öreg, fejszével rohamozva a lovagot. Gwaeddon csatlakozott Uryenhez, jókora konyhakéssel felfegyverkezve. A harmadik irányból az időközben magához tért Essylt támadott, favillát ragadva.

– Bolondok! – nevetett a bíborköpönyeges, és a kardjáért nyúlt. Kelda ekkor kiszabadította magát a férfi szorításából, felkapta az elejtett pallost, a hegyét a lovagnak irányozta. A pengéből sárga lángnyelv lövellt ki, telibe találva a mágus-lovag arcát. A megvakult, üvöltő férfi kínjaira Gwaeddon kése, Uryen baltája és nem utolsó sorban Essylt favillája tett pontot.

– Hát így állunk? A sorsotokat úgysem kerülhetitek el! – kiáltotta a komtúr, akinek erejét eddigre jócskán kikezdte a harci mágia használata, így lélegzetvételnyi pihenőre kényszerült.

Quallus körül orgonaszínű hullámok kezdtek veszett örvénylésbe. Kelda a pallossal újabb és újabb lángcsóvát lőtt a komtúr felé, ám azok szertefoszlottak az orgonaszín ragyogáson.

Quallus ismét ibolyalángot szabadított fel, amely összeütközve a sárga lánggal, kioltotta azt, Kelda pedig összeroskadt a kimerültségtől.

– Kifogytál a szuszból, kislány! – nevetett Quallus. A következő másodpercben a kék kristály kiröppent Kelda markából, és egyenest a komtúr nyitott tenyerébe száguldott. Gwaeddon, Uryen és Essylt dermedten nézték, tehetetlenül várva végzetüket.

A válságos pillanatban kürtszó harsant.

– Nocsak, népgyűlés lesz itt? – vonta fel a szemöldökét Quallus. – Jöhettek, ahányan csak vagytok! Észak Könnye már úgyis az enyém!

A komtúr a lassan felizzó követ az újonnan érkezők felé fordította. Az északi hegygerinc felől súlyos léptek, vadállati morgás hallatszott. Droven harcosok tucatnyinál is több főt számláló csoportja közeledett.

A vezetőjük – bőrvértet, sisakot viselő asszony – egy oszloplábú, nyolc lábnál magasabb, gyapjas monstrum hátán lovagolt. A teremtmény homlokából kimeredő tülök hossza meghaladta a hét lábat. Az óriás orrszarvú mellett egy másik, íjjal és nyilakkal felfegyverzett nő haladt, két hópárducot terelve maga előtt. A csapat többsége lándzsás-pajzsos nőkből állt, ám kimagasodott közülük két szálfatermetű, rőtszőke férfi, akik egy-egy fehér sörényes, fehérbundás, hátukon szürke csíkokkal tarkított havasi tigoszlánt vezettek pórázon. E nagyvadak rendszerint a kőszáli tigris és a havasi oroszlán kereszteződéséből jönnek létre.

Quallus érthetetlen szavakat kántált, a kő felizzott, de ki is hunyt a markában. A férfi felsikoltott fájdalmában, mivel az ékkövet tartó kezén hirtelen jégréteg képződött. Egy pillanattal később nyílvessző találta el a komtúr csuklóját, az ujjai véres zúzalékként hullottak a földre a kék kristállyal együtt. Quallusnak nem maradt ideje felocsúdni a sokkból, a hópárducok és a tigoszlánok máris a nyakának ugrottak veszett bömböléssel. Mire a drovenek visszaparancsolták vadjaikat, a komtúrból nem maradt más, csupán véres hústömeg.

Kelda félelem nélkül a szuszogó orrszarvú elé lépett, és néhány szót váltott a vezérrel. A robosztus, gyapjas szörny a gazdája parancsára térdre ereszkedett, a nő pedig könnyedén leszállt róla. Közelebbről feltűnt a hasonlóság közte és Kelda között. A drovenek vezetője biztosan Kelda anyja.

– Frida – szólalt meg magára mutatva, amikor a sebesült Erianushoz lépett. A nő kisebb szónoklatot tartott a saját nyelvén, majd Észak Könnyét a hadnagy sérüléseihez érintette. Erianus behunyta szemét. Ám a halál helyett kellemes zsibbadás vett erőt rajta, a fájdalom lassan távozott tagjaiból.

Frida hasonlóképpen ellátta Berbix sebeit, azután Gwaeddonhoz beszélt röviden. Az özvegyasszony zavartan hallgatott. Frida megszemlélte a holttesteket, és kézzel-lábbal magyarázott valamit.

– Máglyát akar gyújtani! – értette meg Uryen a nő szándékát. – Igaza is van… nem tehetünk mást, hacsak nem akarunk újabb dögvészt a nyakunkba!

A tanyasiak összeszedték a tüzelőjüket, eközben a droven férfiak kivágtak néhány fát. Mikor elkészült a halotti máglya Kelda a varázskard lángjaival gyújtott alá. Ki-ki a maga nyelvén imádkozott az eltávozottakért. Gwaeddon próbálta vigasztalni a zokogó Essylt-et, ám az asszony elhúzódott, és alig titkolt nehezteléssel nézte az északiakat.

Beesteledett, mire véget ért a gyászszertartás. Frida búcsúzóul még néhány szót intézett Erianushoz, és a hadnagy döbbenetére a mágikus pallost átnyújtotta neki.

Frida intett harcosainak, és elfoglalta helyét az orrszarvú hátán. Kelda odaült a vezér mögé, átkarolta az asszony derekát, a fejét Frida vállára hajtotta. A drovenek hang nélkül vonultak el.

– Nos, hadnagy uram, ugye megmondtam, vihar jön – dünnyögte Uryen.

– Nem hittem volna, hogy egyszer adósa leszek a barbároknak – jegyezte meg csendesen Erianus.

– Megpihenhettek nálunk, amíg teljesen begyógyulnak a sebeitek – vette át a szót Gwaeddon. – Addig úgysem ajánlatos nekiindulnotok… Jut nektek is bőven a kecskeraguból… rókagombával, ahogy hajdanán az uram szerette…

Erianus elmosolyodott.

– A legnagyobb udvariatlanság lenne, ha visszautasítanánk ilyen szívélyes vendéglátást!

edwardhooper

Homokszem

Minek is tartotta magát? – suhant át az agyán a kérdés. Felfedezőnek, kalandornak, vagy utazónak, önáltató nárcisztikusnak? Sem ez, sem az nem volt. Talán picit mindegyik igaz lehetett. Bár a halálos forróságot okádó sivatag közepén ez mit sem számított. Vízkészlete jelentősen megcsappant, mivel a karaván̈át szétszórta a homokvihar. Az egyetlen tevéje is a végét járta. Egy dűne tetején állt és a láthatárt kémlelte. Bízott benne, hogy valaki talán a keresésére indult. De a remény minden perccel, minden órával egyre fogyatkozott. Végül is, magának köszönhette a helyzetét. Ő akarta meglelni a Zarmuri tengert. A legendás vizet, mely a regék szerint a sivatag közepén hullámzik, és lágyan ringatja az éjszakai égbolt hunyorgását. Fanyarul elmosolyodott, ahogy arra gondolt, hogy hogyan is hihetett a nomád kószák balga meséjének. Persze annyian állították. Annyian meséltek róla. Annyian duruzsoltak róla. A szélrózsa minden részéről fülébe kúsztak a tengerről szóló suttogó hangok. Annyian bizonygatták, hogy az ő ük-ük-ük ősük látta a saját szemével. És ő annyira szomjazott arra, hogy a hírnevet szerezzen magának. Csak egy kicsit, csak egy leheletnyit. Arra vágyott, hogy neve felkerüljön az emberi történelem gránitfalára. Röpke halhatatlanságra vágyott. A halhatatlanság ígérete édes volt, mint a méz.

Lehajolt, és felmarkolt egy adag homokot. Kivájta a sivatagból, kiszakította annak testéből. A sivatagnak ez meg sem kottyant, még így is maradt neki elég. Az égen dühöngött a nap. A dűnék egyik fele arany-, míg a másik borostyánsárgán izzott. Ez a kietlen vidék mindent magának akart. De ez a marék homok, most mégis az övé volt. Az ő álma volt, az ő délibábja. Enyhén megbillentette a tenyerét és hagyta, hogy a csillámló homokszemek lassan átperegjenek az ujjai között. Visszatértek oda, ahonnan jöttek. A porból lettek és visszabújtak a hatalmas portakaró ölelésébe. A sivárság egésze újra befogadta őket. Pár homokszem az izzadt tenyerére tapadt. Közelebb hajolt hozzájuk és alaposan megvizsgálta őket. Gyönyörű, apró kristályok, különböző egzotikus alakkal vibráltak a bőrén. A szél volt a szobrászuk. Az a szél, amelyik néha dühöngve nyargalt végig a sivatagon, felkapta a homokot és hátborzongató vihart kovácsolt belőle. És volt ez a szél, a sivatag tűzforró lehelete, ami simogatva égette az ember bőrét. Csalárd módon az enyhülést illúzióját keltette, de közben a halál csókját ígérte. Mókásnak találta a gondolatot, hogy ez a mérhetetlen pokol ilyen pici részekből építette rettenetes birodalmát. A sárga infernót, mely kígyóként vonagló dűnéket hozott létre, csak kevesen ismerték. A nomádok tisztában voltak vele, és most ő is ízelítőt kapott belőle. A világ java-része csak olvasott róla, csak a tévében látták, de sohasem jártak itt, sohasem hagyták el a kényelmes otthonukat. Sosem érezték azt a kegyetlen szomjúságot, ami lelkét és testét vadul mardosta. Itt teljesen egyedül volt az ég és a föld között. Itt a magány új értelmet nyert. Itt igazán átjárta az ember minden porcikáját az a jeges gondolat, hogy nem ő az univerzum középpontja. A lángolásban a jeges igazság lapult.

A forróság és a jéghideg, igen, ez találó jelző volt a sivatagra. Mikor leszállt az éj, pár óráig kellemes meleg ölelte magához a tájat, aztán előólálkodott a fondorlatos hideg. Lassan kúszott elő az odújából. Alattomosan érkezett és még a nappali gyehennánál is halálosabb volt. Az est beköszöntével a pára lecsapódott, magába szívta a homok.

És ezt a vizes masszát a hideg kőkemény ággyá formálta. Ekkor minden a jég birodalmába vándorolt. Míg a nappali izzás az ember bőrét égette, a hideg az ember szívét marcangolta. Kegyetlen volt. Mohó és ájtatos. És csakúgy, mint a lobogó sivatag, ez is mindent magának akart.

A málhájában maradt még egy kevés tűzifa és szikkadt trágya. Apró máglyát alkotott belőlük. Öngyújtójával lángra lobbantotta őket, és töprengve üldögélt a tűz előtt. Ez a meleg kellemesen finom volt, magába ölelte a testét. Egy kicsit elodázta a mennyekbe készülő lelke kihunyását. Erre a gondolatra indulatos lett. Nem! Ő nem akar meghalni! Még nem, így nem! Most még nem! Aztán egy másik érzés formálódott lelkében. Micsoda paradoxon! Micsoda kevélység! Micsoda önteltség! Micsoda felsőbbrendűség a Természet részéről! Hallotta, ahogy kacagott rajta. Az nem tartóztatott senkit. Bárkit tárt karokkal várt, aki ide akart jönni. Nem ígért semmit, és azt be is tartotta. Saját maga azt hitte, csöppnyi emberi elméjével, hogy megtalálja a legendás tengert. De most csak az őt körbeölelő sötétség kárörvendő huhogását hallgatta. A sötétség azért volt rettentő, mert nem lehetett átlátni rajta. Az átlátszatlansága volt az ereje, ördögi bűbáj, ami előcsalogatja a lélek legerősebb démonait. Saját szörnyeit eteti velük az ember. Beledobja a feneketlen sötétségbe rémségeit, és a fénytelenség ezerszer annyi pokolfajzatot okád vissza.

A tűz lassan ellobbant és csak pár, pirosan izzó zsarátnok jelezte kihunyt lelkét. Ahogy a tűz átadta magát a hajnalnak, ő a felkelő napot nézte. Alig aludt valamit. Nem volt kedve hozzá. Éberen akart szembenézni a lehetséges enyészettel. Ami nem jött el. Nem ragadta el a forróságban, és nem tépte ízekre a jeges éjszakával. Hála az égnek, a Vég valahol máshol tekergett. Az elolvadt máglya mellett üldögélve elgondolkodott. Mit is tartogathatott számára a Sors? Egyik lehetőség az volt, hogy a Világmindenség kéjesen kínozza még egy jó darabig. Vagy a másik, hogy a Végnek még nincs célja övele. Más kockát vetett neki.

Ekkor történt, hogy az ég magához ölelte a földet. Csókot lehelt lázas testére és a homoktenger átadta magát az igazi tengernek. Az orra előtt ott öltött testet, ott terpeszkedett egy igazi, hullámzó, hatalmas víztömeg. Nem hitt a szemének. A csodákban sem hitt, de ezt nem lehetett másnak nevezni. Ez mirákulum volt, az ég és a föld szerelmének varázslata. És volt még valami, ami furcsa volt. Előtte, a partot nyaldosó hullámokon egy csónak ringott. A csónak melletti parton tizenkét ember ült, és jóízűen halat falatozott. Mikor meglátták, integetni kezdtek. Hívták. Lassan mozdította földbe gyökerezett lábát. Aztán elindult, és megállt a kis csapat mellett. A tizenkettőből az egyik férfi felállt. Közepesen magas volt, széles vállakkal és erős, munkától kérges kezekkel. Fekete, göndör haja volt, bozontos szakáll fedte naptól cserzett arcának nagy részét. Szája széles mosolyra húzódott és barna szemében vendégszeretet játszott. A férfi odalépett hozzá és megölelte. A többiek is felpattantak a hátát lapogatták, a kezét rázták, megölelték. Volt köztük fiatal, középkorú, kellemes vagy az élettől megkeményedett arcú. Egyszerű, durva szövésű, hosszú ruhát hordtak. Kedvesek voltak vele. Ismeretlen nyelven szólították és látszott, hogy nem érdekli őket, hogy ő nem érti a nyelvüket. Nem a nomádok nyelve volt. Ahogy kivette, ősibb volt még azoknál is. Talán az istenek korából származhatott. De ez most lényegtelen volt. Miután csillapította halálos éhségét és szomjúságát a felkínált hallal és vízzel, felálltak és beszálltak a csónakba. Felvonták a vitorlát és a tenger közepe felé vették az irányt. A tizenkettő a távolt fürkészte, talán az utazás végállomását keresték. A csónak elég gyorsan hasította a vizet. Nem tudta megmondani, hogy mennyi idő telt el a csónak indulása után. Csak mentek és mentek. És a tenger végeláthatatlan volt. De a tizenkettő mereven egy távoli célpontra függesztette a szemét. Ők tudták, hogy merre tartanak. A szemük irányította a csónakot. Lelkükből szőtt vitorlájuk a széltől dagadt. Oda mentek, ahol az ég és a tenger egymásba fonódott.

Aztán az ég haragossá vált. Sűrű sötét fellegek jelentek meg a fejük felett. A tizenkettő láthatóan egyre nyugtalanabb lett. Ijedt pillantásokat lövelltek a felhők felé. Nem kellett soká várni, a vihar megtalálta őket. Rájuk zúdult iszonyatos erővel. A tizenkettő ordibált, eszeveszetten próbáltak belecsimpaszkodni a kötelekbe és a csónak fájába. Kitört a ketrecéből a káosz. Hatalmas hullámok dobálták a csónakot. A játékszerük volt. A víz dühödten átcsapott a fejük felett. A csónak egyre jobban megtelt vízzel. Valamit csinálni kellett. Ő is rettegett. Ez még a sivatagnál is rosszabb volt. A sivatag legalább csendesen ölte meg az embert. Egy dühöngő tenger az ember húsát tépi. Jelzi, hogy a halál sokszor nem nyugodt, gyors és humánus. Nem mindig úriember. Már ha a halál úriember. De ez most abszolút jelentéktelen volt. Ha nem tesz valamit, akkor meg fognak halni. Mind a tizenhárman. Ekkor feltámadt benne valami. Először csak egy apró mozdulat bújt elő a testéből. Aztán a mozgás határozottabbá vált és a csónak orrába ugrott. Kinyújtotta a kezét és ő is az ismeretlen nyelven kiáltott valamit. És a hullámok elcsitultak, az ég kiderült és a vihar takarodott tőlük.

Aludt a kimerültségtől, mikor kikötöttek. Felébresztette a tizenkettő és ő hunyorogva tekintett körbe. Nem akart a szemének hinni! Annál az oázisnál volt a hajó, ahonnan elindult megkeresni a tengert. Csodálkozva, s kissé kábán az erős napfénytől, kiszállt a csónakból. Nomádok szaladtak felé, és ő is megindult feléjük. Aztán félúton megtorpant és hátra nézett. El akart búcsúzni a tizenkettőtől és a hajótól. De a tenger és a hajó, benne az emberekkel, eltűnt. Köddé foszlott. Helyét átvette a mindent átölelő sivatag. Megdöbbent. Meglelte és el is veszítette a Zarmuri tengert. A nomádok örültek neki. Meséltek arról, hogy már halottnak hitték. De csodák-csodája, életben visszatért az oázisba. Megünnepelték a lehetetlent, és pár hétig a nomádokkal maradt. Aztán az egyik nap, felkelt a szél és valamit suttogott a fülébe. Hívó hang volt, csábító, kérlelő. Egy tengerről regélt, egy bárkáról, benne tizenkét emberrel. Felmálházott néhány tevét, ellátta magát vízzel és élelemmel, elbúcsúzott a nomádoktól, és ismét útra kélt. Hajtotta szíve a titokzatos tenger felé. A nomádok nem tartóztatták, hisz hogyan is lehetne gúzsba kötni azt az embert, akit hív a Zarmuri tenger. Olyan ő, mint a homokszem a végtelen sivatagban. A homokszemet is felkapja a szél, s oda viszi, ahol a titkokat szövik.

Zspider

1. Horror Hava – Niktofóbia

Az ég sötét, a hold eltűnt a felhők mögé. Az utca lámpái villognak. Nem tudom, hány levelet írtam már emiatt. Szinte horrorba illő, ahogy minden lámpa egyszerűen kikapcsol, ahogy alájuk lépek. Lassan kinyitom a kaput és elindulok felfelé a lépcsőn. Jó lenne, ha lenne lift, de a ház túl régi, hogy ilyen modern dolgokkal lehessen terhelni. A villanykörte elpattan. Minden olyan sötét. Hiába nyúlok a falhoz, nem érem el. Semmit sem látok. Mintha már nem is lennék ebben a világban! Páni félelemmel nyúlok mindenfelé, de csak a semmit találom. Nem hallom a hangokat. Előveszem a telefonomat, és azzal világítok. Ameddig a sötétben voltam, semmit se hallottam, csak akkor, amikor újra lett fény. Mindegy. Csak a pánik beszél belőlem. Hülyülök. A telefonom pittyegni kezd. Lemerül. NE! Futni kezdek az ajtóm felé, miközben számolom a csipogásokat. Már majdnem ott vagyok! A kezem a kilincsért nyúl! A csipogás! Nem hallom a csipogást, újra sötét van. A kilincs nincs ott. Az előbb még centikre volt a kezemtől, most nincsen ott semmi, csak sötétség.

Eredetileg publikálva: 2013. X. 01.

Az első Horror Hava (avagy Horror Hava 31) első története. Ez volt az első (és szinte biztosan utolsó) esett, hogy egy hónap minden napján publikáltam egy írást 31 napon keresztül.

Norton

Az Erdei Bíróság

Az Erdei Bíróságon Tigris Teofil tárgyalása zajlott, akit azzal vádoltak, hogy elfogyasztotta Nyúl Kálmánt.

A tárgyalás a nagytiszteletű Hápogi Hugó bíró felügyelete alatt zajlott. Az ügyészséget Dr. Szügyész Szabolcs, a szarvas képviselte, míg a vádlott jogi képviseletét Paróka róka látta el.

A dörzsölt ügyvéd felvette a parókáját, és sunyi pillantást vetett Tyúk Angélára, aki a nyúlevési ügy koronatanúja volt.

– Azt állítja, asszonyom, hogy látta a tigrist bemenni Kinyúl nyúl… bocsánat, ő az unokatestvére… pontosítok… Nyúl Kálmán házába?

– Igen, ügyvéd úr. Láttam a tigrist bemenni a házba. És azt is láttam, amikor kis idő múlva kijött. Véres volt a szája.

A hallgatóság elborzadva morajlott fel.

– Hány órakor történt az eset?

– Délben, ebédidő környékén. Azt mindenki tudja, hogy Nyúl Kálmán le van százalékolva, mert rossz helyre nyúlkált. A nyúlgyerekek a kérdéses időben az iskolában tartózkodtak, az asszonyka pedig a Feldolgozó Üzemben gyűrte ki a répákat. Tudja, répalevet készítenek.

– És a családfő vajon hol lehetett ezalatt? Talán az otthonában tartózkodott?

– Azt nem tudom, mert nem láttam.

– Nem látta, amint Nyúl Kálmán beengedte a házába a védencemet?

– A tigris egyszerűen csak bement az ajtón.

A róka elgondolkodva dörzsölte meg az állát.

– Szóval nem tudja, hogy hol volt Nyúl Kálmán, amikor meglátogatta őt a tigris?

– Gondolom, előbb a házában lehetett, aztán pedig a tigris gyomrában.

– Engem nem az érdekel, hogy ön mit gondol, hanem az, hogy mit látott! Tényeket akarok hallani, asszonyom, semmi mást! Szóval látta ön a nyulat a kérdéses időben? Igennel, vagy nemmel feleljen!

– Nem láttam.

– Tehát nem látta. Mégis azt meri állítani, hogy a tigris megette.

– Dehát eltűnt a nyúl. Azóta se találta meg senki. Mégis mi más történhetett vele?

– Ezt nem tudhatjuk biztosan – felelte a róka. – Védencem viszont csak azért látogatta őt meg, mert nagyon hiányolta. Már napok óta nem látta szegényt.

– Hogy micsoda?

– A kedves Tigris Teofil elment Nyúl Kálmánhoz, mert a barátja volt, de nem találta otthon.

– Méghogy barátok voltak! – kiabált közbe Teknőc Gusztáv felháborodva. – Ezt senki se hiszi el!

– Márpedig igaz.

– Mégis mit csinálna együtt egy tigris és egy nyúl? – értetlenkedett a szamár.

– Nagyon szerettek dominózni.

– Dominózni?

– Igen, és meccseket néztek.

– Na, persze.

– Miért olyan hihetetlen ez? Nyúl Kálmán azért nem

zárta kulcsra a bejárati ajtaját, mert megbízott a barátjában. Gyakran múlatták együtt az időt.

– Ez hülyeség! – süvöltött Búbos Blanka.

– És miért volt véres a tigrisnek a szája? – kérdezte Malac Máté.

– Azért mert céklát evett.

A hallgatóság ekkor hangoskodni kezdett.

– Csendet a teremben! – követelte a bíró. – Ne zúgolódjanak!

– Amit az általam igen nagyra becsült Tyúk Angéla a távolból látott, az nem vér volt, hanem céklalé – közölte magabiztosan a róka.

– Ez teljes abszurditás! – harsogta Béka Balázs.

– Ki hiszi ezt el? – nevetett keserűen Gyík Rudolf.

Többfelől gúnyos bekiabálások hangzottak fel.

– Tisztelt bíróság! – emelte fel a hangját ekkor a róka. – Engem valósággal elborzaszt ez a magas fokú előítélet. Az ügyfelem nevében is kikérem magamnak eme negatív diszkriminációt!

– Miről beszél maga? – lepődött meg Csabi Csacsi.

– Netán az lenne a baja a vádaskodóknak, hogy a védencem egy tigris? – háborgott Paróka. – A színével van talán problémája az uraknak és a hölgyeknek? Az a baj, hogy csíkos? És akkor mi van? A zebra is csíkos, mégse vádolják holmi nyúlevéssel.

– De a zebra nem is volt ott, amikor eltűnt a nyúl – szögezte le az ügyész.

– Induljunk ki a tényekből! – követelte a róka. – A tény az, hogy Nyúl Kálmán eltűnt. Ám ebből még nem következik az, hogy az ügyfelem ette meg. Eltűnésének számtalan egyéb oka is lehet.

– Mondjon egyet! – kiabált be Öreg Ürge.

– Talán csak elszökött a családjától, mert a sok gyerek miatt nem bírta a feszültséget.

– Persze, stresszes volt szegény – szólt közbe gúnyosan a gödény.

– Természetesen ez is csak egy feltételezés – helyeselt a róka. – Mint ahogy az is, hogy az ügyfelem ette meg a nyulat. És addig, amíg nincs perdöntő bizonyíték, az egyik feltételezés pontosan annyit ér, mint a másik. Konkrétan semmit.

Az állatok ekkor hangoskodni kezdtek, és a tigris ketrecbe zárását követelték.

– Csendet a teremben! – csapkodta az asztalt a fakalapácsával Hápogi bíró.

– Mintha a legelvadultabb pártállami diktatúrában élnénk – méltatlankodott Paróka róka. – Mi ez itt, kérem? Mondvacsinált ürüggyel, feltételezések alapján megbélyegezni valakit, több mint sértő. Ez bűn, kérem! Fel lesznek jelentve becsületsértésért és rágalmazásért!

A hallgatóság erre egyre hangosabb lett, és a tárgyalóteremben kitört a káosz. Hápogi Hugó ezért kénytelen-kelletlen berekesztette az ülést.

Később egy zártkörű tárgyalást rendeltek el, ahova már csak kevesen jutottak be. Sajnos a koronatanú, Tyúk Angéla időközben eltűnt, csak néhány elhullajtott toll maradt utána.

Így aztán Tigris Teofilt felmentették, Paróka róka pedig újabb győzelmet írhatott a listájához.

Szaktudása nem csalóka,
ő a róka, hős Paróka,
arról szól e nóta strófa,
eltűnt a jó tyúk anyóka.

Claudius Oltarimanus

A nyugdíjas kiborg – II. rész

Kisvártatva hazaért Tibor is a zsibiről. Elég volt egy pillantást vetni rá, hogy lássuk, nem aratott túl nagy sikert a poloskáival. Jobb szeme alatt monokli éktelenkedett, vérzett az orra, és a bal arca egészen fel volt dagadva. Testét tetőtől talpig köpetek borították, egy szépreményű Grétsy tanítvány pedig ezüst színű festékszóróval ráírta a bőrkabátjára, hogy: "ROHATT SPPION!"

– Hány darabot adtál el a poloskákból? – kérdezte részvéttel Jenőke.

– Hármat – felelte Tibor, majd előhúzta a pár ezer forintos bevételt. – Pár napig elég lesz talán. Még szerencse, hogy holnap jön a papa nyugdíja. Tényleg, ő hol van?

– Még alszik. Így kénytelen voltam én megfőzni a paprikás krumplit.

– Még hogy te? Egy szöget nem tudsz beverni a falba, most meg egyedül főzöl?

– Azért nem teljesen egyedül – vallotta be Jenőke. – Itt volt egy kedves úr, aki segített nekem az étel elkészítésében.

– Miféle úr?

– Nem tudom, nem mutatkozott be. Valószínűleg a papa engedhette be, mert ott találkoztam vele a szobájában.

– Basszus! – szólt Tibi. – Csak pár percre teszem ki a lábam otthonról, az a vén hülye meg mindenféle jöttment alakot beenged a házba! Na, de majd beszélek én a fejével!

Azzal bement az öreg szobájába.

– Ébresztő, papa! – rázta meg a vállát. – Kész a paprikás krumpli!

Inotai Kázmér holtteste már a hullamerevség állapotába került, ezért az egész teste együtt mozgott a vállrázogatás ritmusára.

– Ejnye már, papa! – méltatlankodott Tibi. – Ezerszer megmondtam már magának, hogy meglesz a böjtje annak, ha hanyagolja az orvos által előírt gyógytornát! Most nézze meg, hogy lemerevedtek az ízületei! De maga sose hallgat az okosra, csökönyös szamár!

Tibor csak most vette észre, hogy az öreg izmai elvesztették a tónusukat, és hogy a teste a nehézségi erő hatására furcsán belapult:

– Jenőke! Gyere gyorsan! – kiáltotta.

Jenőke bejött a szobába, mire Tibor megmutatta neki a holttestet.

– Te is arra gondolsz, amire én?

– Igen – válaszolt Jenőke, miután hasztalan kutattak életjel után.

– És éppen most! – háborgott Tibor. – Mikor holnap hozza a postás a nyugdíját! Egy napot még nem tudtál volna várni a halállal, te vén marha? – zokogott.

Mikor kicsit lecsillapodott, így szólt Jenőkéhez:

– Most megyek, és lefürdöm. Azután ebédelhetünk.

Ebéd után Tibor és Jenőke nekiültek megtárgyalni, hogy mitévők legyenek.

– Öröm az ürömbe, hogy három helyett most elég két részre osztani a paprikás krumplit. Így több marad nekünk – okoskodott Jenőke.

– Ez igaz, de nem sokra jutunk vele, ha elvesztjük a fő bevételi forrásunkat, a papa nyugdíját.

– Mi hát a teendő?

– Sok mindent nem tudunk tenni, mert szorít az idő! Először is: írunk gyorsan egy meghatalmazást a postásnak a nyugdíj átvételéről. Mondd, Jenőke, tudod még hamisítani a papa aláírását?

– Persze! – felelte Jenőke. – Középiskolás koromban eleget gyakoroltam, mikor karót kaptam matekból.

– Nagyszerű! Akkor mindjárt meg is írom!

MEGHATALMAZÁS

˝Én, Inotai Kázmér (szül.: 1932. augusztus 11.) egészségi állapotomra való tekintettel meghatalmazom Inotai Tibor (szül.: 1966. január 17.), valamint Inotai Jenő (szül.: 1973. november 6.) fiaimat, hogy a postás által a részemre kikézbesített nyugdíjamat átvegyék.

Meghatalmazó: Inotai Kázmér

Meghatalmazottak: Inotai Tibor, Inotai Jenő

Kelt: Debrecen, 1999. március 23.

– Így ni! – mondta Tibor. – Meg is van! Másodszor: el kell hitetni a kiérkező postással, hogy a papa rosszul van, és ezért nem tudja átvenni a nyugdíját!

– És azt hogy csináljuk? – kérdezte Jenőke.

– Nyugi! Már kitaláltam! Ezt az öreg ruhásszekrényt idehúzzuk az ablak elé, majd a papa holttestét álló helyzetben a pizsamájánál fogva odaszögezzük a szekrényhez. A jobb csuklójára pedig madzagot kötünk.

– Azt minek?

– Mindjárt elmondom! Amikor a postás megjön, én kimegyek hozzá, és átadom neki a meghatalmazást. Ha megkérdezné, hogy miért nem a papa veszi át a nyugdíját, én elmagyarázom neki, hogy milyen beteg, és felmutatok az ablakra. Mikor látod ezt a mozdulatot, akkor kezedben a madzaggal felmászol a szekrény tetejére, és elkezded a madzagot fel-le rángatni, ily módon imitálva a papa integetését, hogy a postás ne fogjon gyanút! Világos, Jenőke?

– Mint néger fenekén a májfolt!

– Nagyszerű! Ráérünk holnap elrendezni a terepet, mert őkelme úgysem jön tizenegy óra előtt. Remélem, addig a papa hullamerevsége is oldódni fog, és könnyebb lesz mozgatni.

Tibor számítása bevált, Inotai Kázmér hullamerevedési ciklusa másnapra befejeződött, és a teste ismét hajlékonnyá vált. Így problémamentesen tudtak megcsinálni mindent, a TB átejtéséhez. Morvai Ágoston, postai kézbesítő fél tizenkettőkor érkezett. Jenőke – kezében a madzaggal – gyorsan felmászott a szekrény tetejére, Tibor pedig lesietett a postáshoz a meghatalmazással.

– Jó napot kívánok!

– Jó napot kívánok! Kázmér bácsi itthon van? Meghoztam a nyugdíját.

– Itthon van, de nagyon beteg. Leterítette az influenza, és az ő korában ez már komoly problémákat okozhat. Írt egy meghatalmazást, miszerint a betegsége ideje alatt én és az öcsém vagyunk jogosultak a nyugdíj átvételére – mondta Tibor, majd átnyújtotta a meghatalmazást a postásnak.

Morvai Ágoston figyelmesen tanulmányozta a papirost, majd így szólt:

– Igen, ez valóban a Kázmér bácsi írása. Viszont ez a papír nem ér semmit, úgyhogy a legközelebbi alkalomra hozok egy hivatalos papírt a postahivataltól, amelyet ki kellene töltenie Kázmér bácsinak, a meghatalmazással kapcsolatban.

– Ne tegye ezt az apámmal! Látja? – mutatott Tibor az ablak felé. – Ott áll és nézi, hogy mikor kaphatja meg a nyugdíját.

Ebben a pillanatban Inotai Kázmér holtteste elkezdett integetni Jenőke hathatós támogatásával.

– Látja, hogy integet magának?

– Na, jó! – felelte Morvai Ágoston. – Most az egyszer még odaadom! De a jövő hónapban már hozom a papírt. Azt mondja, hogy 79.248 Ft. Tessék!

– Köszönöm! Az aprót tartsa meg!

Időközben Inotai Kázmér pizsamája a vad integetés hatására kiszabadult a százas szögek szorításából, aminek következtében a test előrebukott, és lefejelte az ablaküveget, mely objektum torzszülött zombivá változtatta az öregember arcát. Morvai Ágoston postai kézbesítő annyira beparázott a látványtól, hogy sietve kereket oldott, Tibor meg dühödten visszarohant a házba.

– Te hülye marha! Mit csináltál? – förmedt rá Jenőkére.

– Éééén csak azt tettem, amit mondtál! – felelte megszeppenve Jenőke.

– De ne ilyen nagy amplitúdóval integettesd a papát! Kintről teljesen úgy nézett ki, mintha epilepsziás rohamot kapott volna! Most majdnem lebuktattál minket!

– Bocsika!

– Na, mindegy, fektessük vissza a papát az ágyába!

– És akkor ezt a hacacárét minden hónapban el fogjuk játszani? Mert szerintem egy hónap múlva a papa már igencsak illatozni fog!

– Persze, ezért valahogy tartósítanunk kell. Jenőke! Érvényes még a jegyed az egyetemi könyvtárba?

– Igen, de miért?

– Kikölcsönözhetnél valami könyvet az egyiptomi múmiakészítésről! A papát mumifikáljuk, és készítünk belőle egy olyan kiborgot, amely képes felvenni a nyugdíját. Előbb-utóbb a postás biztos gyanút fog, ha nem találkozik a papával.

– Igen, tudom – felelte Jenőke. – A papa szeretett beszélgetni a postással.

Mozijegy

SzaGe

M3GAN (2023)

A mesterséges intelligencia mára kilépett a tudományos fantasztikus történetek soraiból. Noha nem olyan formában, mint ahogy azokban nagyrészt szerepel, de beszélgetni már lehet velük. Sőt, egyesek meghökkentő rajzokat készítenek az AI segítségével, amire mindenképpen érdemes pár percet szakítani. Idő kérdése, és valószínűleg humanoid testet is fognak kreálni a tudósok ehhez a tudathoz. Egyébként a Boston Dynamics zseniális mérnökei közel járnak már egy ilyen robothoz, és elnézve inkább félelmetesnek tűnnek, mintsem aranyosnak, vagy barátságosnak.

Ám, hogy mire lesznek majd ezek a robotok felhasználva, jó kérdés, de aggasztó dolgokat vet fel az emberekben, hiszen mi van akkor, ha fellázadnak majd? Mi van akkor, ha öntudatra ébrednek, mint a Skynet a jól ismert Terminátor univerzumából? Mi van akkor, ha Mátrixba taszítják az emberiség testét-lelkét, miközben velünk töltögetik akkumulátoraikat? Félnünk kell majd az okoskenyérpirítótól, mert leharapja az ujjunkat, ha leszidjuk? Isaac Asimov pontosan leírta a robotika három alaptörvényét, de ezeket mindig megszegték valamilyen formában az ezzel foglalkozó történetek. Tehát van min agyalni, viszont a filmipar mindig egy lépéssel előttünk jár a témában. A M3GAN című alkotás is bemutat egy alternatív lehetőséget, ahol – ismét – kisiklik az irányítás az ember kezéből, független attól, hogy milyen szándék vezérelte a főszereplőket.

Próbáltam keresgélni robotokról szóló filmes emlékeim kupacaiban, és felmerült egy 1986-os Wes Craven-rémség, mely az Ösztöndíjjal a pokolba (Deadly Friend) címet viselte. A filmben egy robotból kiszerelt mikrochipet ültetnek be egy kómában fekvő nő agyába, aki miután felébred, brutális bosszúhadjáratba kezd. De a Magnumból jól ismert Tom Selleck is összeakasztotta már a bajuszát 1984-ben a Gyilkos Robotok-kal (Runaway), amiknek a chipjeit egy örült tudós megbuherálta. De hogy maradjunk a közelmúltban, a Gyerekjáték (Child's Play) 2019-es újragondolása is a mesterséges intelligencia felé vette az irányt, és lecserélte a voodoo-mágiát egy robotbabára, ami vöröslő szemekkel végzett az emberekkel. Végül az Én, a robot (2004) megmutatta, hogy tulajdonképpen nem szükséges az emberi beavatkozás ahhoz, hogy a gépek fejében lévő parancstöredékek komplett programokká álljanak össze, ezzel önállósítva a döntéseket és az ezzel járó érzelmeket. A M3GAN-t valahol ezekből gyúrták össze, ráadásul próbáltak belevinni egy kis eredetiséget is, elvégre James Wan a film egyik ötletgazdája, akinek a Démonok között, és a Fűrész világát is köszönhetjük. A produkció remekül szerepelt a kasszáknál, és állítólag a magyar közönség is a szívébe zárta. Előfordulhat, hogy pár év múlva M3GAN-t egy lapon fogják emlegetni Chuckyval, Jason Voorheesal, vagy esetleg Michael Myersel.

Manapság nehéz olyan horrorfilmet gyártani, mely ne lenne kiszámítható valamilyen formában. A filmesek ezeket a jól kitaposott kliséket megpróbálják különböző fortélyokkal elfeledtetni velünk, de a végén mindig előjön a felmelegített „Ezt már egyszer megettem valahol..." töltött káposzta érzése. Ez önmagában nem baj, hiszen meg lehet azt enni, akár egy hét után is. A M3GAN esetében is ez a helyzet, viszont ezt a lehető legkellemesebb formájában tették meg, ami annyit takar, hogy a filmben szereplő vizuális trükkök elnyerték a tetszésemet, és egyben feszült atmoszférát teremtettek, mely szinte végig tapintható volt. Ebből időnként a színészi munka hiteltelensége zökkentett ki, ami szerintem a film egyik gyengéje. Mégis szorosan egymásba fonódnak a történettel, és felkészítenek a mondanivaló(k) befogadására.

A készítők nem estek túlzásokba a gore jelenetek tekintetében. A legtöbb gyilokrésznél a nézők fantáziájára bízták a vértől fröcsögős vizualitást, amihez a készítők csak a kezdő lökést adták meg. A történet pedig lerágott csont, de adta magát, mert mélyebb társadalomkritikákat is belecsempésztek, amin érdemes legalább egy percre elgondolkodni. Ritkán érzek ilyet egy alkotásnál, mely akarva-akaratlanul mélyenszántó elmélkedésre késztet az életről és a jövőről. Ez mindenképpen hatalmas pozitívum, ami emlékezetessé teszi az élményt. Céltudatosan és ezek figyelembevételével formálták M3GAN karakterét a végkifejletig, ahol végül a néző kezébe adták a döntést jó és rossz között. Gonosszá lett M3GAN? Vagy csak áldozatává vált a hírnév és a pénz utáni sóvárgásnak? Vagy csak egyszerűen egy hatos anya került M3GAN fogaskerekei közé? Erre varrjon gombot, aki tud!

A történetben Gemma (Allison Williams) egy játékgyártó cégnél dolgozik, és megalkotja M3GAN-t (Model 3 Generative ANdroid), a mesterséges intelligenciával rendelkező robotkislányt, akinek rendeltetése, hogy a lehető legjobb barátnője legyen egy gyermeknek. Eközben Gemma gyámsága alá kerül tragikusan elhunyt testvérének kislánya, és a nő remek alkalmat lát arra, hogy robotját „élesben” is kipróbálja. A dolgok azonban kicsúsznak az irányítása alól, és M3GAN stílusos ámokfutásba kezd.

A filmet azoknak ajánlom, akik könnyed „Gyerekjáték”-szerű szórakozásra vágynak, akik szeretik a horrort, de nem kedvelik, ha mindenfelé fröcsköl a vér.

Tudtad, hogy a Próbagoblin Könyvek sorozatban eddig kilenc önálló kötet és két antológia jelent már meg?

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a Próbagoblin könyvek Facebook csoportból.

Tallódi Julianna

Viharok és vénasszonyok szeme

Akia néni sosem vitte magával a bal szemét, ha kiment a kúszónövényeket irtani. A szerény házioltárt nézte vele inkább, ami a kunyhójában, egy falfülkében állt. Kényelmesebb volt így, és remélhetőleg a nagy Illisur is kedvére valónak találta az odaadását. Titokban azt remélte, az isten az oltáron keresztül fog jelet adni megbocsátásáról. Talán felragyog a fatáblába vésett sugárkorona, amit arany helyett csak sárga festékkel színeztek ugyan, de a készítője mellé véste a "nap" szót is, hogy senkinek se legyenek kétségei. Vagy Illisur képmása leveszi szigorú maszkját, és elmosolyodik? Akia néni csak találgatni tudott. Szabad egyáltalán mosolyogni valakinek, aki fejdíszként viseli a napot, köpenye pedig a föld összes erdeje és folyója? Lehet, hogy valahol leomlik egy partfal, vagy kiárad egy folyam, ha megteszi, ezért inkább rezzenéstelenül áll az idők végezetéig? Szentségtelen dolgokon járatod az agyad, dorgálta meg magát, ha ilyen gondolatai támadtak. De azért mégis reménykedett a mosolyban, vagy legalábbis abban, hogy kap valami jelet.

Sok éve lakott már a kunyhóban, és irtotta az indákat a szentekről. Negyvenkilenc életnagyságúnál jóval nagyobb kőszobor állt a kunyhójától fél óra járásra fekvő dombon. A szigorú arcú alakok közül csak nyolcnak tudta a nevét, de még a közeli kolostor rendfőnöke, aki havonta ellenőrizte a munkáját, sem ismerte mindet. Legalábbis azt mondta, ezek a szentek és kész, nem teológiát tanítani jött. A dombot szívós borostyánféle uralta, ami elég gyorsan nőtt ahhoz, hogy a feladatnak sose legyen vége.

A munkában egy rövid, enyhe c alakúra kopott kés volt a társa, és egy tucat, még fiatalkorában tanult dal. Mióta rádöbbent, hogy halálosan unja őket, még azt is, amit illetlen tartalma okán csak ritkán énekelt fennhangon, egyre gyakrabban álmodozott Illisur megbocsátó mosolyáról.

A rendfőnök szerint a bűntudatnak sziklaként kellett volna a lelkére nehezedni, de ő csak apró zsebkavicsnak érezte. A rosszabb napjain a tette még csak nem is tűnt vétkeknek. Ellopni az istennek szentelt áldozati kecskét szörnyű bűnnek számított egy pap szemében, de az egykori, tizenhat éves Akia számára ritka lehetőségnek. A bírái szerint látnia kellett volna a szent jelet az állat szőrén. De ő csak azt látta, hogy a kecskén több zsír van, mint ami az ő csontos testén valaha is volt, és a kötelékét egy gyerek is ki tudná bogozni. Nem akarta megbántani a végtelen hatalmú Illisurt, de amikor elfogták, könyörgés és sírás helyett csak nevetni tudott. Mert a tény, hogy éppen a szent kecskét kötötte el megannyi állat közül, és tudtán kívül isteneknek szánt tőgyből fejt, majdhogynem szent tejet tett a családja szerény asztalára, végtelenül mulatságos volt. Így Akia nevetve állt bírái elé és, pukkadozva ismert be mindent: hogy tolvaj, szentségsértő, illetve bármi, ami ilyenkor szóba jöhet, kivéve, ha hazugnak találnák nevezni, mert füllenteni sosem szokott. Egyedül az ítélethirdetésnél komorult el. Úgy sejtette, rituálisan ki fogják végezni. Az mentette meg az életét, hogy akkoriban nagy szükség volt élő alanyokra újfajta mágikus praktikák kikísérletezéséhez, ezért a halálraítélteket a Különös Dolgok Tudói mágusrend pincéibe és tornyaiba küldték. Két évet töltött egy, a helyváltoztatás mágiáját tanulmányozó varázslónő szolgálatában, aki leginkább madáretetéssel és csigafogással bízta meg. De részt kellett vennie a félkész helyváltoztató varázslat kipróbálásában is, amitől nagyon félt, főleg azért, mert láthatta megalkotásának a folyamatát, amit számos kidurrant galamb és pástétommá alakult csiga tarkított. Utóbbiak borsikafűvel egész finomak voltak, de ez nem sokat segített. Végül kiderült, hogy a varázslat tökéletes. Legalábbis csak egy kicsit kellett módosítani rajta azután, hogy Akia legnagyobb része egy szempillantás alatt átutazott három helyiségen és egy veteményeskerten. Csak a bal szeme maradt hátra. A varázslónő azzal vigasztalta, hogy egy kontár meg is ölte volna ezzel a művelettel, de lám, ő még a szemét is meg tudta menteni. Hetekig tartott hozzászoknia az újfajta látáshoz, de lassan olyan természetessé vált a számára, hogy azt fontolgatta, ha nem hal bele valami elrontott varázslatba, akkor gyümölcsösöket fog őrizni, és óriási látóterével ő lesz a csőszök királynője. Esetleg vándor boszorkánynak áll, akit úgy ismernek, Akia a mindent látó. Közben még vagy hatvanszor ki kellett próbálnia a helyváltoztató varázst, de az immár hibátlanul működött. Miután már nem volt rá többé szükség, a varázslónő jóvoltából került a kolostorba. Pártfogója azt állította, hogy a halálbüntetés letelt. Arra hivatkozott, hogy Akia többé már nem bűnös lélek, mert valószínűleg elhagyta a lelkét az egyik mágikus kísérlet során. Viszont ettől még végezhet valami hasznos munkát. A rendfőnök úgy ítélte, Akiának megvan a lelke, mert máskülönben nem tudná felidegesíteni őt az olyan kérdéseivel, hogy minek kell kecske egy istennek, ha az övé az összes víz és föld, vagy hogy ha a lélek elhagyhatja a testet, honnan lehet tudni, hogy a saját lelkünk él-e bennünk? Ez után a kijelentése után rövidesen elküldte őt a kunyhóba indákat irtani. Ez a munka a kegyelem kivételezett tiszását jelentse számodra, mondta neki. Olyan, mint egy vihar szeme: köröskörül bűn, szenvedés és káosz, de belül béke. Akia nem egészen értette, mire gondol, de hálás volt neki, amiért életben hagyta. Később néha elgondolkozott rajta, vajon arra utalt-e, hogy amíg egy vihar pörög és dolgokat kap fel, addig a szemében minden teljesen mozdulatlan.

Nem gondolta volna, hogy akkor lát mozgást az oltáron, amikor éppen a huncut szövegű dalt dudorássza. Megmerevedett, a kés csaknem kiesett a kezéből. Nem mosoly volt és nem is felragyogó nap. Egy árnyék suhant át a fatáblán. Aztán még egy. Egyre sötétebb lett a hálókamrájában, mintha a kunyhó megtelt volna dolgokkal,

amik eltakarják a fényt. Mozgó dolgokkal. Bőr lábszárvédőbe bújtatott lábak kaszáltak el a bal szeme előtt, de mielőtt még igazán megdöbbenhetett volna, valaki felemelte a gyékényfonatos üveget, amiben a szem úszott, és a következő pillanatban Akia néni már egy csodálkozó, ismeretlen férfira bámult. Napbarnította, sebhelyes arca grimaszba torzult, még a nyelvét is kiöltötte. Aztán a látótere szédítően megpördült, és a kunyhó másik helyiségén állapodott meg, ami egyszerre volt konyha és kamra. Három másik idegen zsúfolódott be az aprócska térbe. Egyikük a ruháit rejtő ládán pihent mélyen az arcába húzott csuklyával, a másik, egy fiatal nő, éppen a saját főzésű csipkelekvárjába kotort az ujjával. Drágaköves gyűrű csillogott a kezén, de a körme koszos volt. Szemügyre vette a harmadikat is – aki nem tűnt teljesen embernek – és máris sokkal több mindent érzett, mint az elmúlt több tucat évben összesen. Döbbenet rekesztette a mellkasában a levegőt, és ijedelem csapott le a szívére, akár egy türelmetlen kocsis. Ahogy a pákosztos nőre fókuszált, megérkezett a vért az arcába kergető harag is, pedig az ájtatosabb napjain már-már elhitte, hogy ilyen érzés nem is létezik.

Lekecmergett a névtelen szent lábfejéről, akinek éppen a térdhajlatából tépkedte ki az indákat, és elindult hazafelé. Úgy döntött, megpróbál majd szépen beszélni a betolakodókkal. Fegyvereket támaszottak a szoba sarkába, és amúgy is látszott rajtuk, hogy semmi se érdekli őket. Ismerte a fajtájukat. Ha rákérdezne, kicsodák, biztosan azt felelnék, kalandozók. Ami azt jelenti, hogy erkölcs nélkül randalírozók. Orrukat kétes ügyekbe ütők. Kiszámíthatatlan vademberek, akik csordultig teltek veszedelmes, részegítő szabadsággal. Fiatal korában Akia nénit is meglegyintette egy ilyen élet vágya, de megtanulta értékelni a az esélyt, amit a napkoronát viselő istentől és a szerzeteseitől kapott. Immár rend és cél vezérelték az útján. Körpálya volt ez az út, de akkor is az övé.

Sietett, ahogy öreg tagjai engedték, de sejtette, nem lesz elég gyors. Még csak félúton járt, amikor a négy idegen szedelőzködni kezdett. A sebhelyest nem látta, a hosszú lépések ritkusában lengő szoba alapján ő vitte a szemét. A lekvár elfogyott, a ládájából kidobálták a holmiját, és valaki belemosta valamelyik koszos testrészét a tartalék vizébe. Mire átért a dombtetőn, már nem maradt benne ijedelem, csak fortyogó düh. Botladozva igyekezett lefelé, de a kalandozók már kimentek a kunyhójából. A szemét is kivitték, látta a virágait jóízűen ropogtató hátasaikat, és ha sasszemmel áldja meg a sors, akkor a messzi dombtetőn toporzékoló alakban felismerte volna saját magát.

Csak félig ért haza. Ott volt a kunyhójában, és közben a délre, a falu felé vezető úton poroszkált. Évtizedek óta nem járt arra, amitől a hely egyszerre érződött ismerősnek és idegennek. Akárcsak a felforgatott szobája. Belépett a hálókamrájába, és látta, hogy a szalmazsákját is félrehúzták, sőt, még a házioltár sem maradt érintetlen: ferdén állt a falfülke mélyedésének a szélén, csoda hogy nem borult le.

Akia néni nyögve letérdelt.

– Mit tegyek, nagy Illisur? – kérdezte. Igyekezett az isten arcába nézni, de az útra könnyebb volt figyelni.

A fatábla megingott és lebucskázott a földre.

– Nem épp erre a jelre vártam, de legyen – hajtott fejet a néni, és feltápászkodott, hogy összeszedjen magának egy úti csomagot.

Kényelmetlen éjszaka következett. Messze nem haladt olyan gyorsan, ahogyan a kirablói ügettek, akik egy fogadóban töltötték az éjszakát. Legalábbis egy jó részét. Akia néni, akit az út szélén ért az este, nem bírt aludni a bal szeme előtt lejátszódó jelenetektől. A sebhelyes mindenhová magával vitte, így látott mindenféle kétes alakokat, túl sok gyertyafényt, ami sötétségbe borította az utat a másik szeme előtt, összetört söröskupákat és – ezt előre le merte volna fogadni – tizenöt fős kocsmai verekedést.

Csak akkor tudott elaludni, amikor a négy bajkeverőt kipenderítették a sötétbe. Amikor felébredt, a bal szeme már idegen utakat kémlelt, és attól félt , elveszíti a nyomot. Estére ért be a fogadóba. Már a belépésével feltűnést keltett: úgy tűnt, szemkötős öregasszonyok ritkák az ilyen helyeken. Ezért, és mert nem volt mivel fizetnie, egy kis színjáték mellett döntött.

– Ott – mutatott egy tisztára törölt asztalra – hamiskártyázás folyt előző este. Ott pedig vér. Itt – lépett egy sarokba – egy hölgy sarkantyúval védte meg a méltóságát. Erre a falra egyenlőtlen küzdelem után felkentek egy szőke ifjút.

A fogadó tucatnyi evő-ivó vendége értetlen arccal várta, mi lesz ebből, de a kocsmáros, aki ugyanott mérte az italt, mint tegnap este, szoborrá merevedett.

– Ki vagy te? – kérdezte megremegő hangon. Teljes csönd lett.

Akia néni röviden bemutatkozott.

– Talán valamilyen kiválasztotja vagy Illisurnak? – kérdezte a férfi.

– Ó, nem, csak egy egyszerű öregasszony – felelte Akia néni, mert a napisten gyűlölte a hazudozást. De a sietve elé tett meleg tejet nem utasította el, sem pedig az ágyat az aprócska, de a szerzetesi hálókamrájánál kényelmesebb szobában.

Másnap, miután mindent megköszönt, és el akart indulni, az egyik vendég megkérdezte tőle:

– Te tényleg mindent tudsz?

– Nem tudom például – felelte ő, ravaszul elkerülve a hazugságot – hogy merre van az az út, ami enyhén felfelé visz, alig kanyarog, és apró szulák nő a szélén.

A vendégek és a kocsmáros csak találgattak. Senki sem tudta, mi az az apró szulák. Akia néni végül találomra indult el, és csak remélte, hogy hamarosan megtalálja a kalandozókat.

Nem számított rá, hogy egy évig fog tartani.

A társaság már hosszabb ideje a harminctornyú Heszteva városában töltötte az időt. Akia néni egy szekéren zötykölődött az országúton, és egyszerre fogta el a diadal és valami bizonytalanság, amikor rájött, hogy a bal és a jobb szeme végre ugyanazokat a falakat látja.

Útját a szekéren az egyik kalandozótól ellesett tudásával szolgálta meg: megjegyezte, milyen ábrát kell ujjával a hamis állatok szőrébe simítania, hogy megnyugtassa őket. Hasonlóképp tanulta meg, miként kell sebet kötözni, sípot faragni, kivágni a csillaghal méreghólyagját, és hol van a gyenge pontja a páncélos pincepóknak.

Az elmúlt egy év alatt alkalmi munkákból tartotta fenn magát, és sosem kért többet, mint amire éppen akkor szüksége volt.Csak a tudást halmozta, és úgy érezte,

egész kincstára van már. Épp ez nyugtalanította a szeme visszaszerzésével kapcsolatban: ha sikerül, vissza kell térnie a munkájához, mert Illisur nem adta jelét, hogy megbocsátott. És mert minden bizonnyal az a kunyhó volt az ő helye a világban. De a dalok, történetek és készségek olyan szerszámok, amik nem akarnak elrozsdásodni, a negyvenkilenc szent dombján, a vihar békés szemében pedig csak egy kiskésre volt szükség.

Heszteva városa elég nagy volt ahhoz, hogy egy lassú léptű vénasszony a szemét követve fél napig bolyongjon benne, mire célhoz ér.

A bazárban érte utol a kalandozókat, ahová zöldségektől és fűszerektől illatozó piacon át vezetett az út. A környező épületek árkádjai alatt egyre obskúrusabb árut kínáló kereskedők árulták a portékájukat. Fegyverek, különös térképek és állítólagos varázsholmik csillogtak, zizegtek és komorlottak. Akia néni komótosan végigballagott közöttük. Megtanulta már, hogyan szerelje le a koldusokat, és hogyan védje ki a rézfillérre pályázó tolvajok trükkjeit. Vörös, viharvert faajtót keresett. Amikor egy boltíves átjáró hűvösében megtalálta, tétovázva megállt előtte. Résnyire nyitva volt, mögüle életében először hallotta a kirablói hangját. Könnyű kéz zökkentette ki a merengéséből: a köpenye zsebében matatott. Összerezzent, gyorsan odakapott. Egy kislány csuklóját markolta. Gyakorlatlan zsebes volt: menekülés helyett megdermedt a tetten érés rémületétől.

Akia néni nem szólt semmit, csak lazított a szorításán. A gyerek kihúzta a kezét a zsebéből, szétnyitotta a markát, hogy visszaadja, amit el akart venni. Nem rézfillér volt nála, de még csak nem is madáretetésre meghagyott kiflivég. Egy közönséges kavicsot tartott a kezében.

Egy pillanatig mind a ketten zavartan meredtek rá, aztán a néni elmosolyodott, és azt mondta:

– Hajítsd csak el jó messzire!

Nagyot sóhajtott, majd jót kuncogott magában, ahogy tolvaj elfutott, a kő pedig fenséges ívet leírva lábikrán talált egy amulettárust. A megkönnyebbüléstől szinte elfeledve vénségét és fáradtságát, belépett a faajtón.

Odabent a kalandozók már megszabadultak hosszú ideje gyújtögetett tárgyaik jó részétől. Nem pénzt kaptak érte, hanem bebocsátást az üzlethelyiség pincéjébe, ahol a boltos mágikus praktikákat űzött. Akia néni rásimert az azonnali helyváltoztatás rúnáira, és gyanította, hogy itt tiltott helyekre kínálnak belépést.

Elcsoszogott a boltos meglepett segédje mellett és a pincelejáróban állva emelt hangon szólalt meg:

– Az én szemem van nálatok, és most visszaveszem!

A sebhelyes alig egy pillantást vetett a nénire, és elnevette magát:

– És én azt hittem, egy démoné!

A felékszerezett, de kócos hajú nő összevont szemöldökkel méregette:

– Ezt bárki mondhatja.

A nem egészen ember kinézetű szerzet végigsimított különös színű borostáján, és azt kérdezte:

– Na és mit kapunk érte?

A pincebolt tulajdonosa is beavatkozott a beszélgetésbe. Megfogta Akia néni könyökét.

– Távozzon, ide nem jöhet be akárki.

– A szemem már bejött – felelte neki a néni egy lesújtó pillantás keretében, majd a kalandozónőhöz fordult. – Igenis az én szemem. És mindent láttam vele. Például, hogy elcsábítottad azt a himlőhelyes kapuőrt. Hogy veszítettél kockapókeren, pedig csaltál, meg hogy virágot tettél a lovad füle mögé, de folyton leesett.

– Jól van, jól van. A maga szeme. De a mienk is, mert mi találtuk. Kellett magának otthagyni! Legyen ez egy lecke.

– Na majd adok én nektek leckét!

A kalandozók jót nevettek. Egy darabig várták, hátha Akia néni kardot ránt, vagy megköszörüli a torkát, és elmond egy varázslatot.

– Minek nektek egyáltalán? – kérdezte ehelyett keserűen.

– Mert szerencsét hoz. Jól alakulnak a dolgaink, mióta megvan. Ha visszaadnánk, maga mégis mire használná?

– Látnék vele! – emelte fel a hangját Akia néni. A félember csak legyintett erre.

– Ugyan mit? Egy rozzant házioltárt!

Akia néni már készült rá, hogy megvédje a rozzant házioltárok becsületét, de – talán a zsebkavics elillant súlya miatt – egész más jött a szájára.

– Mindent! Egyszerre az egész kilátást a Babbamitta havas csúcsáról. Hogy mit őriz egy prémuszályos kígyó a barlangjában. Hogy milyen arcot vág a kocsmáros, amikor elveszít egy fogadást, mert láttam, amiről azt hitte, nem láttam. Bármit, amit egy észrevehetetlen őr csak láthat!

Arra eszmélt, hogy kiabál. Sosem kiabált, és most remegett a szokatlan elszántságtól. Úgy érezte, végképp elhagyta a kegyelem mozdulatlan tisztását, sőt, vénségére ő maga lett a vihar.

A kalandozók néma csendben álltak.

– Azért nekünk se lenne rossz tudni, hogy ez mind milyen lehet – szólalt meg végül a negyedik kalandozó, aki a legfiatalabb volt.

– Észrevehetetlen őr… – töprengett a nő, és a gyanakvó arckifejezés már teljesen eltűnt az arcáról. – Aztán azt akarja-e látni, milyen kincs van a tiltott hegyek gyűrűjében?

– Miért ne? – felelte Akia néni.

– A hegyi trollokat is? A méregfogú örvös farkasokat is? – kérdezte a sebhelyes harcos.

– Akár azokat is. Ha muszáj.

– Benne van a korban, néni. Már meg ne haragudjon, de… nem biztos, hogy valami sokáig fog élni így.

Akia néni elmosolyodott.

– Nem haragszom. És valószínűleg igazad van. De hogy miket fogok látni! Na az a lényeg.

A kalandozók elismerően hümmögtek, a pince tulajdonosa pedig fásult hangon nógatni kezdte őket, hogy ugyan döntsék már el, négyen vagy öten utaznak.

Tordai Gábor

Jeges tócsák és zöld mezők

Februus most csaló álomot hint...
Tavaszi porlepte eső illata
kúszik az alkony szőnyegén.
Már hallani a tollas csicsergést.
Rügyek ébredeznek tétován.
De este - mikor a krómszín ég
sötét bársonyra vált...
Varjak kárognak a gyér
lámpafények alatt.
Hideg szél nyargal az
utca kiüresedett betontestén.
És a jég lassan rákúszik
a tócsák ledér testére.
Lehunyom a szemem....
Tavaszt látok, zöld réteket.
De csontjaimban érzem,
hogy a tél még nem ereszt.
Karjaiban tartaná testemet,
de neki én már nem engedek.
Zöld mezőket álmodok.

Baranyi Imre

A tű akad

Hiába már, a gyűlölet megint legyőzte
a józan észt, feladva mindenét vadul, s vakon,
ma újra összetört nyomán a vézna béke,
galambjait leölte mind e véres alkonyon.

Az égre háborodva félhomályt üvöltött,
fejét leszegve történtett előre ostobán,
nem érdekelte már az Isten, őt az ördög
vezette lázroham csiholta vágya színpadán.

De íme, partnerére lelt, az ostobának
az elmebajra nagy sietve cimborája lett,
s amíg te azt hiszed, hogy ők ma szemben állnak,
a céljuk egy, ropogjanak tovább a fegyverek.

Te meg barátom értsd meg azt, az elv nagy üzlet,
a lelkiismeret ma már kilóra kapható,
a tű akad, hegyén a szalmaszálnyi élet
hibás, lejárt lemez, s te vagy csupán a hallgató.

atesz990

Merengések

Vannak merengések,
Mi lett volna, ha?
Bennem a szív már ébredt,
Csak nem kell a zűrzavar.
Nehéz kimondani néha,
Van, amit rontottam.
Jó-e? Jön-e? Jobb lesz?
Nem így gondoltam.
Még mindig itt van, a gonosz,
Valahol a sarokban.
Most újabb csoportot toboroz,
Jellemtelen alakokban.
Nehéz a jövőbe látni, irtó nehéz,
Csak tudnám mi blokkolja, vagy a kép kevés.

Megőrülni könnyű, de a köztest fogni muszáj,
Nehéz kapaszkodni, ha közbe vág az uszály.
Végtelen lehetőségek, nincsenek már itthon,
Tudnod kell, vagy tudnom kell, kit kebelez az otthon.

jocker

Holdtalan anziksz

Estéli csendélet tavasszal…

A holdtalan, vaksötét éjszaka, ráterül mindenre,
A nesztelen, zizzenéstelen csend lett a lételeme.
Hirtelen, messze ugatni kezdett egy rekedtes kutya,
És fogott! Mérges, könyörtelen hangja szerint, nem mulya.

Az eget eltakarja egy egybefüggő felhőalap,
Enyhe szél fúj és esőszagot hoz... sötét, beleharap.
Az esőszag egyre élesebb lett és kellemes volt,
A másik irányból fájdalmasnak tűnt… ló nyihogott.

Hirtelen kezdődött a vaksötétben az esőszitálás,
Aztán meglepetésként, leszakadt az ég… vizes zihálás.
Ebbe a láthatatlanságba, nem volt várható semmi más…

Kicsit nagyon elázunk, de nem baj, mert itt a tavasz.
Finom eső, finom sötétben… finom az új tavasz.

Vecsés, 2018. március 6. - Kustra Ferenc József

edwardhooper

A part

Hol a vádló Idő visszanéz,
Hol a tenger mossa a partot,
Egy lágy kéz csendesen megérint,
S szemedben ott ragyognak a csillagok,
Tied lesz majd a Végtelen,
Kiút e merengő némaságból.

Erdős Sándor

Hiányzó jegenyefák

Keskeny, tornyos törzsek között
sétálva, tarackokon bukdácsolok.
Lombok csúcsa égbe szökött,
Árnyaik közt ábrándozok.

Pár év előtt tömött sorban álltatok,
most hiányzó jegenyefák foghíja fogad.
Ma csak tágas mezőket láthatok,
de tarackokból új élet fakad.

Tumicz Krisztina

Honnan nézzük

A hold és a napsugár is én vagyok
És a tengeren a heves hullámok
De nem árulhatom el miről álmodom
Amikor a kezemet összekulcsolom

Az egész azon múlik, honnan nézzük a dolgokat
Az egész azon múlik, honnan nézzük a dolgokat

Nem árulom el nektek sohasem
Hogy sok éve élek úgy, hogy nincs már szívem
Hadd higgyétek, hogy az élet szebb
Hadd higgyétek, hogy az élet szebb

Az egész azon múlik, honnan nézzük a dolgokat
Az egész azon múlik, honnan nézzük a dolgokat

Kellemes szél fújdogál
Elég csak gondolni rá

kovacsgabor

Otthon

Az otthon az, hol a szív menedékre lel,
S a fejben a gondolat megpihen,
Keblére ölel a nő, ki szeret,
S egy jó szó, mi örök zeneként szól,
A szívet karolja át, akár gyermek az anyját.

Krómer Ágnes

Hallgatag szívek

Esteledik, csend tölti be a tereket.
Alszik a város, most fáradt a világ.
Rád nézek, de átfon a némaság,
Tudod, hogy én mindig szeretlek.
mondhatnám, de most se teszem.
Szeressen az asszonyod igazán!
Tekintetedben ott nyugszik a sors,
néha még fáradtan a düh szaladt át.
Tirpák országban szikrát szór a nap,
hallgatag a szív, nem könnyes a szem.
Az unalom szikrája csillan tekintetedben.
Nekünk egy a vérünk, de a szívünk más.
Most hideg szél fúj, de később hó szitál,
de tavasszal újra virágot bont a szívvirág.
Akkor, hidd el, a szív is már csak kicsit fáj.

angyalka146

Hiábavaló

Testetlen vágy
ragyog a lélek
óceánjának
mélyén.

Távolról szemlélem.

Le kellene
merülnöm érte.

De a víz hideg,
a távolság nagy,
s különben sem
tudok úszni.

Távolról szemlélem…

JM